

BURMESE
CLASSIC
.COM

သို့သော်လည်း

အနမ်း
တွေကိုလည်း
ပျိုးခဲ့ပါ

BURMESE
CLASSIC

မိမိတို့အတွက်

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ခွဲအရေး
- အချစ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ခွဲအရေး

ပြည်သူ့လုံခြုံရေး

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

မိမိတို့အတွက်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာဒေသများသားရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- မိမိတို့အတွက် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

မိမိတို့အတွက်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း သက်ဆုံး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

မိမိတို့အတွက်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်မားရေး။

မိုးမိုး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူရှင်မြို့ချက်အမှတ် ၅၀၀၈၆၁၁၆၀၈
မျက်နှာစုံခွင့်မြို့ချက်အမှတ် ၅၀၁၂၄၄၀၉၀၈

ထူးသိသောသူ

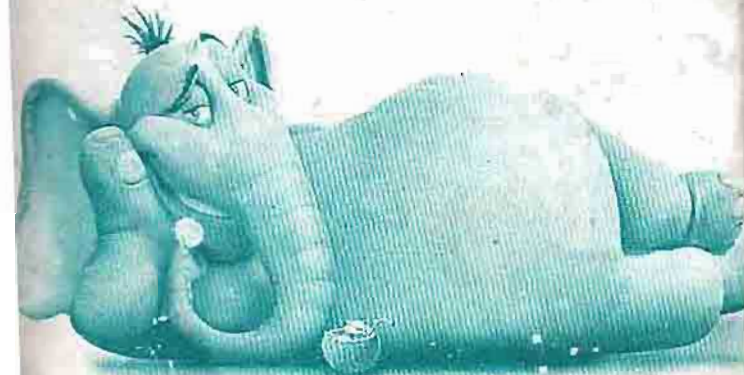
ဦးအောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့

အထွေထွေမျက်နှာပိုးပုံနှိပ်

ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၁၆)၊ ဘင်ရာပင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့

မြန်မာ့အသံ

အောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ အောင်သာလေလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်မြို့
၅၄၁၇၄၅၊ ၅၅၂၁၀၃၊ ၅၅၂၁၀၄၊ ၀၉၈၀ ၃၄၅၈၁၊ ၀၉၅၀ ၂၁၃၅၄၊
၀၀၀၀အကြိမ် - ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ (အောက်တိုဘာလ)၊ အုပ်စု(၅၀၀)၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

ပန်းမိုးရွာစွ
ထပ်ချန်းစေတော့
မူန်ပျော့ညအို
တေးမချီခင်
ပေပျိုနှုတ်ခမ်း
ပျားရည်ဆမ်းပြီး
အနမ်းတွေလည်း ပျိုးခဲ့ပါ...။

တကယ်တော့...

အရပ်ဆိုတာ...အချိန်မရွေး "မုန်တိုင်း" ခြစ်လာနိုင်တဲ့
လေစိအားနည်းရပ်လုံးတစ်ခုပါပဲ...

ဒီကြောင့်လည်း လူတိုင်းမှာ...နလုံးသား လေပေဒတစ်ခု
ရှိနေတာဖြစ်ရမယ်...

"အသည်းပင်ပိုင်" ခေါ်အာရုံစိုက်ရတာလည်း အမော
(ပြဿနာက...)

ဘယ်တော့မှသိသလိုပေါ့ပေါ့လာမှန်းမသိတဲ့...ငပွေငရှုပ်ကြောင့်
လေဆင်နာဆင်ကြီး ခြစ်လာပြီး တီး...တီး...သွားတာ ခက်တယ်

ရင်သတ် အနီတောင် ပွင့်ထွက် ကုန်တယ်ဗျာ
(တစ်ချို့နဲ့...)

ရေ အဆံ့တုတ်သလို အသည်းနလုံးတွေ... "မြွတ်" ခနဲ ပါသွားတယ်ဆိုလား၊

အနုပညာကျော်လည်း ပျိုခဲ့ပါ

ဘာနိုး(တစ်)

BURMESE
CLASSIC

“ဂျစ်...ဂျစ်...ဂျစ်”
“ဂျစ်...ဂျစ်...ဂျစ်”

ကြမ်းတစ်ပြေးတည်းဖြစ်နေသော တစ်ဖက်ခန်းက တဂျစ်ဂျစ်
မြည်သံကြီးကြောင့် ကျွန်တော် ဆက်အိပ်လို့မရ... ငုတ်တုတ်ထထိုင်
လိုက်သည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်တော့ (၅)နာရီ... ကျွန်တော်
မှားပြီထင်တယ် အမေ... တစ်ပွင့်တည်း ထွန်းထားသော ဝါကျင့်ကျင့်
မီးသီးအလင်းရောင်အောက် စိတ်ပျက်စွာ အမေ့ကို တမ်းတမိနေ
ထွန်းကျော် နိုးလာပြီး... ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပွတ်ပြီး ကြည့်သည်
ထို့နောက် ခေါင်းကို အနည်းငယ် မ...ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... အိပ်လေကွာ၊ အစောကြီး ရှိသေးတာ”

“ငါ အိပ်လို့မရဘူးကွာ”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဪ... သိပြီ၊ အိပ်ယာပြောင်း ဆို့တော့”

“ဘယ်ကလာကွာ... ဟိုဘက်ခန်းက တဂျစ်ဂျစ် မြည်သံ ကြောင့် လန့်နိုးပြီး ပြန်အိပ်လို့မရတာ”

တစ်ဖက်ခန်းက တဂျစ်ဂျစ်က ဆက်လက်ဂျစ်မြဲဂျစ်နေတုန်းမို့ ထွန်းကျော် နားစွင့်ပြီး ပြုံးကာပြောသည်။

“ဪ... ဒေါ်ထွေးတို့သားအမိ ကောက်ညှင်းပေါင်း ထွက် ရောင်းဖို့ အုန်းသီးခြစ်နေတာပါကွ... အိပ်ပါ”

ထွန်းကျော်ကတော့ ထိုဂျစ်တိုက်သံကြီးနှင့် အတော်နားယဉ် နပ်ရသည်။ ကျွန်တော့်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောပြီး ခြံစောင်လေး ပြင်ခြံ တစ်ဖက်စောင်းကာ အိပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် အိပ်လို့မရ။

ဒီလို အသံမျိုး မပြောနှင့်... နွေရာသီလို ညမျိုး အဲကွန်းဖွင့် အိပ်မိလို့ ညဉ့်လယ်ခေါင် အသံတွေအားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားချိန် အဲကွန်း ပန်ကာလည်သည့် အသံနှင့်တောင် ပြန်နိုးသည်။ ငါ အိမ်က ဘက်လာတာ မှားပြီဟု ချက်ချင်း နောင်တရမိသလို ဖြစ်သွားသည်။ နက်ဖြန် အိမ်ကို ပြန်လျှင် ကောင်းမလား။

ထိုအတွေးက ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံ ခံစားမှုဘေးမှာ ခြင်တစ် ကောင်လို ဝိသံပေးပြီး ဝဲနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ဝိညာဉ် မနေ့ကဆီ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မနေ့က...

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်၍ ဧည့်ခန်းကို Stage မှတ်ပြီး ကာရာအိုကေဖွင့်ကာ စိတ်ကြိုက်အော်နေမိသည်။ မျိုးကြီး အခွေ ထည့်ထား၍ အော်မှလည်း ကောင်းသည်။ ကျွန်တော် အော်နေ တုန်း ဘရိတ်ကီဘုန်း ရောက်လာသည်။ သူ့နာမည်က လှဘုန်းပါ။ လူက ဘရိတ်ကီနှင့် ရုပ်ချင်း အတော်တူသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ် ချင်းများက သူ့ကို ဘရိတ်ကီဘုန်းဟု နာမည်ပြောင် ပေးထားခြင်းဖြစ် သည်။

ဒီနာမည်ကို သူ့အလွန်သဘောကျပါသည်။ လက်မှတ်ထိုးလျှင် တောင် လှဘုန်းဟု မထိုးတော့ဘဲ... ဘရိတ်ကီဘုန်းအဖြစ် ထိုးနေ သဖြင့်... တစ်ခါတုန်းက သူ့အဖေ မန္တလေးကနေ ငွေလွှဲ၍ ဘဏ်မှာ သွားထုတ်ရာ လက်မှတ်နှင့်နာမည် မတူ၍ ပြန်လာခဲ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင်... !! အော်လှချည်လားကွ၊ ငါလည်း မနင်းမိပါ လား!”

“အော်ကောပေါ့ကွာ... လေ့ကျင့်နေတာလေ၊ မင်းတို့အစ်မ

က နားလေးတယ် မဟုတ်လား!”

“ဟေ့... ဟေ့... အစ်မ မပါကြေး”

ကျွန်တော် ချေပဦး ပြန်သွင်းပြီးမှ လက်ထဲမှ မိုက်ကို လှည်းနီ ဆီ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“ငါဆိုပြမယ်... သီချင်းဆိုတယ်ဆိုတာ အဆိုပညာကို နားလည်မှ နားထောင်ကောင်းတာကွ”

“မင်းလည်း အော်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား!”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ။ နာမည်ကိုက ဘရိတ်ကီဘုန်းလေကွာ၊ အလိုက်သိမ္မပေါ့”

“မင်း ရယ်အော်မှာလား!”

“အို... လန်ထွက်နေအောင် အော်ပြမယ်၊ ကြည့်နေ”

“အိုခေ... ငါ နောက်ကနေ အမြီးချိုးပေးမယ်”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်နော်၊ အာ... မနောက်နဲ့ကွာ၊ အခွေလဲ

“ဘာခွေလဲ!”

“ထွန်သတဟင်းရင်... ကျွတ်... ဟင်္သာတထွန်းရင် လေကွာ”
ကျွန်တော် ရယ်ပြီး အခွေလဲပေးလိုက်သည်။ လှည်းနီက အံ့သလိုလူဖြစ်သည်။

“တောက်... လူကတော့ ဘရိတ်ကီ... ဆိုတော့ ဟင်္သာတထွန်းရင်”

“ဘာဖြစ်လဲ... ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါကြိုက်တာ ငါဆိုတာ မင်းအပူပါလား!”

လှည်းနီ ဆိုဖို့ ဟန်ပြင်ခိုက်...

“ဪ... မင်းအခုလာတာ ကိစ္စရှိလား!”

“ဟဲ့... ခေ... ခေ... ကိစ္စမရှိ၊ ဟာ... ဒီကောင်တော့တာတာကိစ္စမှ မရှိဘူး၊ တောက်... သီချင်းပိုဒ် လွတ်သွားပြီ”

ပြောပြီး လှည်းနီ နောက်တစ်ပိုဒ်မှ ဖြတ်ဆိုရန် ဟန်တင်ပြလိုက်လုပ်နေသည်။

“မင်း ငါ့ဆီက ချေးထားတာလည်း ပြန်မဆပ်သေးပါလား!”

“ဟဲ့... အနုပညာကျွမ်းကျင်သူ... သုံးရာထဲပါ၊ ဟာကွာ... ခွမ်းမှပဲ သီချင်းဆိုနေတယ်ကွ”

“ဪ... အေးပါ... အေးပါ၊ ဟိဟိ...”

ကျွန်တော် ရယ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲက အထွက် အိမ်ရှေ့မှာ အမေ့ကား ရောက်နေတာ မြင်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အမေနှင့်အတူ ဧည့်သည်အမျိုးသားတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

“... သား... သား... ချစ်တဲ့... ချေး မေမေ... ဟဲ့...”

“ဪ... မောင်လှည်းနီ ရောက်နေတာကိုး”

“ဟဲ့ သားသား... ဟုတ်ကဲ့... ချစ်... ချစ်... အနုပညာ... အဲ... ဟဲဟဲဟဲ”

လှည်းနီ ဟဲဟဲဟဲနှင့် ရယ်ပြပြီးမှ ရှုံ့မဲ့နှင့် စက်သွားပိတ်လိုက်သည်။

“ငါပြန်တော့မယ် ထွန်ဖုန်းခေါ်”

“အန်တီ... ကျွန်တော်ပြန်ပြီ”

“အေးကွယ်”

ကျွန်တော် လှည်းနီကို ခေါင်းဆတ်ညိတ်ပြပြီး အမေနှင့် ပါလာသော ဧည့်သည်ကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ နည်းနည်းထူးဆန်းသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အမေ့လုပ်ငန်းက Company လုပ်ငန်းဖြစ်သောကြောင့် နေနေညည ဧည့်သည်ကတော့ ရှိတတ်သည်။

သို့သော် အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိသော ဧည့်သည်ကိုတော့... အမေ ကန့်သတ်ထားပါသည်... ဒါကို ကျွန်တော်လည်း သိသည်။ သေချာတာက အမေ ကန့်သတ် လက်ခံဧည့်သည်တွေထဲမှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မပါ။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဆို၍ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သူတော့မဟုတ်။ သန့်ပြန့်နယ်သော ဥပဓိရုပ်နှင့် ခန့်ညားသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ... အမေ့ထက်ပင် ငယ်ချင်ငယ်နေလိမ့်ဦးမည်။

“ဒါ ကျွန်မသားလေ ကိုသက်ဆွေ၊ သားရေ... လာပါဦးကွယ်”

အမေအသံကြားမှ ကျွန်တော် အတွေးပြတ်ပြီး အမေတို့ ရှိရာ ဆက်တိုင်းဆီ ရောက်သွားသည်။ အမေတို့နှစ်ယောက်က မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ခြေရင်းဘက်ကနေ ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“သား... ဒီဦးနာမည်က ဦးသက်ဆွေတဲ့၊ MONO HORIZON SERVICES COMPANY က Operation Manager ပဲ၊ ပြီးတော့ အမေ့ Company မှာလည်း Stock Holder လေ၊ ဟိုးတုန်းကတော့ ကျောင်းနေဖက်တွေပေါ့ကွယ်”

ထိုအခိုက် ဦးသက်ဆွေက နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးနှင့်...

“ဒီလိုကွ... ဦးတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အိမ်နီးနားချင်းတွေလေ၊ စပြီးကျောင်းအတူတူ သွားကြတာ... မမမေက အားလုံးထဲမှာ အသက်ကြီးဆုံးဆိုတော့ ဦးတို့ကို သားမေမေက ထိန်းပြီး ကျောင်းသွားကျောင်းပြန်လုပ်ရတာ၊ ဟင်းဟင်း... သားနာမည်က ထွဋ်ဖုန်းခေါင်... နော်”

“ခင်ဗျာ!”

မိတ်ဆက်မပေးရသေးပဲ နာမည်ကို ခေါ်ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားတာကို ဦးသက်ဆွေ ချက်ချင်းသဘောပေါက်ကာ...

“စောစောက သားသူငယ်ချင်းခေါ်တာကို ဦးကြားလိုက်တာပါ၊ ကျောင်းရော ပြီးပြီလား!”

“Final တက်နေပါတယ်”

“ဪ... ဪ... ကြိုးစားကွ၊ သားထို့မေမေက ဦးတို့နဲ့ Guide ပဲ၊ သူက အရမ်းတော်တာ... ဦးတို့ အားကျခဲ့ရတဲ့ အစ်မပေါ့”

ဒီလူကြီး အတော်လည်သည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ပေးမိသည်။ စကားလုံးတိုင်းမှာလည်း အမေ့ကို အလေးပေးမြှောက်ပင့် ပြောဆိုနေခြင်းကိုက လူမှုရေး ခေါင်းပုံဖြတ်သောပညာကို အတော်ကျွမ်းကျင်ထားပုံရသည်။ ပြီးတော့ အမေ့ထံ တစ်ချက်ချက် ရောက်ရောက်သွားတတ်သော အကြည့်မျက်လုံးများ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တင်းကြပ်လာသဖြင့်...

“အမေ... သား အပြင်ခဏထွက်ဦးမယ်”

“ကားယူသွားမလား သား”

“မယူတော့ဘူး အမေ... ဒီနားတင်”

နံရံချိပ်မှာ ချိတ်ထားသော ဦးထုပ်ကို ကျသလို ဆွဲဆောင်း၍ အိမ်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံတံခါးဝ ရောက်မှ သတိရပြီး ဘောင်းဘီ အိတ်ထဲ စမ်းကြည့်သည်။ Handphone... ကျွန်တော့်အခန်းထဲအထိ ပြန်ယူရမှာဖြစ်၍ အနည်းဆုံး ဧည့်ခန်းကို နှစ်ခေါက်ဖြတ်ရမည်။ မသွားချင်တာထက် မမြင်ချင်တာက ပိုနေကာ... ခြံတံခါးဖွင့်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဦးသက်ဆွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့အတွေးထဲ ဘာကို သိနေမှန်း သိသော အသိတစ်မျိုးက အလွန်ပဲ ဆိုးဝါးလှတော့၏။

ကိုဝကြီး အအေးဆိုင်နားရောက်တော့ လမ်းထဲက လာဘဲမိုးထွန်းတို့အုပ်စု ထိုင်နေသဖြင့် ကျွန်တော်လျှောက်သွားပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ဝင်လာကာမှ သောခနဲ ထရယ်ကြ၍... ကြောင်အာကြည့်မိသဖြင့် လာဘဲမိုးထွန်းက...

"မင်းကို ရယ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ဘာသာ ပြောပြီး ရယ်နေကြတာ... လာ... ထိုင်"

ကြည့်လိုက်တော့ ဦးဝကြီး၊ လာဘဲမိုးထွန်း၊ ဇေယျ၊ ဘာဘူတို့လေးယောက်ဖြစ်ပြီး စကားပိုင်းကို ဦးဝကြီးက ဦးဆောင်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော် ခုံဆွဲပြီး ထိုင်မှ ဦးဝကြီးက...

ဒီနေရာမှာ အနည်းငယ် ရှင်းပြဖို့ လိုပါသည်။ ကိုဝကြီး အအေးဆိုင်လို့ နာမ်စားသုံးပြီး ဦးဝကြီးဟု ခေါ်ပြန်သဖြင့် တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နိုင်သည်။ အမှန်တကယ်က ကိုဝကြီး အအေးဆိုင်ဆိုတာ ဆိုင်နာမည်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့် အသက်နှစ်ဆယ်လောက် ကွာသဖြင့် ဂါရဝတရားအရ ဦးဝကြီးဟု ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဆက်ဦးစို့...

"ရယ်သောသူ အသက်ရှည်၏တဲ့ကွ၊ ငါတို့အမျိုးတွေက ရယ်ရော သိပ်ပြောကြတာ၊ ဒါကြောင့် လူ့ဘဝကို သက်တမ်းစေ့ နေသွားကြတာဟ"

"ဟုတ်လား... ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း ရယ်ချင်တယ် ဦးဝကြီး ခြောက်စမ်းပါဦး... နောက်ထပ် ရယ်စရာလေး တစ်ခုလောက်..."

ကျွန်တော်က ပွဲထပ်တောင်းသဖြင့် ဦးဝကြီးက သူ့လည်ဂုတ်က ချွေးတွေကို ပုဆိုးဖြေ၍ ငဲ့သုတ်ပြီး... ပုဆိုးကို ဗိုက်ပေါ် ပြန်ဝတ်ရင်း...

"ပြောရတာ အာခြောက်တယ်ကွ၊ မင်းတို့ အအေးလေး ဘာလေး မှာကြဦး"

"ဟင်... ဦးဝကြီးဆိုင်ပဲ၊ ဦးဝကြီးဘာသာ ဖျော်သောက်လေတာ"

"ဟကောင်လေးတွေရ... ဈေးမရောင်းရပဲ ထိုင်ရယ်နေရတာ အာခြောက်တာပေါ့ကွ"

"ဂလိုလား...!"

ကျွန်တော်လည်း မနေသာဘဲ ဝင်ပြောရသည်။

"ဟုတ်သားပဲကွာ... မင်းတို့ဝိုင်းက ဘာမှလည်း မရှိဘူး... ကဲ... ကဲ... အအေးလေးလုံး ဖောက်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရှင်းမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရယ်စရာလေးတွေတော့ ထိုင်ပြောပေးရမယ်နော်"

ဦးဝကြီးမျက်နှာ ပြုံးသွားပြီး အအေးသေတ္တာ သွားဖွင့်သည်။

"ဘာသောက်မှာလဲ!"

"အေးရင်ပြီးရောဗျာ... ဘာဖြစ်ဖြစ်"

ဦးဝကြီး ပုလင်းတွေ တဖွတ်ဖွတ် ဖွင့်ဖောက်ပြီး ပိုက်လေးချောင်း စွပ်ထည့်ကာ ယူလာပြီး ချပေးလိုက်သည်။ သူလည်း ဝင်ထိုင်

ရင်း...

“ဟိုတလောက ငါ့ဆိုင်မှာ ဗိန္နောဆရာတစ်ယောက် အအေးဝင်သောက်တယ်ကွ၊ ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး လိမ္မော်ရည်ပူပူလေး တစ်ပုလင်းလောက်တဲ့!”

“ဟင်... အဲဒါ ဘယ်လိုပေးလိုက်လဲ၊ ပြန်ကျပြီးပေးလိုက်လား!”

“ဘယ်ကလား... မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဟိုရေခဲသေတ္တာထဲမှာ မရှိဘူးလား!.. တဲ့၊ ငါလည်း အဲဒါ အအေးဗျ အပူမဟုတ်ဘူး... လို့ပြောတော့... ငါ့ကို အရူးတဲ့ကွာ”

ဦးဝကြီး ပြောရင်းနဲ့ ဒေါသထွက်လာပုံရပြီး နှာခေါင်းတွေပါ နီလာသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်ဝင်စားသွား၍ ဆက်ပြောဖို့ တိုက်တွန်းကြသည်။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား စော်ကားလှချည်လား! လို့ ထဟောကပ်စစ်တော့ သူက ခပ်အေးအေးပဲ ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ၊ ရေခဲဆိုတာ အပူကွ... တဲ့၊ မင်းတို့ရဲ့အအေးဆုံးပုလင်းက အပူဆုံး ပုလင်းပဲ... တဲ့၊ အဲဒီပုလင်း ယူလာခဲ့ဆိုလို့... ငါလည်း ဒေါပွပွနဲ့ ခဲကြပ်နေတဲ့ပုလင်းကို ချပေးလိုက်တယ်၊ သူက ဗိန္နောဆရာဆိုတော့ ဗိန္နောအပူနဲ့ ပူချင်ပူနှာပေါ့ကွာ”

“ကျေနပ်သွားရောလား!”

“ကျေနပ်သလိုလိုနဲ့... အပြုံးမပျက် ပုလင်းကို မကြည့်ပြီး ခါနွဲ့မှန်းသိလို့ ငါ့ကို ဘယ်လိုပြန်နှုတ်သွားတယ်မှတ်လဲ!”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“ဒါကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေး၊ သူ လမ်းလျှောက်ရင်း သောက်သွားမယ်တဲ့ကွာ”

“ဟာ... အဲဒီလူက လူကပ်ပဲဗျ၊ ခဲနေတာကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ်

လဲ!”

“အဟတ်ဟတ်... ငါလည်း လူလည်ပါကွ၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်နဲ့ ပုလင်းပါ ထည့်ပေးပြီး ပုလင်းဖိုးပါ ယူထားလိုက်တယ်”

“မှတ်ကရော”

“ဒါပေမယ့် ငါခဲလိုက်ရတယ်ကွ”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြောင့်လဲ!!”

“သူပေးသွားတဲ့ တစ်ထောင်တန်က ထက်ပိုင်းပြတ်လို့ တိတ်နဲ့ ပြန်ကပ်ထားတာကြီး”

ကျွန်တော်တို့ အားနာနာနှင့် ရယ်မိကြပါသည်။

“ဝကြီးတို့ကလည်း ခေသူမဟုတ်တော့ ဒီပိုက်ဆံကို ဒီအတိုင်း ထားဘူးလေ...”

ဦးဝကြီး စကားသံ ပြန်ပေါ်လာ၍ ကျွန်တော်တို့ အရယ်ရပ်ပြီး ဆဲထောင်ကြပြန်သည်။ ဟိုကောင်တွေက ပါးစပ်မှာ အအေးပိုက် ပြန်ထပ်ပြီး မျက်လုံးအကြည့်တွေက ကိုဝကြီးထံ ပို့ထားသည်။

“ငါ့ယောက်ဖ ဇနီးကို သိတယ်မဟုတ်လား!”

“အင်း... သိတယ်”

စကားအလျင်ပြတ်မှာစိုး၍ လာဘ်မိုးက ကပျာကသီ ဖြေလိုက်သည်။

“အေး... အဲဒီကောင်ကြောင့်လည်း ငါစိတ်ညစ်တယ်၊ နေ့နံနက် အရက်ဖိုးကို သူပုန်ဆက်ကြေးတောင်းသလို တောင်းတယ်၊ မပြန်တဲ့ကောင်၊ အဲဒီနေ့က ဒီဆိုင်ကိုရောက်လာလာချင်း... အရက်ဖိုးဆိုပြီး ထက်ပိုင်းပြတ်နေတဲ့ တစ်ထောင်တန်ကို ပေးလိုက်တာကွာ”

“ယူသွားရောလား!”

“အိုး... ယူတာမှ ငါ့ကိုတောင် ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်ပြန်တော့သွားသေးတယ်။ ဘဝဆက်တိုင်း ယောက်ဖတော်ရပါစေရဲ့လို့ ဆုတောင်းသွားသေး”

“နောင်ဘဝမှာ သူ့အလှည့်ဖြစ်သွားရင်ကော... ”

ထွန်တော် လှမ်းထောက်၍ ဦးဝကြီး အိုးတိုးအန်းတန်း ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟို... အဲ... သူ့... သူ့ဆုတောင်းက လက်ရှိဘဝအတိုင်းပဲ လေကွာ”

ထွန်တော်တို့ ရယ်ကြသေးတော့သည်။ ထို့နောက် စကားပြတ်မှာမီ၍ အရယ်ရပ်ပေးကြပါသည်။ ကိုဝကြီး ဆက်ပြောသည်။

“အဲ့ဒါနဲ့ ဒီကောင် တစ်ထောင်ရလို့ ပျော်ပြီး လစ်ရောကွာ”

“သုံးလို့ရသွားလား!”

ဦးဝကြီးက သူ့နဖူးကိုသူ ပြန်ကုတ်ရင်း...

“လမ်းထဲက အရက်ဆိုင်လေးဆိုင်မှာ ငါနာမည်နဲ့ အကြွေးလေးထောင် တင်ပြီး စတိုးဆိုင်နဲ့ ကုန်ခြောက်ဆိုင်တွေမှာ ငါနာမည်နဲ့ အကြွေးသုံးထောင် တင်သွားတယ်”

“ဟာ... !!”

“ဒီလိုကွ... ပိုက်ဆံက ထက်ပိုင်းပြတ် တိတ်ကပ်ကြီးဆိုတော့ ဆိုင်တွေက မယူကြဘူး။ သူ့ကိုလည်း ငါ့ယောက်ဖမှန်း သိနေကြပြီး အကြွေးတင်ရင် ငါပဲ သွားဆပ်နေကျဆိုတော့... ဟိုက ပိုက်ဆံပြန်ပေးပြီး ငါနာမည်နဲ့ပဲ မှတ်ထားလိုက်ကြတယ်လေ။ ဒီကောင်ကလည်း ဒီပိုက်ဆံ မကုန်ကုန်အောင် သုံးမယ် စိတ်ကူးရှိပုံရတယ်။ ဘယ်လိုမှ သုံးလို့ မကုန်တဲ့ တစ်ထောင်တန်ကို ကုန်အောင်သုံးရင်း လေးဆိုင်မြောက်မှာ မှောက်သွားတယ်... ဒါကို သူ့အစ်မ ငါမိန်းမက

ဆက်ပြီးယူသုံးတာ အကြွေး သုံးထောင် ထပ်တင်သွားတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲ့ဒီတစ်ထောင်တန် ငါ့ဆီ ပြန်ရောက်လာတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို အားလုံး ရှစ်ထောင်လောက် ဆုံးရှုံးသွားတာပေါ့”

“ဘယ်ပြီးလိမ့်ဦးမလဲကွာ”

“ဟင်... ဦးဝကြီးကပါ ထပ်သုံးသေးလို့လား!”

“မဟုတ်ဘူး... နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ဟိုမိနွေဆရာ ပြန်ရောက်လာတယ်”

“အဲ... ”

“ငါလည်း မြင်မြင်ချင်း ဒေါသဖြစ်ပြီး... ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ပိုက်ဆံ ဒီမှာကြည့်စမ်း!.. ဆိုတော့ သူက လေသံအေးအေးနဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ အသစ်ကြီးပဲ... ဝဲ... ဒီမှာ ထက်ပိုင်းပြတ်နေတယ်ဗျ... လို့ ပြောလိုက်တော့ သူက ခပ်အေးအေးပဲ။ ဒါများကွာ... အဲ့ဒါ မူလပြန်တာ ခေါ်တယ်... သိပ်သဘာဝကျတဲ့ကိစ္စပေါ့... ဝဲ... ငါလည်း နားရှုပ်သွားတော့ သူက ရှင်းပြတယ်။ အစကတည်းက ဒါကို ငွေစက္ကူလို့ ခေါ်တယ်။ အခု ငါတို့ သုံးတဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတာ စက္ကူနဲ့ လုပ်ထားတာ။ ငွေမဟုတ်ရင် စက္ကူပေါ့ကွ... ဝဲ... ငါဆိုတာ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ အသားတွေတောင် တုန်လာတယ်။ ဒါလဲ ဒီလူက ခပ်အေးအေးပဲ ထပ်ပြောတယ်”

“မောင်ရင့်ကြည့်ရတာ... မူလပြန်တဲ့ကိစ္စကို လက်တွေ့ပြမှ သုံးမယ်ထင်တယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါ... ဟိုတစ်နေ့က မောင်ရင့် ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ အအေးပုလင်းမျိုး ယူလာခဲ့။ ခဲချင်သလောက် ခဲပစေ... စားပွဲပေါ်ရောက်တာနဲ့ တစ်မိနစ်အတွင်း အငွေထောင်းထောင်း ထပြီး ပွက်ပွက်ဆူအောင် ပူလာစေရမယ်။ အဲ့သလို လုပ်နိုင်ရင် ဟိုတစ်ထောင်တန် အပါအဝင် သုံးထောင်ပေးရမယ်။ မလုပ်နိုင်ရင် တစ်သောင်း

ပြန်ပေးမယ်. . . ဘယ်နှယ်လဲဆိုတော့ ငါလည်း ဒေါသကို လျှော့ချပြီး
တွက်ကြည့်တယ်။ တစ်သောင်းရရင် အကြွေးရှစ်ထောင် ကျေတဲ့အပြင်
နှစ်ထောင်မြတ်ဦးမှာ၊ ရေခဲကို မီးပြင်းပြင်းနဲ့ ကျိုတာတောင် တစ်မိနစ်နဲ့
မပျော်နိုင်ဘူး. . . ဆူဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား!”

ဦးဝကြီးက သူ့အယူအဆကို တိုင်ပင်သလိုမျိုး လှမ်းမေးသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းပြီးထောက်ခံလိုက်ကြသည်။
ဦးဝကြီး ခါးပုံစ ဖြေ၍ ပုဆိုးစကို မယူကာ ဂုတ်ချွေးတွေ ငုံ့ပြီးသုတ်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပုဆိုးပြန်ဝတ်ရင်း. . .

“ငါလည်း ဒီလောက်တော့ ဘယ်အမလဲ၊ လောင်းမယ်ဗျာ၊
သုပ်ဆိုပြီး. . . ကျစ်နေအောင် ခဲနေတဲ့ အအေးပုလင်းကို ရွေးပြီး အဖုံး
ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်၊ သူ့ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ၊ အအေးပုလင်း စားပွဲပေါ်
ရောက်တာနဲ့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက အိတ်နှုံလေးတစ်လုံး ရွေးထုတ်ပြီး
အဲ့ဒီထဲက ဇီးစေ့လောက်ရှိတဲ့ ကြေးနီရောင်အလုံးလေး ထုတ်ယူလိုက်
တယ်၊ ကဲ. . . နာရီကြည့်ထား. . . တစ်မိနစ်ပဲကွဆိုပြီး အအေးပုလင်း
ထဲ အဲ့ဒီအလုံးလေး ထည့်လိုက်ရောဗျာ၊ အံ့စရာကွာ. . . အဲ့ဒါနဲ့ ရေခဲနဲ့
သီတာနဲ့ ချက်ချင်းပျော်ပြီး. . . ပုလင်းအခြေကို ဒေါက်ကနဲ ကျသွား
တယ်၊ ကျသွားပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ. . . အရည်တွေ အငွေ့တ
ထင်းထောင်း ထွက်လာပြီး ပွက်ပွက်ဆူပါလေရောကွာ၊ ကိုင်ကြည့်
တာမှ ပူလိုက်တာမှ ကျွတ်နေတာပဲ၊ ငါ့မှာ ပုလင်းကွမှာစိုးလို့ ကဗျာ
ကသိ စတီးရေခွက်ထဲ သွန်ထုတ်လိုက်ရတယ်၊ အဲ့ဒီတော့မှ သူက. . .

မှတ်ထား. . . အဲ့ဒါ မူလပြန်ခြင်းပဲကွ၊ ရေခဲဆိုတာ အအေး
ဟုတ်ဘူး. . . အပူ၊ ဟောဒီ ငါ့ရဲ့ခါတ်လုံးက အပေါ်ယံ ဖုံးထားတဲ့
အအေးခါတ်ကို ဖယ်ပြီး မူလအပူခါတ်ကို လုပ်ပြလိုက်တာ၊ ပေး. . .
ဦးထောင်ဆိုတော့. . . ”

“ပေးလိုက်ရရောလား!”

“မင်းဂျီးဒေါ်. . . မပေးလို့ ရမလား”

“ဟာ. . . ကျုပ်ဂျီးဒေါ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ. . . ငါက ပေးလိုက်ရတယ်လို့ ပြောတာ

ပါဟ”

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘဲ. . .

“ဒါနဲ့ ဦးဝကြီးပြောတော့ ငါက လူလည်ပါဆို!”

“ဟုတ်တယ်. . . လူလည်ပဲ၊ ငွေပဲမလည်တာ”

သောခနဲ ရယ်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ဘဲရိတ်ကီဘုန်း(လှဘုန်း) ရောက်လာသဖြင့် စကား

ပြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဦးဝကြီးက အအေးသောက်မလားဟု
မေးတာတောင် ကြားဟန်မတူ။

“ထွဋ်ဖုန်းခေါင် ခဏကွာ. . . အရေးကြီးလို့”

ကျွန်တော် ဝိုင်းက ထလိုက်သည်နှင့် လှဘုန်း ကျွန်တော့်ကို
ပခုံးဖက်ပြီး အပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း
ရောက်မှ လှဘုန်းက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့်. . .

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ တကယ်မရည်ရွယ်ပါ

ဘူး”

“ဘာကိုလဲ!”

“အန်တီ. . . အန်တီ မေးရင် မင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြပေး
ပါကွာ. . . နော်၊ လမ်းထဲက ကောင်တွေထဲမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ မင်း
တို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်”

“နေပါဦး. . . မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ!”

“ငါပြောရမှာ မရဲဘူးဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မပြောလို့လည်း မဖြစ်

မြန်မာ့မယ်... ဘယ်နှယ်လဲဆိုတော့ ငါလည်း ဒေါသကို လျှော့ချပြီး
တွက်ကြည့်တယ်။ တစ်သောင်းရရင် အကြွေးရှစ်ထောင် ကျေတဲ့အပြင်
နှစ်ထောင်မြတ်ဦးမှာ၊ ရေခဲကို မီးပြင်းပြင်းနဲ့ ကျိုတာတောင် တစ်မိနစ်နဲ့
မဟုတ်ဘူး... ဆူဖို့ဆိုတာ ဝေးရော၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား!”

ဦးဝကြီးက သူ့အယူအဆကို တိုင်ပင်သလိုမျိုး လှမ်းမေးသဖြင့်
ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဝိုင်းပြီးထောက်ခံလိုက်ကြသည်။
ဦးဝကြီး ခါးပုံစံ ဖြေ၍ ပုဆိုးစကို မယူကာ ဂုတ်ချွေးတွေ ငုံ့ပြီးသုတ်
လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပုဆိုးပြန်ဝတ်ရင်း...

“ငါလည်း ဒီလောက်တော့ ဘယ်အမလဲ၊ လောင်းမယ်ဗျာ၊
လုပ်ဆိုပြီး... ကျစ်နေအောင် ခဲနေတဲ့ အအေးပုလင်းကို ရွေးပြီး အဖူး
ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ဘာလုပ်တယ်မှတ်လဲ၊ အအေးပုလင်း စားပွဲပေါ်
ရောက်တာနဲ့ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက အိတ်ခွံလေးတစ်လုံး ရွေးထုတ်ပြီး
အဲဒီထဲက မီးစေ့လောက်ရှိတဲ့ ကြေးနီရောင်အလုံးလေး ထုတ်ယူလိုက်
တယ်။ ကဲ... နာရီကြည့်ထား... တစ်မိနစ်ပဲကွဆိုပြီး အအေးပုလင်း
ထဲ အဲဒီအလုံးလေး ထည့်လိုက်ရောဗျာ၊ အံ့စရာကွာ... အဲဒါနဲ့ ရေခဲနဲ့
ထိတာနဲ့ ချက်ချင်းပျော်ပြီး... ပုလင်းအခြေကို ဒေါက်ကနဲ ကျသွား
တယ်။ ထူးချွန်ပြီး စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ... အရည်တွေ အငွေ့တ
ထောင်းထောင်း ထွက်လာပြီး ပွက်ပွက်ဆူပါလေရောကွာ၊ ကိုင်ကြည့်
တော့ ပူလိုက်တာမှ ကျွတ်နေတာပဲ၊ ငါ့မှာ ပုလင်းကွဲမှာစိုးလို့ ကဗျာ
ကသီ စတီးရေခွက်ထဲ သွန်ထုတ်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီတော့မှ သူက...

မှတ်ထား... အဲဒါ မူလပြန်ခြင်းပဲကွ၊ ရေခဲဆိုတာ အအေး
မဟုတ်ဘူး... အပူ၊ ဟောဒီ ငါ့ရဲ့ခါတ်လုံးက အပေါ်ယံ ဖုံးထားတဲ့
အအေးခါတ်ကို ဖယ်ပြီး မူလအပူခါတ်ကို လှုပ်ပြလိုက်တာ၊ ပေး...
သုံးထောင်ဆိုတော့...”

“ပေးလိုက်ရရောလား!”

“မင်းဂျီးဒေါ်... မပေးလို့ ရမလား”

“ဟာ... ကျုပ်ဂျီးဒေါ်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ!”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ... ငါက ပေးလိုက်ရတယ်လို့ ပြောတာ

ပါဟ”

ကျွန်တော် မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ဒါနဲ့ ဦးဝကြီးပြောတော့ ငါက လူလည်ပါဆို!”

“ဟုတ်တယ်... လူလည်ပဲ၊ ငွေပဲမလည်တာ”

သောခနဲ ရယ်ကြလေတော့သည်။

ထိုအခိုက် ဘဲရိတ်ကီဘုန်း(လှဘုန်း) ရောက်လာသဖြင့် စကား
ပြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ဦးဝကြီးက အအေးသောက်မလားဟု
မေးတာတောင် ကြားဟန်မကူ။

“ထွဋ်ဖုန်းခေါင် ခဏကွာ... အရေးကြီးလို့”

ကျွန်တော် ဝိုင်းက ထလိုက်သည်နှင့် လှဘုန်း ကျွန်တော့်ကို
မေးဖက်ပြီး အပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်နှင့် အတော်လှမ်းလှမ်း
ချောက်မှ လှဘုန်းက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့်...

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ တကယ်မရည်ရွယ်ပါ
ဘူး”

“ဘာကိုလဲ!”

“အန်တီ... အန်တီ မေးရင် မင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြပေး
ပါကွာ... နော်၊ လမ်းထဲက ကောင်တွေထဲမှာ ငါတစ်ယောက်ပဲ မင်း
ဆိုအိမ်ကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပါတယ်”

“နေပါဦး... မင်းဘာတွေပြောနေတာလဲ!”

“ငါပြောရမှာ မရဲဘူးဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ မပြောလို့လည်း မဖြစ်

ဘူး”

“အေး... အဲဒါဆို ပြောလေ”

ကျွန်တော် စိတ်မရှည်တော့သလို လှဘုန်းလက်ကို ပခုံးပေါ်မှ ဖယ်ထုတ်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်၍ လှဘုန်းမျက်နှာကို ငုံ့ချ နှိပ်...
“ငါလည်း ပျင်းလို့... မင်းကို ခေါ်ပြီး မြို့ထဲ ပတ်မလို့... မင်းတို့ အိမ်ထဲ ဝင်သွားတာ၊ အန်... အန်တီနဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်”

“ဘာဖြစ်လဲ... မင်းပြန်ကာနီး သူတို့ဝင်လာတာ မင်းလဲ တွေ့ တာပဲ၊ အဲဒါ ငါ့အမေရဲ့လုပ်ငန်းမိတ်ဆွေ”
“မဟုတ်ဘူးကွ... သူတို့”
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်ဆောင့်သွားကာ...
“သူတို့... သူတို့ ဘာဖြစ်လဲ လှဘုန်း!”
“သူတို့ ဖက်ထားကြတယ်”
“ဘာ... !!”

စိတ်တစ်ခုလုံး ရုတ်ချည်း အံ့မှိုင်းကျပြီး မျက်လုံးတစ်စုံတည်း လင်းဖြာထွက်သွားသည်။ ထိုအလင်းနှင့် ကျွန်တော်မြင်နေရသူက ဦးသက်ဆွေ၊ နှလုံးသွေးများ ပွက်ပွက်ဆူသံကိုတောင် ကျွန်တော် နားနှင့် ပြန်ကြားနေရပြီး ခြေလှမ်းကျကြီးများနှင့် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။
“ထွင့်ဖုန်းခေါင်...”

လှဘုန်း သတိပေးသလို လှမ်းအော်သော်လည်း လိုက်မဆွဲပါ။ ကျွန်တော်လည်း လှည့်မကြည့်သည့်အပြင် အနည်းငယ်မျှပင် တွန့်တုန် မသွားပါချေ။

ဦးသက်ဆွေ ကံဆိုးတာလား... ကျွန်တော် ကံနိမ့်တာလား ဆိုတာ မသေချာ၊ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ရှေ့အရောက်... အမေက

ဦးသက်ဆွေကို ပြန်ပို့ဖို့ အိမ်ထဲက ထွက်လာကြပါသည်။
ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အသေချာဆုံး လက်သီးတစ်လုံးအား ဦးသက်ဆွေ၏ မေးရိုးဆီ အားကုန် ပစ်သွင်းလိုက်တော့သည်။
“ခွပ်”

“တူတူရေဝါး” ဥဩဆွဲသံကြား...

အာဘွား...အာဘွား... အာ...ဘွား...အာ...ဘွား...

အချစ်တွေ ခုတ်မောင်းသွား...

ရပ်နားမလား...

ပြန်ထွက်မလား...

မြို့ပတ်လား...၊ ခေါင်းလှည့်လား...

ချစ်သူသဘောထား...

ဘယ်သွားသွား...ဘယ်လာလာ...

တစ်ခုလောက်ပဲ မှာချင်တယ်...

(ကိုယ့်ကိုလေ...)

ကြားသူတာတော့ မလုပ်နဲ့ကွယ်...

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျိုးခဲ့ပါ

အာနိုး(နှစ်)

“ဝါး... အိပ်လို့ကောင်းမှကောင်း”

အောင်ထွန်း နိုးလာပြီး အညောင်းဆန့် သန်းဝေရင်း ငုတ်ထိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို မြင်ကာ ထထိုင်သည်။

“ဟင်... မင်းမအိပ်ဘူးလား!”

“မအိပ်တော့ဘူးကွာ... မင်းနိုးရင် ထတော့၊ ငါဗိုက်ဆာနေ

“အေး... အေး၊ နောက်ဖေးက ရေတိုင်ကီဘေးမှာ ဆပ်ပြာရှိ
ကယ်၊ ရေခွက်က တိုင်ကီထဲမှာ ထင်တယ်၊ မင်းသွားနှင့်လေ...
အိမ်ယာသိမ်းလိုက်မယ်”

အောင်ထွန်းက ကျွန်တော်နှင့် မေဂျာတူ အတန်းဖော် သူငယ်
နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မနေ့က ညနေပိုင်း ကျွန်တော်
ရောက်လာတာကို ဘာကြောင့်လဲ ဘာမှမမေး။ ငါ ဒီမှာ ညအိပ်မယ်ကွာ
ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းနှင့်တင် သူ့မှာ ဝမ်းသာလုံးချိုပြီး ရှိတာလေးနှင့်
ညှော်စက်ကျေအောင် လုပ်ပေးရှာသည်။

အောင်ထွန်းက ကျွန်တော့်လိုပဲ တစ်ဦးတည်းသောသား။ သူ့
မှာ အမေမရှိ အဖေပဲရှိတော့သည်။ အဖေက မလိခ အိမ်ယာဝင်း၏
ညလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းဖြစ်၍ သားအဖနှစ်ယောက် အလုပ်နှင့်နီးသော
တောင်ဥက္ကလာ(၁၃)ရပ်ကွက်ထဲမှာ (၁၀)ပေခန်းလေးတစ်ခန်း ငှား၍
နေကြသည်။ ထိုအခန်းလေး၌ အဖေက အလုပ်ပြန်လာချိန် နေ့ဖက်
တစ်နေ့ကုန်နေပြီး... သားက ကျောင်းပြန်လာချိန် ညဖက် တစ်ညလုံး
နေပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်ရောက်လာသဖြင့် မနေ့ညကစပြီး
ညဖက် နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားသည်။

မျက်နှာသစ်ဖို့ ဆပ်ပြာရှာတော့ ရေတိုင်ကီ ဖိုခနောက် အုတ်ခဲ
ခွန်းပေါ်မှာ ပိန်းရွက်နှင့် ပတ်ထားသော ရွှေဝါဆပ်ပြာခဲလေး တွေ့၍
ကျွန်တော်တွန့်သွားပြီး... အမေအိမ်ကို ပြန်ပြေးချင်လာသည်။

ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာမသစ်ဖြစ်တော့ပါ။ အောင်ထွန်း ဆားနှင့်
သွားတိုက်ရင်း ရေတိုင်ကီနား ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း
ဆပ်ပြာမပါဘဲ မျက်နှာသစ်ဖြစ်သွားသည်။

“ပြီးပြီလား သူငယ်ချင်း၊ ဆပ်ပြာတွေ့လား!”

“တွေ့ပါတယ်... ရေခွက် ဒီထဲမှာ”

“အေး... ထားခဲ့လေ”

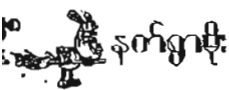
ကျွန်တော် အိမ်သာထဲ ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၍...

“ရေမရှိရင်ပြော... ငါလာထည့်ပေးမယ်”

“ရတယ်... ရှိတယ်”

ဘာမှမပြည့်စုံသော်လည်း စုံစုံလုံလုံ ရှိလှသော စိတ်စေတနာ
တစ်ခုနှင့်တင် အောင်ထွန်းကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ အောင်
ထွန်းကို အားနာစွာ အမေအိမ်ကို ခဏလေးမေ့ထားလိုက်၏။ နောက်
တစ်ည ဆက်အိပ်မည်ဆိုလျှင်တော့ လိုအပ်တာတွေ ဝယ်ရပေဦးမည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ကျွန်တော်နှင့် ထွန်းကျော်တို့ မေဂျာကင်တင်းထံ ထိုင်နေ
လှည့်လှည့် တအိပ်ပဲ့ ရောက်လာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
“မင်းအမေ မှာလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ ပြန်မလာရင် တစ်သက်လုံး
ပြန်မလာနဲ့တဲ့”
ထွန်းကျော် ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်တွန့်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။
“မင်းအိမ်နဲ့ ပြဿနာရှိလို့လား!”
လှည့်လှည့် ကျွန်တော် မျက်လုံးနှင့် ပြဿနာပေးပြီးမှ ပင့်သက်
ပါးရိုက်၍...
“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ... တို့သားအမိကတော့ ဒီလိုပါပဲ”
ထိုအခါ ထွန်းကျော်က လူကြီးတစ်ယောက်လေသံမျိုးနှင့်...
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... ငါတို့သိထားရမှာက မိဘဆိုတာ သား
မမီးတွေရဲ့ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ၊ ညနေပြန်လိုက်ပေါ့”
“ငါမပြန်ချင်သေးဘူးကွာ”

လှည့်လှည့် ခေါင်းတစ်ချက် ယမ်းလိုက်ပြီး...
“ငါမှားတာပါ... ငါ့ကြောင့်... ငါ့ကြောင့်”
“တော်ပြီ လှည့်လှည့်၊ ဒီကိစ္စကို မင်းသဘောပေါက်ပါ... ငါ
နောက်တစ်ယောက်ကို ထပ်ရှက်ရရင် မင်းသေလိမ့်မယ်... ကြား
လား!”
“အေး... အေးပါ၊ ငါကတိပေးပါတယ်”
“ဘာတွေလဲ!... ငါ့ကိုလည်း ပြောကြဦးလေ”
“ဆောရီး ထွန်းကျော်... ငါမပြောနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ကွာ၊
လောလောဆယ် ငါအိမ်မပြန်ချင်သေးဘူး၊ စာမေးပွဲလည်း နီးနေပြီ
ဆိုတော့ ငါ စိတ်အညစ်အကြေးမခံချင်ဘူး၊ စာမေးပွဲပြီးမှပဲ ဒီကိစ္စကို စဉ်းစား
တော့မယ်၊ လောလောဆယ် မင်းအိမ်မှာ ငါဆက်နေလို့ရမလား!”
“တစ်သက်လုံး နေမယ်ဆိုရင်လည်း ရတယ် သူငယ်ချင်း”
“ပြီးရော... ဒါဆိုလည်း လစ်ကြမယ်”
“ဟ... ဟ... ဒါက ဘာအာသာလဲ၊ ငါတို့ လာမှ လစ်မယ်
ဆိုတာကြီးက...”
လာဘ်မိုးထွန်း၊ ဇေယျ၊ ဘာဘူတို့သုံးယောက် ဝရမ်းသုန်းကား
ရောက်လာပြီး ခုံဆွဲထိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် လာဘ်မိုးက လက်ဖက်ရည်
သုံးခွက် လှမ်းမှာသဖြင့် လှည့်လှည့်က လေးခွက်ဟု ပြင်ပြီးမှာလိုက်သည်။
“နေပါဦး... မနေ့က မင်းတို့နှစ်ယောက် တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်နဲ့
ဘာလုပ်ကြတာလဲ!”
လှည့်လှည့် ကျွန်တော်မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သဖြင့်... စကား
လမ်းလွဲလိုသည့်သဘောနှင့်...
“ဘရိတ်ကီဘုန်းလေကွာ... သူ့ကို ကောင်မလေးက အိပ်
အိပ် လို့ခေါ်ပြီး စာလိုက်ပေးလို့ ဒီကောင် ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်ပြီး

ငါ့ဆီ ရောက်လာတာ”

“အံ့မယ်. . . ဒါ. . . ဒါကြီးကို”

“လျှော့မတွက်နဲ့ သူငယ်ချင်း. . . စန်းပွင့်တယ်ဆိုတာ ကံနဲ့ ဆိုင်တယ်. . . ရုပ်ရည်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ကျွန်တော် လွဲထားသော စကားလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ လှဘုန်း အတော်ဘဝန်ခိုက်သွားသည်။ မာန်တက်သွားပြီး ကော်လာတွေပါ ဆွဲထောင်ပစ်လိုက်သည်။ ဇေယျနှင့် ဘာဘူတို့ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၍ လှဘုန်းကို ဆန်းစစ်သလို ကြည့်ကြသည်။ လှဘုန်းကတော့ ခေါင်းလေးတလှုပ်လှုပ်. . . ခူးလေးတနှံ့နှံ့။

လာဘ်မိုးက လာချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ငုံစုပ် သောက်ပြီး. . .

“ဘယ်သူလိုက်ပေးတာလဲ. . . တို့လမ်းထဲကလား!”

“မဟုတ်ဘူး. . . နောက်လမ်းက”

လာဘ်မိုးထွန်း မျက်လုံးတွေ တွန့်ကွေးနေအောင် လုပ်ပြီး စဉ်းစားသည်။ လာဘ်မိုးထွန်းဆိုသည့်ကောင်ကလည်း ခေသူမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့လမ်းနှင့် အရှေ့လမ်း အနောက်လမ်း သုံးလမ်းစာလောက် က ရွယ်တူမိန်းကလေး မှန်သမျှ လာဘ်မိုးနှင့် လွတ်တဲ့သူရယ်လို့ မခွဲ ကြိုက်နေကြတာတော့မဟုတ်၊ လာဘ်မိုးထွန်းဘက်မှ လိုက်ကြိုက် လိုက် ပြောထားသူများ ဖြစ်သည်။

ဒါကိုလည်း လာဘ်မိုးထွန်းက (သွားစမ်းပါကွာ. . . ငါ လိုက် ကောပြီးသားပါ)ဟု ဂုဏ်ယူပြောလေ့ရှိပါသည်။ ယခုလည်း လှဘုန်း ကိစ္စ သူဂုဏ်ယူဖို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီး စဉ်းစားနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဒီတစ်ချီတော့ မိပြီဟု တွက်၍. . .

“ဘယ်လိုလဲ. . . မင်းစဉ်းစားလို့ရလား!”

“ပုံစံလေး ပြောပြကွာ၊ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါ့လက်က ဘယ်သူ လွတ်ဖူးလို့လဲ”

“အေးပါ. . . ငါလည်း သိပါတယ်၊ နောက်လမ်း အလယ် ဘလောက်က အသားဖြူဖြူ ဆံပင်တိုတိုလေးကွာ၊ အရပ်လည်း ခြင် တယ်. . . ပဲများများ”

“သိပြီ. . . ခင်လဲ့လဲ့ပြာ”

“မင်းမဆိုးဘူး. . . လူနဲ့အမည် ကွက်တိပဲ. . . ဒါပေမယ့် သူ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟာကွာ. . . !”

ကျွန်တော် တမင်ဆွပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီကောင်လည်း ဆွခံရ၍ ဆွတတ ဖြစ်သွားလေပြီ. . .

“ကဲ. . . မင်းကြိုက်တဲ့နာမည်သာ ရွတ်လိုက်၊ အနောက်လမ်း မှာ ငါမလိုက်ဖူးတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ မနေ့ကမှ အသစ်ပြောင်း လာတဲ့ တစ်ယောက်ကိုတောင် ဒီမနက် ကျောင်းလာရင်း ကားမှတ်တိုင် မှာ ကြိုလို့ ဝင်ခြွေပြီးပြီ၊ မင်းပြောလိုက်လို့ ငါနဲ့ လွဲခဲ့ရင် ဒီဝိုင်း ငါရှင်းမယ် ကွာ”

“တကယ်လား!”

လာဘ်မိုးထွန်းက ပြန်မဖြေပဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို စားပွဲပေါ် တင် လိုက်၏။

ရှင်းမယ်ပေါ့. . . ။

“အိုကေ. . . စောစောက ငါပြောတဲ့ပုံစံပဲ၊ အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည် ဆံပင်တိုတို ပဲများများ၊ နာမည်က စိုးမမသင်”

“ဟာ. . . ဒီနာမည်နဲ့ အနောက်လမ်းမှာ လုံးဝမရှိဘူး၊ အလယ်ဘလောက်မှာ ပိုတောင် မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ကွာ... အလယ်ဘလောက် တိုက်နံပါတ် (၂၅)၊ ခြောက်လွှာ အခန်း(၆)မှာ နေတယ်”

“လုံးဝ... လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“အေးလေ... အဲဒါ မင်းကိစ္စပဲ၊ မနေ့က လှဘုန်းကို အိုပို၊ မီးပြီး စာလိုက်ပေးတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီထက်ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေပြရရင် တစ်နေ့ကမှ မင်းတို့လမ်းထဲက ဒေါ်ခင်သန်း တိုက်ခန်းမှာ နတ်ကနား ပေးသွားတဲ့ စိုးမမသင်ကွ”

“ဟတ်... ဟတ်... ဟား... ဟား... အခြောက်ကြီး ဟား... ဟား... ဟား...”

ဘာဘူတို့ အိုးနင်းခွက်နင်း ရယ်လွန်းသဖြင့် လာဘ်မိုးထွန်း မျက်နှာကြီး မဲကနဲ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ သူ ကြွားနေကျ စကား အတိုင်း ငါလိုက်ကောပြီးသားလို့ ပြောရအခက်... မပြောလျှင်လည်း ရှင်းရပေတော့မည်။

ကျွန်တော်လည်း ကင်(နံ) တင်းထဲက ထထွက်လာ၍ ထွန်း ကျော်ရော လှဘုန်းပါ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ အပြင်ရောက်မှ ရယ်ကြ ပြန်သည်။

“လာဘ်မိုးတော့ နတ်ဒိုးနဲ့ ငြိနေပြီ၊ ဟတ်ဟတ်ဟတ်... မဟုတ်ဘူး ငြင်းရင်ရှင်း၊ မရှင်းရင် အခြောက်နဲ့... ဟတ်ဟတ်ဟတ်”

“မင်း မဆိုးဘူး ထွန်ဖုန်းခေါင်၊ အဟိဟိ... ငါလည်း နားကြား ပြင်းကတ်လို့ တွယ်ချင်နေတာ ကြာပြီ၊ အဟင်းဟင်း... ပိုင်တယ်ကွ၊ စီးနေတာပဲ”

လှဘုန်း ရယ်ရင်း အားရပါးရ ချီးကျူးနေ၍ ကျွန်တော်က...

“မကောင်းဘူးကွ... ဒီပွဲ ငါနိုင်တာဟာ နောက်တစ်ပွဲ ငါခံရဦး သူ့ကို အခွင့်အရေး ပေးလိုက်တာပဲ”

“ဟေ... !!”

“ငါသိသလောက်တော့ ဒါဟာ လူသားဆန်ဆန် ဖြစ်လေ ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘာဝပဲ၊ သူနဲ့ထားတဲ့အတွက် ငါ့ကို ပြန်နိုင်ဖို့... ငါနဲ့ အားနည်းချက်ကို ချောင်းနေတော့မှာလေ”

ထွန်းကျော်နှင့် လှဘုန်းတို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကြသည်။ ထွန်းကျော်စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့်စကားကို လောကဓမ္မ နှင့် ချိန်ညှိကြည့်နေပုံရသည်။ လှဘုန်းအတွေးထဲမှာ အမေအကြောင်း ဖြစ်ဖို့များပါသည်။

ကျွန်တော့်အတွေးထဲမှာတော့ ဘာမှမတွေးမိအောင် ကြိုးစား ရမည်ဟု ဘာသာပြန် သတိပေးကာ စာသင်ဆောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့တော့ သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဂေါ.တစ်ပတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲများ ဖြေဆိုကြရတော့မည်ဖြစ်၍... ကျွန်တော်ရော ထွန်းကျော်စိ ကျောင်းသင်ခန်းစာတွေနှင့်ပင် လုံးထွေးနေခဲ့သည်။ တစ်မျိုးလည်း ကောင်းပါသည်။ . . . သည်ရက်များအတွင်း စာမေးပွဲကြီး ခေါင်းထဲ ရောက်နေသဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ ဘာမှမဟုတ်ပဲ ဝိစိကိစ္စ များနေသော အကြောင်းအရာများ... နီးရာအပေါက်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးကုန်ကြ၍ အတော်ပင် ပေါ့ပါးနေခဲ့သည်။

ဒါကြောင့်များ အမေက ကျွန်တော့်ကို အဖေနဲ့ တူတယ်လို့ ပြောတာလား... ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ကိုးတန်းနှစ်လောက်က အဖေနှင့်အမေ ပြဿနာဖြစ်ရင်း... အဖေ ပြောသော စကားအချို့ကို ပြန်အမှတ်ရလာပါသည်။

အိမ်မှာ အဖေနှင့်အမေ စကားများကြလျှင် ပြဿနာ၏အစက ဖန်တီးသူမှာ အမေဖြစ်ပါသည်။ တမင်သက်သက် ရန်စခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်၊ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုအပေါ်မှာ အမေဘက်က စတင်ခဲ့

ရန်သံပို့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီနေ့က အဖေညီမ ဒေါ်လေးချို အိမ်ကို ငိုကြွေးချက်နှင့် ရောက်လာပြီး အဖေထံမှာ ငွေနှစ်သိန်းလောက် ခံကလှည့်ပေးခဲ့ လာ ပြောသည်။ ဒေါ်လေးချိုယောက်ျား ဦးတင်မောင် ဆေးရုံတင်ထားချေ အရေးပေါ် ငွေလိုအပ်နေလို့ဟု ဆိုပါသည်။ အဖေ ဘာမှပြောမနေ တော့ဘဲ သူ့အလုပ်စားပွဲ အံ့ဆွဲဖွင့်၍... ငွေနှစ်သိန်း ချက်ချင်းထုတ် ပေးလိုက်၍ ဒေါ်လေးချို ဝမ်းသာအားရယူပြီး ပြန်သွားသည်။ ဒေါ်လေးချို ပြန်သည်နှင့် အမေ ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ ငိုတော့၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်မေ...!”

“မသိဘူး၊ လာမမေးနဲ့... ဟင့်အင်း”

“ဟောဗျာ... မသိဘဲ ငိုရလား၊ ဘာလဲ... မချိုကို ငါ ပိုက် ဆဲချေးပေးလိုက်လို့လား!”

“ရှင်အကြောင်း ရှင်သိရင်ပြီးတာပဲ... ဟင့်... ရွတ်”

“မေရယ်... ဒါ ကျန်းမာရေးကိစ္စကွ... လူနာက ဆေးရုံ ဆိုမှာ၊ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ကုသစရိတ် မရှိလို့ ရင်ပူနေရတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ရဲ့ခံစားမှုမျိုး မင်းမကြံဖူးသေးလို့ပါ”

“ဘာ... မကြံဖူးသေးလို့ ဟုတ်လား၊ ရှင် ကားတိုက်မှုဖြစ် ဆိုရင်က ရှေ့နေလုပ်စားနေတဲ့ ကိုတင်မောင်ရဲ့မိန်းမ ရှင်ညီမက... ဘာပြောခဲ့လဲ၊ ရှင် မန္တလေးမှာ စရိတ်ပြတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်နေတုန်းက သူတို့လင်မယား သိန်းငါးဆယ် ယူနစ်ဆုပေါက်လို့ ဘုရားဖူးထွက်ရင်း မှင်နဲ့ မန္တလေးမှာ ဆုံကြတာလေ၊ ရှင် ငွေလေးတစ်သောင်း ခံကလှည့် တာ... သူတို့ ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ သူတို့လင်မယား ညှားခါစက ရှင်ရဲ့ ဆောက်ပုံမှုတွေ သူ့လင် ရှေ့နေစာမေးပွဲဖြေ... ”

“တော်ပြီ ခင်မေရာ၊ မင်းခေါင်းထဲက အမှိုက်ပုံးကို ပြန်ပိတ်

တော့ကွာ

“ဘာ... ဘာရှင်!!”

“ကောင်းပြီ... ကိုယ်ရှင်းပြမယ်၊ မင်းအခု ငါ့ကို စကားနာ ထိုးနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေအားလုံးဟာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီးသားတွေချည်းပဲ။ အဲဒီပြီးပြီးသားတွေ အခု မင်းပြန်ပြောနေတော့ရော မင်းအတွက် ငါ့အတွက် သားအတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းအတွက် ဘယ်လို အကျိုး သက်ရောက်မှု ရှိသလဲ!... ဘယ်သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုးမရှိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေဟာ ငါတို့မှတ်ဉာဏ်တွေအတွက် အမှိုက်ပဲကွ။”

အဲဒါကို စွန့်ပစ်သင့်တယ် ငါ့ခေါင်းထဲမှာတော့ အမှိုက်မရှိဘူး၊ အမှိုက်လို့ ထင်ရတဲ့ အကြောင်းအရာဆိုရင်လည်း ခေါင်းလေးခံပြီး ထည့်မထားဘူး၊ မင်းမို့လို့ ခေါင်းအလေးခံပြီး... အမှိုက်ပုံး လုပ်ပြီး ထည့်သိုနေတာ၊ စိတ်မထင်ရင် အဲဒီ အမှိုက်ပုံး သွန်ချ... ပြီးရင် ပြန်ကောက်သိမ်းနဲ့... မပင်ပန်းဘူးလားကွာ”

“ဪ... ရှင်က ချင့်အမျိုးမို့လို့ ဒါကို အမှိုက်ပေါ့... ဟင်း”

“မင်းအမျိုးနဲ့ ပတ်သက်တာတွေလဲ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အမှိုက် အဖြစ်မခံဘူးကွ”

“ပြီးရောလေ... ရှင့်အတွက် အမှိုက်ဖြစ်မယ့်စကား ရှင် ဘာလို့ နားထောင်နေလဲ၊ နားပိတ်ထားပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ပါးစပ် နဲ့ကိုယ်ပြောတာ... ပြောမှာပဲ”

“အိုခေ... ပြော”

ထို့နောက် အဖေ အလုပ်စားပွဲမှ ထပြီး ရေအေးစက်ပေါ် မှောက်သွင်းထားသော ရေသန့်ဘူးကို ဖြုတ်ယူလာ၍ အမေ့ရှေ့ ချထား ပေးလိုက်သည်။

“မောရင် ရေသောက်ကွာ... ပြီးရင် ဆက်ပြော!!”

အမေ ဒေါသတကြီး ကျိုးထပြီး ရေသန့်ဘူးကို ကိုင်ခါက်လိုက် တော့၏။

အဖေနှင့်အမေက အဲဒီလို၊ အမေက အသေးအဖွဲ့လေးတွေက အစ သတိထား မှတ်သားထားပြီး အဖေနှင့် စကားများဖို့အကြောင်းကို တိုက်ဆိုင်လာတိုင်း ထိုကိစ္စလေးများအား စကားနိုင်လှသော လက်နက် သဖွယ် အသုံးပြုလေ့ရှိသည်။

အဖေက ထိုသို့မဟုတ်၊ လက်ရှိဘဝ လက်ရှိပြဿနာထက် ဘာမျှအရေးမကြီး၊ ပင်ကိုယ်ကလည်း သဘောထားကြီးသော စရိုက်မို့ ရှိသဖြင့် သဘောထားမကြီးနိုင်သော အမေအတွက် အလွန်ကသိ ကအောက်ဖြစ်စရာ ကောင်းလှသည်။

အမေက ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါတစ်ခါ နှင့်အဖေမှ နှင့်အဖေပဲ တစ်ချိုးတည်း တစ်လေတည်းဟု ပြောတတ်ပါသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော်သာ အဖေနှင့် တူလျှင် ဦးသက်ဆွေကိစ္စ သဘောထားကြီးစွာ ခွင့်လွှတ်မိမှာ သေချာပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်သွား ခန်း မသိအောင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

“ထွန်ဖုန်းခေါင်”

ထွန်းကျော်အသံကြားမှ ကျွန်တော် အတွေးပြတ်သွားသည်။ ဇာမေးပွဲ ခေါင်းထဲ ရှိနေ၍ ကျန်တာ ဘာမှ ခေါင်းထဲ မရှိဟု ထင်မိ သော ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ရယ်မိသေးတော့၏။

“ခေါင်းတွေ ပူလာပြီကွာ၊ အပြင်ခဏထွက်လျှောက်ရအောင်”

“အေး... ထွက်လေ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပွပလဲနေသော ဗာအုပ်တွေ မသိမ်းတော့ပဲ မီးပိတ်ပြီး အခန်းတံခါးပိတ်ကာ ထွက်ကြ သည်။ လမ်းထိပ်ကင်းတဲဆီမှ သံချောင်းခေါက်သံ ကိုးချက်တိတိ ကြားရ

၌ ကျွန်တော်က...

“ဒီချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ပါဦးမလား!”

“ဟာ... ဖွင့်တယ်ကွ၊ မင်းတို့ မြို့ထဲက ဆိုင်တွေတော့ မသိဘူး၊ ဒီမှာတော့ (၁၁)နာရီလောက်မှ ဆိုင်ပိတ်တာ၊ ဒါတောင် စံပြဈေးထိပ်ဘက်မှာ အလင်းဆိုင်တွေ ရှိတယ်”

“မဆိုးဘူး... စာမေးပွဲ ဖြေတဲ့ရက် လိုအပ်ရင် အလင်းဆိုင်တွေဘက် လျှောက်ရအောင်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ဒေဝဒဟလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ညက ကြယ်ရောင်နှင့် လင်းတဲ့ည၊ ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် အအေးပေါသော ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သော်လည်း ဆောင်းနှောင်းကာလ၏ နှုတ်ဆက်အနမ်းက လေပြည်ပါးပါးလေးတွေမှာ စွဲထင်နေပုံရသည်။ ဝေခနဲ ဖြတ်သုတ်လာတိုင်း စိမ့်ခနဲ အေးမြမှု အရသာလောက်တော့ ခံစားရစေပါသည်။

“ငါတို့ အနွေးထည် ပြန်ယူရင်ကောင်းမလား ဖိုးကျော်!”

“သိပ်မအေးပါဘူးကွ... နေလို့ကောင်းရုံလေးပါ”

ကျွန်တော် လမ်းထိပ်အရောက် ရတနာလမ်းမအတိုင်း မောင်းနှင်လာသော ဘီအမ်ကားတစ်စီးက ကျွန်တော်တို့ရှေ့ လမ်းဆိပ်တည့်တည့်မှာ... စကားပြောသံ ရယ်မောသံတွေ စိစိညံ့ညံ့လေး သယ်ဆောင်လာပြီး ရပ်သွားသည်။ ကားပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတွေချည်းပါလာသဖြင့် စက်ရုံဖယ်ရီတစ်စီးဟု ကျွန်တော်တွေမိသည်။

“ဟဲ့... ရရဲလား သမ္ဘာလီ”

“ရတယ်”

“ဒါဆို ငါမလိုက်တော့ဘူးနော်”

“အင်းပါ”

ကားပေါ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး ကားက ရတနာလမ်းအတိုင်း ဆက်လက်မောင်းထွက်သွားသည်။

“မသမ္ဘာ အလုပ်က ပြန်လာတာထင်တယ်”

ထွန်းကျော် တီးတိုးပြောသံကို ကျွန်တော်ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖက်မှ လမ်းထဲ လျှောက်ဝင်လာနေသော သူမနှင့် ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းစာမျှပင် ရှိလောက်မည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမ ယိုင်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားပြီးမှ လမ်းပေါ်အရပ်ကြိုးပြတ် ဖင်ထိုင်ကျသွားလေတော့၏။

“ဟာ... !!”

ထွန်းကျော် အထိတ်တလန့် မြည်အပြီး... လှစ်ခနဲ ပြေးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ ပြေးလိုက်သွားမိသည်။ ထွန်းကျော်က သူမ ပြတ်ကျသွားသော ဆွဲခြင်းကို ထိုင်လျက် လှမ်းကောက်ရင်း...

“မသမ္ဘာ... မသမ္ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ!... ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ!... အစ်မ... နေမကောင်းဘူးလား!”

“ထွန်း... ထွန်းကျော်လားဟင်...”

“ဟုတ်...”

“အား... ကျွတ်ကျွတ်... ငါ... ငါမရတော့ဘူး၊ အမေအမေကို... ဟင့်အင်း”

သူမ၏ညည်းညူသံက အတော့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနိုင်လှ၍...

“မင်းအသိလား ထွန်းကျော်”

“တို့... ဘေးအခန်းက ဒေါ်ထွေးသမီး အကြီးမလေ၊ လုပ်ပါဦးကွာ... အိမ်ကို ပြန်သယ်ရအောင်”

“မင်းပွေ့လိုက်၊ ဆွဲခြင်း ငါ့ကိုပေး”

“ဟာ... ငါမရဘူး၊ ငါ့ဘယ်ဘက် လက်ဆုံက ပြတ်ထားတာ”

ကျွန်တော် တွေဝေမနေတော့ဘဲ သူမကို စွေ့ခနဲ ကောက်ပွေ့ ယူလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်. . . အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေတာပဲ”

“မသဉ္ဇာ! . . . မသဉ္ဇာ! . . . ဟာ. . . ခေါ်လို့တောင် မရတော့ဘူးဟ. . . ဒုက္ခပဲကွာ”

“ကဲ. . . အိမ်ကို သယ်သွားရင် နည်းလမ်းမမှန်ဘူး၊ ဆေးခန်းပို့ကွာ. . . ဆေးခန်း ဘယ်နားမှာ ရှိလဲ!”

“တက်လမ်းရှိတယ်. . . အောင်ရတနာရှိတယ်၊ တက်လမ်းက ပိုနီးတယ်”

“ဒါဆို သွား. . . သွား. . . ဆိုက်ကားရရ ကားရရခေါ်. . . ”

“မင်း. . . မင်းမှာ. . . ပိုက်ဆံ”

“သွားစမ်းပါ. . . ငါပြောသလို လုပ်စမ်းပါ”

ပိုက်ဆံအတွက် ကျွန်တော်မပူပါ၊ အသေးသုံးစရိတ် ကျန်သမျှ ထွန်းကျော်တဲ့အိမ်မှာ ဆက်နေဖို့ ကျွန်တော် လိုအပ်သောပစ္စည်းများ ဝယ်၍ ကုန်သွားသဖြင့် ဆွဲကြိုးရောင်းထားသောပိုက်ဆံ ရှိနေသည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးသည်အထိ သုံးဖို့ ရည်ရွယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ လောလောဆယ်တော့ အရေးပေါ် ဒါပဲ သုံးရမည်။

ကျွန်တော် လမ်းထိပ်ဖက် သူမကို ပွေ့ယူလာရင်း ကြာညှိနဲ့ သင်းသင်းလေး ရနေသည်။ သူမ ကိုယ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ရမည်။ ဒီလောက် နှစ်ပန်းနွမ်းနယ်စွာ လုပ်ကိုင်ရပြီး လူမမာလုံးလုံး ဖြစ်နေတာတောင် ကြာညှိနဲ့လေး သင်းနေခြင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ စွဲထင်စရာတစ်ခု ဖြစ်သွားသည်။

“ထွန်ဖုန်းခေါင်. . . ဆိုက်ကားပဲ ရတယ်ကွ”

ကျွန်တော် သူမကို ဆိုက်ကားရှေ့ခုံပေါ် တင်ပေးခိုက် သူမထဲ သုံးသုံးညည်းသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထွန်းကျော်က. . .

“ဆိုက်ကားဆရာ. . . တက်လမ်းကို အမြန်ဆုံး နင်းပို့ပေးပါ။ ထွန်ဖုန်း. . . မင်းလိုက်သွားနဲ့. . . ငါ အဒေါ်ကိုခေါ်ပြီး နောက်က ဆိုက်လာမယ်၊ သွား. . . သွား”

ကျွန်တော် နောက်ကနေ ဝင်ထိုင်ပြီး သူမကို ထိန်းပွေ့ထားရ လေတော့သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကျွန်တော် သူမကို အလေးပေါ်ခန်းထဲ ပို့လိုက်ရပြီး မိနစ် နှစ်ဆယ်လောက်တော့ ကြာသွားသည်။ ထင်ပါသည်။ ထွန်းကျော်နှင့် ဒေါ်ထွေး ဆိုက်ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ထွင့်ဖုန်း... အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ!”

“သတိရနေပြီ... အရမ်းအားနည်းနေလို့ နှလုံးကို လေရိုက် ပြီး ရှော့ဖြစ်သွားတာလို့ ပြောတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ဆေးသွင်း ထားတယ်”

“အို... ဖြစ်ရလေ သမီးကြီးရယ်... အမေ တားနေတဲ့ကြားထဲ ဇွတ်ပေတာ... ဟင့်အင့်... ရွတ်”

“သတိရနေပြီဆိုတော့ ကောင်းသွားမှာပါ အဒေါ်ရယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ထွန်းကျော်ရယ်၊ မင်းတို့နဲ့ တွေ့လေ လို့သာပေါ့၊ ဒါ... ဒါထက် ဆေးဖိုးက ဘယ်လောက်ကျမလဲ မသိဘူး နော်၊ အဒေါ်က ဒီဆေးခန်းကို တစ်ခါမှ မပြဖူးတော့ လိုအပ်ရင် ပြန်မှာ ရအောင်လို့ပါ”

တစ်ထောင်တန် သုံးရွက်လောက် ခန့်မှန်းရသော ပိုက်ဆံ အလိပ်ကလေးကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားပြီး စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ဆေးနေ ချသော ဒေါ်ထွေးအား နှစ်သိမ့်နိုင်ရန် ထွန်းကျော် မစွမ်းသာ... ဆို့ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ အဒေါ်... ကျွန်တော့်မှာ ပိုက်ဆံအလုံအ သောက် ပါပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ အဒေါ် ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ အဒေါ်မှာ...”

အဒေါ်မှာဆိုပြီး လက်ထဲက ပိုက်ဆံအလိပ်ကို ဖြန့်ရေတွက် ဆိုက်သည်။ တစ်ရာတန် ငါးဆယ်တန် အနှွမ်းလေးတွေ အပါအဝင် အားလုံး နှစ်ထောင့်ခြောက်ရာ ငါးဆယ်၊ ကျွန်တော် ခန့်မှန်းထားတာ တောင် များနေသဖြင့်...

“အဲ့ဒါ အဒေါ်ဆီမှာပဲ ထားပါ၊ ဆေးဖိုး ကျွန်တော့်ထဲကပဲ ချင်းလိုက်မယ်”

ထိုအခိုက် သူနာပြုဆရာမလေးတစ်ယောက် လူနာခန်းထဲက သွတ်လာပြီး...

“လူနာရှင်တွေလား!”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“ဝင်ကြည့်နိုင်ပါပြီ... လူနာအခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ ဆာလောဆယ်တော့ ဒွစ်ချိပ်ထားတယ်၊ နောက်ထပ် နှစ်နာရီလောက် ဆိုရင် ပြန်ခေါ်သွားနိုင်ပါပြီ၊ ကျွန်မနဲ့ တစ်ယောက်လိုက်လာပြီး ကောင် သားမှာ သောက်ဆေးလိုက်ယူပါရှင်”

ထွန်းကျော်နှင့် ဒေါ်ထွေးတို့ လူနာခန်းထဲ ဝင်ကြသဖြင့် ကောင် သားဆီ ကျွန်တော်လိုက်သွားသည်။

“သောက်ဆေး ဘယ်နှစ်ရက်စာ ယူမလဲ...!”

မေးပုံကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။ သို့သော်လည်း အလကား ပေးနိုင်သောဆေးမျိုး တစ်လုံးမှ မရှိသဖြင့် လူနာရှင် တတ်နိုင်သော အခြေအနေအပေါ် ဆုံးဖြတ်ပေးရခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။

ထို့ကြောင့်...

“ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ဆေးသောက်မှ အဆင်ပြေနိုင်မလဲ ခင်ဗျာ!”

“လောလောဆယ်တော့ ဆေးပတ်လည်အောင် တစ်ပတ်စာ လောက် ယူသင့်တယ်။ လူနာလည်း တစ်ပတ်လောက် အနားပေးသင့် တယ်။ အဲဒါမှ ထူထူထောင်ထောင် မဖြစ်သေးရင် ကျွန်မတို့ဆီမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နီးစပ်ရာ ဆေးရုံဆေးခန်းမှာ ဆက်ပြီးကုသသင့်ပါတယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာမတို့ ပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ပါမယ်”

ဆေးဘိုးဘီလ်ပါ တစ်ခါတည်း တွက်ပြီးရှင်းလိုက်သည်။ အား လုံး တစ်သောင်းသုံးထောင်၊ ကျွန်တော် ဆေးနှင့်ဘောက်ချာ လူနာ မှတ်တမ်းစာအုပ်ပါ လက်ခံပြီး လူနာစောင့် နည်းခုံမှာ ဝင်ထိုင် လိုက် သည်။ ခဏကြာတော့ ထွန်းကျော် ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လောက်ကျလဲ ထွန်ဖုန်း...”

“နည်းနည်းလေးပါကွာ... လူနာရော ဘယ်လိုနေလဲ၊ အိပ် လား!”

“အိုခေတယ်... အိမ်မှာ မိကြူတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ လို့ ဒေါ်လေး စိတ်ပူနေတယ်ကွ။ အဲဒါ ငါပြန်နှင့်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“မသင့်ဘူး... ပြန်ချင်းပြန် အဒေါ်ပဲ ပြန်သင့်တယ်”

“ဟင်... အဒေါ်က ဒီမှာလူနာနဲ့လေ”

“အေး... ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီမှာ လူတွေအများကြီး၊ ဟိုမှာ မိန်း ကလေးတစ်ယောက်ထဲကွ။ စဉ်းစားပါဦး မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲ ဘယ် သင့်မလဲ”

“ဟာ... သင့်တယ်ကွ။ ရတယ်”

ကျွန်တော် ပြုံးချင်လာပါသည်။ ဒီကောင်နဲ့ အဲဒီ မိကြူဆိုသော အမျိုးမျိုးမလေးတို့ ဟိုတစ်နေ့ ညနေကလည်း အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဆင်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေနှင့် လှမ်းပက်ပြီး ကျီစယ်နေကြတာ ကျွန်တော်မြင်သည်။

ရည်းစားမထားဖူးသော်လည်း ကျွန်တော် ဒီလောက် မအာပါ။ ထွန်းကျော်လည်း ကျောင်းမှာ ရည်းစားမရှိ၊ မိကြူ ဆိုသော ကောင်မ လေးနှင့်သာ ရှိနေကြောင်း... ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်လာမှ သတိ သေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကျော်ကို နောက်ပြောင် ချင်စိတ်နှင့်...

“မရဘူးကွာ... အခု မင်းပြန်မယ်ဆိုတာ အဒေါ်ကို ပြောပြီး ပြန်လာ!”

“အင်း... အဲ... ဟို”

ထွန်းကျော် မျက်ခွေးပွတ်လိုက် ခေါင်းကုတ်လိုက်နှင့် အတော် အကြံအိုက်သွားမှ...

“ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းပြီး မဖွယ်မရာ အသံကြားရရင်တော့ မင်း ပြန်... ပြန်”

ထွန်းကျော် ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်သည်။ ကျွန် တော်ကားက ဒီကောင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာထိသွားမှန်း ကျွန်တော် မသိ သည်။ နောက်ချင်တာတစ်ခုကလွဲ၍ မရည်ရွယ်မှန်း ထွန်းကျော် မသိ နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ရသည်။

ပြောပြီးနေပြီကိုး...

စိတ်တွေ စုတ်ပြတ်သွားသော မျက်နှာနှင့် ထွန်းကျော် ရှေ့တိုးလာပြီး . . . ။

“မင်းအမြင်မှာ ငါ့ကိုယ်ကျင့်တရားက အဲသလောက် ပုပ်စပ်နေသလား ထွဋ်ဖုန်းခေါင်”

အသံလေး နည်းနည်းမာပြီး ထွက်လာ၍ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး . . . ဖော့ပစ်လိုက်ရသည်။

“ငါနောက်နေတာပါဟ၊ ကဲ . . . သွား . . . သွား၊ ဪ . . . ရော . . . ဆိုက်ကားခ”

ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံတစ်ထောင် ပေးလိုက်မှ ထွန်းကျော်မျက်နှာပျော့ပျောင်းလာပြီး . . .

“ငါ မိကြူကို ချစ်နေတာကြာပြီ ထွဋ်ဖုန်း၊ အခုလည်း သူစိတ်ပူနေမှာစိုးတာရယ်၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့လို့ စိတ်ပူမိတာရယ်ကြောင့်ပါ”

“ဟင် . . . မိကြူကို စိတ်ပူတာ အဒေါ်မဟုတ်ဘူးပေါ့ . . . !”
“အေး!!”

ထွန်းကျော် . . . အေး . . . ချပြီး ထပြေးလေတော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ထိုနေ့ညက နာရီပြန်တစ်ချက်တီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်ကြသည်။ ထိုနေ့မနက် ခါတိုင်းနေတွေလို အုန်းသီးခြစ်သံ တဂျစ်ဂျစ် မြည်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း (၈)နာရီကျော်မှ အိပ်ယာနိုးပါသည်။

ညက ဒေါ်လေးပြောပြ၍ မသဏ္ဌာလီက အဝေးသင်နှင့် ကောင်းပြီးထားပြီး ပြည်ပ ဖက်စပ်ပုဂ္ဂလိက ဆေးဝါးကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်နေကြောင်း . . . လစာ လေးသောင်းခွဲ ရကြောင်း၊ ညဆိုင်းဆင်းရက်တွေကြောင့် အိပ်ရေးပျက် အားနည်းကာ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးအတွက် တစ်ပတ်လောက် နားပါပြီး ပြောတာတောင် လစာဖြတ်ခံရမှာစိုးလို့ မနားပဲ ပေဆင်းနေကြောင်း ပြောသည်။

တစ်ထောင့်ငါးရာ တစ်ပတ်နားမှ တစ်သောင်းနှင့်ငါးရာပဲ ဖြတ်ခံရမည်။ ဒါကို နှမြောသည်တဲ့၊ အင်းလေ . . . အဲဒါလည်း သူ့ဘဝသူ့အခြေအနေပေါ့နဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ မသဏ္ဌာလီ နားဖို့ အမှန်တကယ် လိုအပ်နေပါသည်။ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေသာ ပန်းရောင်အိလေး ဝင်းနေလျှင် ဘယ်လောက်များ လှလိုက်မလဲဟု ကျွန်တော်

မြင်ယောင်ကြည့်မိသည်။ ခုတော့ အားနည်းပင်ပန်းလွန်း၍ နှုတ်ခမ်း
လေးတွေ ဝါပြီးခဲဖျားနေသည်။ ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ငွေတစ်
သောင်းခွဲ ရေတွက်ထုတ်ယူပြီး ထွန်းကျော်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။
ထွန်းကျော် မီးဖိုခန်းထဲ ချက်ပြုတ်နေရာမှ ထလာပြီး...

“နိုးပြီလား... အဆာပြေ ထမင်းကြော် ရှိတယ်... လက်ဖက်
ဓနုလဲ ဝယ်ထားတယ်”

ကျွန်တော် ထွန်းကျော်လက်ထဲ ပိုက်ဆံထည့်ပေးလိုက်ကာ
လေသံတိုးတိုးနှင့်...

“အဒေါ်ကို မင်းနည်းမင်းဟန်နဲ့ ပေးလိုက်ကွာ၊ မသိပ္ပာနဲ့
အလုပ်တစ်ပတ် နားစေချင်တယ်... ညက ပေးထားတဲ့ဆေးတွေ
လည်း ဂရုစိုက်ပြီး တိုက်လို့ပြော... ကြားလား!”

“မင်းသုံးဖို့ရော ကျန်ပါဦးမလား၊ ညကလဲ ဆေးဖိုးတွေ ဘယ်
လောက်တောင် ကုန်သလဲ မသိဘူး...”

“ကျန်တယ်... ငါတွက်ပြီးမှ ပေးတာ... သွားလိုက်”

ထွန်းကျော် ထွက်သွားမှ ကျွန်တော် မျက်နှာသစ်ဖို့ အနောင်
ဘက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်ထားတာတောင်...
ဒီမနက်ခင်းက ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံကို လန်းသစ်စေခဲ့သည်။ တိုင်ကီ
ရေငုံခပ်ရင်း သင်းခနဲ ရလိုက်သော ကြာညိုနဲ့လေးကြောင့် ကျွန်တော်
ရင်တွေ ဖိုခနဲ ခံစားသွားရသည်။ ကြည်နူးမွတ်သိပ်စွာ ပြုံးချင်လာ
ခေါင်းမဖော်ရဲဘဲ တိုင်ကီထဲမှာပဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။

အဲ့ဒါ ဘာရောဂါလဲဟု ဘာသာပြန်မေးကြည့်တော့လည်း
ရှက်သလိုလိုကြီး။

အသုံးပြုသူ

ကျွန်တော့်စိတ်အထင် စာမေးပွဲဖြေတဲ့ရက်မှာ အမေ
လိုက်လာလိမ့်မည်ပေါ့၊ လှဘုန်းဆီ တီးခေါက်ကြည့်မိသော်လည်း...
တို့တစ်ခါ အမေ သူ့ဆီ ရောက်လာပြီးကတည်းက နောက်ထပ်
တစ်ကြိမ်မျှ ရောက်မလာကြောင်း၊ သူလည်း အိမ်ကို မသွားရဲ၍ မသွား
တော့ကြောင်းသာ ကြားရသည်။ သို့သော် ဟိုလူကတော့ နေ့စဉ်လိုလို
အဝင်အထွက် ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အမေ... ကျွန်တော်နဲ့တော်စပ်ဖို့ လျာထားသော မထွေး
လောင်းကို... မိခင်အတွက် တွန့်တိုစိတ်နဲ့ ထိုးကြိတ်မိခဲ့တဲ့ သားတစ်

ယောက်ရဲ့အပြစ်ဟာ အဲသလောက်ပဲ ကြီးမားခဲ့သလား။ အမေနဲ့သား
သံယောဇဉ်အတွက် ဦးသက်ဆွေမှာ ထက်ရှုတဲ့မီးတစ်လက်ပဲ ပါလာ
ခဲ့သလား... အမေ။ ကျွန်တော် စဉ်းစားရင်း မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

“မနက်ဖြန် မေဂျာဘာသာနော် ထွင်ဖုန်း”
ထွန်းကျော် လှမ်းပြောမှ ကျွန်တော် သတိဝင်ပြီး ခေါင်းညိတ်
သည်။ နောက်ကျိကြေမှုသွားသောစိတ်ကို လက်ဖက်ရည်လက်ကျန်
မော့၍ ပြုပြင်လိုက်သည်။

“မသစ္စာလည်း Physic နဲ့ ပြီးထားတာကွ၊ မနက်က ငါ့ကို
ပြောတယ်... လိုအပ်တာရှိရင် သူ့ကို မေးလို့ရတယ်တဲ့”

“ဪ... အေး... ငါကတော့ ရတယ်၊ သူ့ရော ဘယ်လို
လဲ... နေကောင်းသွားပြီလား!... ငါလည်း ထရံတစ်ချပ်ပဲ ခြားတာကို
သွားတောင် မမေးဖြစ်ဘူး”

“ကောင်းသွားပြီ... မနက်ကတော့ သူ့မျက်နှာ အတော်
လန်းတယ်၊ ခက်တာက မသစ္စာက အလုပ်မဆင်းရင် လုံးဝအပြင်
မထွက်ဘူးကွ”

“ဟ... ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါလည်း အသားအရေ ထိန်းသိမ်း
ခြင်းတစ်မျိုးပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်နဲ့လေးက ကြာညိုနဲ့လေး
သင်းနေတာ”

“အလဲ့...လဲ့... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်း စိတ်ဝင်စားသွားပြီ
မဟုတ်လား၊ သူငယ်ချင်း မယားညီအစ်ကို မဆိုးဘူးဟ၊ ဒ. ဟတ်ဟတ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းစကားကကွာ”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာ၍ လက်ဖက်ရည်ဖိုး
ရှင်းကာ ကင်တင်း(န်)ထဲက ထွက်လာသည်။ ထွန်းကျော် နောက်က
ပြေးလိုက်လာပြီး...

“မနက်က မသစ္စာ မင်းကို မေးတယ်ကွ... သိလား”
ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ခနဲ မြည်သံက ထွန်းကျော်များ ကြားသွား
သလားဟုတောင် ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်တော့ ထွန်းကျော်က ပြိတိတိ မှုတ်လှ
တွေနှင့်...

“သူ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ!... တဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ငါလည်း
အာလုပ်သံကြီးနဲ့ ထွင်ဖုန်းခေါင်လို့ ဖြေလိုက်တယ်၊ မသစ္စာက စာဆွေ
နို့လို့ စာလာစုပြီး ကျက်တာလား!... တဲ့၊ ငါက မဟုတ်ဘူးလို့ မသစ္စာကို
တစ်ခါမြင်ဖူးပြီးကတည်းက ရင်းနှီးချင်တယ်ဆိုပြီး လာနေတာလို့”

“ဟာ... မင်း... မင်း မဟုတ်တာတွေကွာ၊ တော်ပြီ... ငါ
မင်းတို့အိမ် ပြန်မလိုက်ဘူးကွာ၊ တကယ်ပြောတာ”

ကျွန်တော် တကယ်ရှက်ရွံ့ပြီး အော်ဟစ်မိခြင်း ဖြစ်သည်။
ထွန်းကျော်လည်း လန့်သွားပြီး...

“ငါ... ငါနောက်တာပါ ထွင်ဖုန်းရာ... မင်းကလည်းဆိုတာ
လာ... (၂၀၃)စီးမယ်”

ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို ကားကြီးဝင်းဘက် ဆွဲခေါ်သည်။

“မင်း တကယ်မပြောခဲ့ဘူးနော် ထွန်းကျော်!”

“လုံးဝကွာ... ယဲ့... မင်းငါ့ကို ဆေးခန်းမှာ တစ်လုံးထည့်
ထားလို့ ငါလည်း ချေပဂိုး ပြန်သွင်းတာ၊ ရှင်းပြီလား... ဟဲဟဲ”

“ပြီးရောကွာ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကားကြီးဆင်း ကင်တင်းန်ကို ဖြတ်
လျှောက်၍ ဖယ်ရီတွေ ရပ်ထားသော ကွင်းပြင်ဆီ ရောက်လာသည်။
ဖယ်ရီပေါ်မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ခုံအပြည့် လူအပြည့် ခိုနေ
ပြီး မတ်တတ်လိုက်ရမည့်သူများအနက် မိန်းကလေးအများစုသာ ကား

ပေါ်တက်ရပ်လျက် ရှိနေသည်။ ယောက်ျားလေးတွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အောက်ဆင်းနေကြသည်။ ကားထွက်တော့မည်ဆိုမှ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ပြေးတက်ကြသည်။ ကျွန်တော် အိမ်ကနေ ကျောင်းတက်တုန်းကလည်း ထိုအတိုင်းပင်။

“ယောက်ျားတွေ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ တင့်တယ်တယ်ကွ... မိန်းမတွေ တစ်ပင်မကောင်းလို့ တစ်ပင်ပြောင်းတာတော့ ဟာဟာ... တစ်မျိုးကြီးနော်”

လာဘ်မိုးထွန်း အသံမှန်းသိ၍ ကျွန်တော် ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်မိသွားသည်။ အစစ်ပဲ၊ လှဘုန်းတို့ ဘာဘူတို့ပါ ရှိနေကြသည်။ လှဘုန်းတ က ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားကာ ချက်ချင်းမျက်နှာပျက်ပြီး လာဘ်မိုးထွန်းကို သတိပေးချင်နေပုံရသည်။ မမိတော့ပါချေ။ ကျွန်တော် လာဘ်မိုးထွန်းနား ရောက်သွား၏။ လာဘ်မိုးထွန်း ကျွန်တော့်တို့ တွယ်ချင်၍ ရုရာတုတ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည့်သဘော... ဆွဲမိသည့်တုတ်က ချောတုတ်ဖြစ်နေမှန်း သူသိဖို့ကောင်းပါသည်။

“ငါ့အမေက နှစ်ပင်ပြောင်းလို့ တစ်မျိုးကြီးဆိုရင် မင်းအမေက လေးပင်ပြောင်းထားတော့ တစ်အိုးကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့... ဒီလိုလား”

တစ်ကယ်လည်း လာဘ်မိုးအမေက အိမ်ထောင်လေးဆက်မြောက်၊ သူတို့ညီအစ်ကိုလေးယောက်စလုံး အိမ်ထောင်တစ်ဆက် တစ်ယောက်နှုန်း မွေးထားသူတွေ။ လာဘ်မိုးမျက်နှာကြီး ရဲကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းလာညှစ်သည်။

ဘာဘူနှင့် လှဘုန်းတို့ ဝိုင်းဆွဲသဖြင့် လန့်ပြီး ပြန်ပါသွားသည်။

“မင်း... မင်း... ငါ့အမေကို မထိနဲ့နော်”

“မင်းမှာ အမေချစ်တဲ့စိတ်ရှိရင် သူများအမေကိုလည်း မစော်ကားရဘူး သူငယ်ချင်း”

ကျွန်တော် လေသံအေးအေးဖြင့် ပြီးပြီးပြောနိုင်သော်လည်း လာဘ်မိုးအတွက် နတ်ဒိုးသာ တီးပေးလျှင် အမေဂျမ်း ဝင်လောက်သည်။ အသားဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး အစိမ်းလိုက် စားပစ်တော့မလိုကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တာက လူတစ်ယောက်၏ ‘အတ္တ’ ဖြစ်ပါသည်။ အတ္တရှိမှ လူဖြစ်တာကွဟု တချို့လူတွေ လျှာအရသာခံပြီး ပြောတာကို ကျွန်တော်ကြားဖူးသည်။ ကျွန်တော်သိသလောက် အတ္တမှာ ဆေးသကြားနှင့် အလွန်တူပါသည်။ များလွန်းတော့လည်း ခါးသည်၊ ပါးပါးလေးမှ ချိုသည်။ ဆေးသကြား မသုံးတဲ့မုန့်လို အတ္တလုံးဝမရှိလျှင်တော့ ပိုကောင်းသည်။

ကျွန်းထွက်မဟုတ်လို့ အပြစ်တင်လည်း ခံတော့မည်။ အတ္တရှိရှိ ခန့်ရှိ အမိအဘ ရှိလျှင် လူဖြစ်နိုင်ပါသည်။ (သားသမီး မရနိုင်တဲ့ အမိအဘ နှစ်ပါးမျိုးကတော့ ချွင်းချက်ပေါ့...)

ကျွန်တော်ကတော့ အဖေနှင့်အမေကို အကြောင်းခံပြီး လူဖြစ်တံ့ပါ၍ လူဖြစ်ခဲ့ရပြီး အတ္တချို့ချို့လေးနှင့် လူဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။ ညို့ကြောင့် ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေသော လာဘ်မိုးထွန်းကို ပြီး၍ ပြန်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်အပြီးက လာဘ်မိုးထွန်းအတွက် အဆိပ်တစ်ခွက် ချား ဖြစ်သွားသလား မပြောတတ်ပါ။ ဘာဘူနှင့် လှဘုန်းတို့ အလစ်အငိုက်မှာ လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်လာပြီး ကျွန်တော့်ထံ သရဲစီးဝင်လာသဖြင့် သတိကောင်းသော ကျွန်တော့်လက်သီးတစ်လုံးက ဆီးကြိုထိုးချလိုက်တော့၏။

“ခွပ်”

နောက်တစ်နေ့ မေဂျာဘာသာဖြေပြီး ကျွန်တော်နှင့် လာဘ်မိုးထွန်းတို့ မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန့် သို့ ရောက်သွားသည်။ မနေ့က ကားကြီးဝင်းမှာ ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ပြဿနာ။

“ကျောင်းပြီးတော့မယ်ဆိုတော့ မပြီးသေးတဲ့ ညီငယ်လေးတွေ အတွက် အဆိပ်အတောက်တွေ ချန်ထားပေးခဲ့ကြတာပေါ့... ဒီလို လား!”

လာဘ်မိုးထွန်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ ကျွန်တော်က...

“ဝန်ခံပါတယ် ဆရာကြီး... ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်။ လာဘ်မိုးထွန်းနဲ့ ကျွန်တော်က First Year ကတည်းက တွဲလာတဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း... အိမ်နီးနားချင်းတွေပါ။ ဒီကောင်ကြီး မဟုတ်မခံ ဆတ်ဆတ်ကြိတ်မှန်း သိလျက်နဲ့ သူမခံချင်အောင် ကျွန်တော် စနောက်မိတာ ကျွန်တော့်အမှားပါ။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ချင်း အရင်အတိုင်း သင့်မြတ်ကြပါတယ်။ နောင်ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးလို့လည်း ကတိပေးပါ”

တယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်လား လာဘ်မိုးထွန်း၊ မင်းတို့ချင်း သင့်မြတ်သွားပြီလား” လာဘ်မိုးထွန်း ခေါင်းမခါရဲ၊ ခေါင်းခါလို့ အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုကြကြေးဆိုလျှင် သူ့အလွန်တွေ ဖြစ်တော့မည်။ လောလောဆယ် ကျွန်တော် လွန်ထားသော လက်သီးတစ်ချက်စာကို ကျေနပ်စွာ ခံယူပြီး ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကတိဝန်ခံချက်တော့ ထိုးရသည်။ အပြင်ရောက်မှ လာဘ်မိုးထွန်းက...

“ဆောရီးပဲ ထွင်ဖုန်း၊ မနေ့က ငါ လွန်သွားတယ်”
“ငါလည်း တောင်းပန်တယ်ကွာ၊ မင်းက ပါးစပ်လွန်ပြီး ငါက ဆက်လွန်တာ၊ အမှန်တော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမလွန်ရင် ငါတို့ ဒီနေရာ ရောက်ဘူးကွ”

“အေးပါကွာ... ဪ... မင်းအမေ ငါ့ကို မှာလိုက်တယ်၊ အခုမှ မဟုတ်ဘူး၊ စာမေးပွဲမဖြေခင် တစ်ရက်က...”

အမေဆို၍ ကျွန်တော် မျက်လုံးတွေရော နားရွက်တွေပါ ထောင်ကုန်သည်။

“မင်းသဘောတူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ၊ သူ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီတဲ့၊ ရော့... ဒါလည်း ပေးလိုက်တယ်”

လာဘ်မိုး လှမ်းပေးသောဖိုင်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အဖေရဲ့ DNA မှတ်တမ်းဖိုင် ဖြစ်နေသည်။

“နောက်တစ်ခု မှာတာတော့ ကားသံတွေကြောင့် သိပ်မသဲကွဲဘူး ငါ သေသေချာချာ ကြားလိုက်တာက မင်း အိမ်ပြန်လာဖို့ တိုက်တွန်းပေးပါဆိုတာပဲ၊ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ငါ မင်းကို ဖီးလ်ဖြစ်ပြီး ပြောတော့ဘူးလို့ နေတာ၊ ဒီနေ့ မော်ကွန်းထိန်းရုံးမှာ မင်းစိတ်ဝင်ပါကဲ့သို့ လေးစားသွားလို့ ယုတ်ပြောတာ၊ ကဲ... ငါသွားမယ်”

ကျွန်တော် ပင့်သက်ရှိက်ပြီး ရပ်ကျန်နေခဲ့မိသည်။ ဒီဖိုင်က ဘာအတွက်လဲ၊ အဖေနေရာမှာ အစားထိုးမခံနိုင်လို့... အဖေချစ်တဲ့ သားဆိုပြီး အဖေရဲ့နောက်ဆုံးလက်ကျန်အမွေ ပေးအပ်လိုက်တာလား။ ဒီပြဿနာ အဲ့သလောက် မရိုးရှင်းကြောင်း... အမေ ထိုမျှ စိတ်ကူး မယဉ်တတ်ကြောင်း ကျွန်တော် နားလည်နေမိသည်။

ဖုန်းဆက်မေးရင်ကော၊ ဖုန်းဆိုမှ သတိရသည်။ ကျွန်တော့် Handphone ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်။ ရှိပစေတော့၊ ခုချိန်မှာ ဖုန်းရှိနေလည်း အချိန်တန်လျှင် ဖုန်းဘီလ်ဆောင်ဖို့ စိတ်ညစ်ရဦးမည်။ အပြင်ဖုန်းနှင့်လည်း ပြော၍ရပါသည်။ လောလောဆယ် အမေနှင့် စကားပြောရမှာ ဝန်လေးနေသဖြင့် နောက်မှဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဖိုင်ထဲ လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့၏။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

၁၀မှာ ဒီလိုညနေမျိုး ဘယ်တုန်းကမျှ မမြင်ဖူးဟဲ့... ကျွန်တော် ထွေးထင်နေမိသည်။ အနောက်ဖက် ပန်းဆီရောင် ကောင်း ကြီးဆီ လှမ်းငေးနေခိုက်... ရတနာလမ်းမကြီးအတိုင်း အလျား ညီညီ သွန်ချလိုက်သော လေစီးထဲ စက္ကူတစ်ရွက်လို လွင့်မျောနေချင် မည်။ စာမေးပွဲ ပြီးသွားပြီ၊ စိတ်ကြိုက်ဖြေဆိုနိုင်ခဲ့၍လည်း ပျော်ရ မည်။ ကျောင်းပြီးပြီ ဆိုသောအသိနှင့် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ခံစားမှု အတိုင်း မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ပြီး ချက်ပြုနေသော ထွန်းကျော်ကိုတောင် မသိပေဘဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကြွကြွရွရွလေး ထွက်လာ မည်။ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ ဟိုနားသည်နား အညောင်းအညာပြေ။ အိပ်ရောက်မှ ဘယ်သွားရမှန်း မသိပဲ ယောင်ချာချာ ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထွန်ဖုန်းခေါင်”

ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးအခန်းက မသန္တာလို့ ဆင် သမ်းနေသော နှုတ်ခမ်းပန်းဖူးလေးအထင်းသားနှင့် လှချင်

တိုင်းလှနေသော မသဉ္ဇာလီကို ကျွန်တော် တစ်ချက်ငေးရိမိသွားသည်။
ပြီးမှ...

“မသဉ္ဇာပါလား... နေကောင်းသွားပြီလား!”

သူမ၏ချစ်မက်မူးဖွယ်ရာ အပြုံးကြောင့် ကျွန်တော် ခေးရပြန်
ပါသည်။

“မင်းရဲ့စေတနာကြောင့် အစ်မ နေကောင်းသွားပါပြီ၊ ဒီနေ့
အလုပ်စဝင်ရမယ်လေ”

“ဟင်... ဒီချိန်ကြီး!!”

ကျွန်တော် ပြောပြီးမှ သတိထားကြည့်မိသည်။ တုတ်ပါရဲ့...
Company ၏သတ်မှတ်ဝတ်စုံဟု ထင်ရသော အင်္ကျီအဖြူ၊ ခရမ်းရောင်
ရောင် ထမိန့်နှင့် ခရမ်းဖျော့ ဂျူတီကုတ်ကို ဝတ်ထားပြီး ထမင်းခွက်
ရေဗူးထည့်ထားသော ဆွဲခြင်းလေး ဆွဲလာသည်။

“ဒီနေ့က အစ်မတို့ A Group တစ်ခုလုံး ညဆိုင်းလေ၊ မင်း
ရော ဖြေနိုင်လား!”

“ဟုတ်ကဲ့ မသဉ္ဇာ၊ ကျွန်တော်ရော ထွန်းကျော်ပါ ဖြေနိုင်ကြ
တယ်”

“ဒါဆို ဘယ်တော့ပြန်မလဲ၊ ဟိုလေ... အစ်မမေးတာက
ကို ဆေးဖိုးနဲ့ နားရက်သုံးဖို့ငွေ ပေးထားတာ ပြန်ဆပ်နိုင်အောင်လို့
အရေးကြီးရင် အစ်မအလုပ်ထဲက...”

“ဟင့်အင်း... အရေးမကြီးပါဘူး မသဉ္ဇာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
ပြန်ဆပ်တာကို ကျွန်တော်လက်မခံချင်ဘူး”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ!”

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အစကတည်းက မသဉ္ဇာအတွက်
ကျွန်တော်သုံးလိုက်တာ၊ ချေးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဟာ... ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ကောင်းပါတယ်... မသဉ္ဇာမှာ မောင်လေးတစ်ယောက်
သာရှိရင် ကျွန်တော့်လို သေချာပေါက် လုပ်ပေးမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ
မည်း အစ်မတစ်ယောက် ရှိချင်တယ်၊ အဲ့ဒီအတွက် မသဉ္ဇာနဲ့ တွေ့
ဆုံကြားမှာ ဘာအကြွေးမှ မရှိဘူး... ဟုတ်ပြီလား!”

သူမ ရယ်ပါသည်။ သေးသေးလေးတွေနှင့် စိစိရီရီ ဖွေးဥနေ
သော သူမ သွားကလေးတွေလည်း ချစ်စရာကောင်းလှသည်။ ရယ်
ချင်လျှင် မျက်လုံးလေးတွေပါ လိုက်ပြီးနေသည်ဟု ပြောလျှင် ပိုနေ
လား၊ ကျွန်တော့်အကွက်တော့ ထိုအလှတရားများအားလုံး လိုအပ်နေ
ပါသည်။

“ဖယ်ရီလာနေပြီဖြစ်သဖြင့် သူမ ရွှေအနည်းငယ် တိုးရပ်လိုက်
ပါ...”

“မင်း တော်တော် စကားတတ်တာပဲ၊ ဒါနဲ့များထောင် တစ်ရက်
လေးမှ လူနာလာမေးဖော် မရဘူးနော်”

ထိုတစ်ချက်က ကျွန်တော့်ရင်ထဲ တော်တော်နက်နက်ကြီး စိုက်
သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရဲ့မရိုးမသားတဲ့စိတ်ကြောင့်ပါဟု ဝန်ခံရ
သင့်ကော၊ ကျွန်တော် အဲ့သလောက်အထိ သတ္တိမကောင်းကြောင်း
ပြောဖယ်ရီက ရိပ်မိပုံရပြီး သူမကို အလျင်စလို တင်ဆောင်သွားပါ
သည်။ ကျွန်တော်လည်း ပျော်ပြီးကျန်ခဲ့သည်။ ကိုင်း... ဟောဒီညနေ
အလှတရားက ဘယ်လောက် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ ဆို
သည်။

အချစ်ဆိုတာ...
 မြို့ပတ်ရထားပေါ်က
 ကြမ်းပိုးကျားကြီး တစ်ကောင်လိုများ ဖြစ်နေမလား
 ယားလိုလည်း မပြေ...
 ကုတ်နေလိုလည်း မဖြစ်...
 လူသူလပ်မှ...ကိုယ်ကလေး တွန့်ခါပြီး...
 နေသာသလို နေရတဲ့ဘဝ
 (အချစ်ကရော ဒီလိုပဲလား...)
 လူသူလပ်မှ...ကိုယ်ကလေး တွန့်ခါပြီးတော့လေ...

ဘဝနဲ့(လေ့)

မနက်လင်းသည်နှင့် ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်ဦးမည်ဟု
 ပြောလိုက်၍ ထွန်းကျော် အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

“ငါ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးရမလား ထွဋ်ဖုန်းခေါင်...!”

“ရတယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ နေ့ခင်းလောက်တော့ ပြန်ရောက်မှာ”

အိမ်နှင့် အဆင်မပြေ၍ ထွက်လာသည်ဟု သိထားသော ထွန်း
 ကျော်အတွက် မေဂျာဘာသာ ဖြေသည့်နေ့က လာဘ်မိုးထွန်းမကြာနှင့်
 အလင်းစုံ သိသွားသဖြင့် ကျွန်တော် အိမ်ခဏပြန်မည့်ကိစ္စ စိုးရိမ်သွားရုံ

ရသည်။ ထွန်းကျော်က ကျွန်တော့်အတွက် တကယ့်သူငယ်ချင်းကောင်း တကယ်ဆို ဘာကိစ္စကွာဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့သင့်သည်။

အမှန်တော့ ညက နဖူးပေါ်လက်တင် စဉ်းစားထားသည့် အတိုင်း ဒီမနက် ထွက်လာခြင်းပင်၊ ပထမတစ်ချက်က ကျွန်တော် ငိုက်ဆံပြတ် သွားပြီ . . . ဒုတိယအချက်က အဝတ်အစား။

မသဉ္ဇာလီနှင့် မနေ့ညနေက ခင်မင်မှုလေး ဖြစ်ထွန်းသွား သည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သပ်ရပ်ခန့်ညားချင်လာ သည်။ အလွန်ရှက်စရာ ကောင်းမှန်း သိသော်လည်း မရှက်နိုင်ပဲ အိမ်မှာ ကျွန်တော့်အဝတ် အစားတွေနှင့် လိုအပ်သော စာအုပ်အချို့ ပြန်ယူဖို့ ဖြစ်သည်။ တတိယ အချက်က ကျွန်တော်ပြန်လာတာ အမေ မသိစေရ ထို့ကြောင့် အေ Company သွားချိန်ကို ခွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကားစီးလာရင်း တွေးမိသည် . . . ကိုယ့်မိဘအိမ်ကို သူခိုးတစ် ယောက်လို ပြန်ဝင်ရသည့်ကိစ္စကတော့ ပဲကို ပဲလွန်းနေပါသည်။ မတတ်နိုင်ပါ . . . ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိ ဆိုသောစကားကို ဘဲဘော လအော အသုံးပြုပြီး . . . ကိုယ့်သိက္ခာ ကိုယ်ပြန်ဆယ်ပစ်လိုက်သည်။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ကျွန်တော် တွက်ဆထားသည့်အချိန် ကို ရောက်ဖို့ လိုအပ်နေသေးသဖြင့် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် လှမ်းဝင်လာ ရင်း ကိုဝကြီး အအေးဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ဆိုင်ထဲမှာ ဦးဝကြီးနှင့် လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး လွယ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက် ဂူးဂူးဝါးဝါး အော်ဟစ်နေကြ၍ ကျွန်တော် Stay ရှောင်ရင်း ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားသည်။

“ခင်ဗျား လူလိမ်တစ်ယောက်ပဲ . . . သေချာတယ်၊ ကျုပ် ခန့် တိုင်မယ်”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . တိုင်လေး လိမ်တာက မောင်ရင် ဆိုတာ ငါက လက်တွေ့ရှင်းပြလိုက်ရုံပေါ့ကွ . . . ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဟဲ”

“ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ဆိုင်ကို ခဏခဏ လာလိမ်သွားတာ” သူ အမှတ်တမဲ့ဝင်ရောက်ကာ ကြည့်မိသည်။ ဦးဝကြီးကို ခင်မင်ရင်းစွဲရှိသောစိတ်နှင့် အကူအညီ ပေးလိုခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးဝကြီး!” ကျွန်တော့်မေးမြန်းသံနှင့် ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်၍ ဦးဝကြီး မျက်လုံးတွေ တစ်ချက်ဝင်းခန့် ဖြစ်သွားပြီးမှ . . .

ဒီမှာကွာ . . . ငါ ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး၊ ပြဿနာ လာလုပ်နေတယ်”

“သူက ဘာပြဿနာလုပ်လို့လဲ!”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွာ . . . သူ့ခါတ်လုံးကို ထုတ်ပြီး . . . ဟောဒီ ခါတ်လုံးက ဣစ္စာသယမဟိဒ္ဓိ ခါတ်လုံး . . . တဲ့၊ ဟောဒီခါတ်လုံး ထည့် ထားတဲ့ ရေလေးထဲကို အအေးပုလင်း ခုနစ်လုံးထည့်ရင် အဖုံးတွေ တဖောင်းဖောင်း ပွင့်ပြီး အရည်တွေပါ ဘူးခနဲ ထွက်သွားမယ်၊ သူ့နံမချပဲ ပုလင်းတွေထဲမှာ အရည်တစ်စက်မှ မကျန်အောင် မှုတ်ထုတ် ပစ်နိုင်တယ်တဲ့”

“ဟာ . . . မဖြစ်နိုင်တာ”

“အေး . . . ငါကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတော့ . . . ငါပြော တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရင် နှစ်ထောင်ပေးရမယ်၊ မဖြစ်ရင် သူ နှစ်ထောင်ပြန် ပေးမယ်ဆိုတော့ . . . ငါလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စကြီးမို့ လုပ်ဗျာဆိုပြီး လုပ်လိုက်တာ အအေးပုလင်းတွေ ကုန်ရောကွာ . . . ဟိုမှာကြည့်”

ကျွန်တော်လည်း အံ့သြလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေတောင် ပေက လပ် ပေကလပ် ဖြစ်သွားပြီး ဦးဝကြီး ညွှန်ပြရာကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးဝကြီး ပြောတဲ့အတိုင်း ရေလေးထဲ ထည့်ထားသော ပုလင်းခွဲ ခုနစ် လုံးစလုံး အရည်တစ်စက်မှမရှိ။

“အင်း... အဲဒါဆို ဦးဝကြီး ရှုံးတာပေါ့”

“ငါ့ရှုံးတယ်လို့ ဝန်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအအေးခွံ ခုနှစ်လုံး တင် နှစ်ထောင်ကျော် ရှုံးနေပြီကွ၊ ဈေးဦးတောင် မပေါက်သေးဘူး၊ ပိုက်ဆံ နှစ်ထောင် ထပ်ပေးရမလား!”

“ဟင်... ပေးရမယ်လေ၊ လောင်းထားတာကိုးဗျ”

“ဘာ... မပေးနိုင်ဘူးကွာ၊ ကြိုက်တဲ့နေရာ သွားတိုင်... ဒီ အအေးပုလင်း နှစ်လုံးဘိုး ဘယ်သူပေးမှာလဲ!!”

ကျွန်တော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို လှည့်ကြည့်တော့ ဆေးပေါလိပ် တစ်လိပ် ဖွာပြီး တစ်မိမိမိပြီးရင်း စားပွဲလွတ်တစ်လုံးမှာ အေးဆေးစွာ ထိုင်နေလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်က လေသံနှင့်...

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက ဦးဝကြီးပြောတဲ့ ဗိန္နာဆရာဆိုတာလား!”

“အစစ်ပဲ ထွဋ်ဖုန်းခေါင်၊ ငါ့ဆိုင်ထဲ အကုသိုလ် အကောင် လိုက်ကြီးကို ဝင်နေတာ”

ကျွန်တော် သဘောကျသွားသည်... ဦးဝကြီး ဘာပြောပြော အပြုံးမပျက် နေနိုင်ခြင်းကိုက ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အရည်အချင်းတစ်ရပ်ပင်။

“ကဲ... ဒီပြဿနာ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားဗျာ၊ ပိုက်ဆံပေးရ မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ပဲ ပေးလိုက်မယ်... ဟုတ်ပြီလား!”

ထို့နောက် ကျွန်တော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး စားပွဲဆီ လျှောက်သွားပြီး ခုံလွတ်တစ်လုံး ဆွဲထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည်က ထွဋ်ဖုန်းခေါင်ပါ... ဒီလမ်းထဲမှာ နေ ပါတယ်၊ ဦးကြီးနာမည်ရော ဘယ်လိုခေါ်သလဲခင်ဗျ!”

ကျွန်တော့်အမေးကို ချက်ချင်း ပြန်မဖြေသဖြင့် ကျွန်တော် ဦးကြီးခေါ်တာ မကြိုက်လို့လားဟု စဉ်းစားမိနေသည်။ ပိုးသားသဘက်

ခေါင်းပေါင်းနှင့် တိုက်ပုံနှင့်ဖြစ်၍ ဦးကြီးဟု ခေါ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်ကတော့ ငါးဆယ်ထက်မနည်းဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

တချို့ခြောက်ဆယ်ကျော်တွေ ဦးလေးဟု ခေါ်လျှင်တောင် မကြိုက်... ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် ဦးကြီးအစား ဦးလေးဟု ခေါ်ရမလား စဉ်းစားနေခိုက်...

“ထွဋ်ဖုန်းခေါင်ဆိုတော့ ဟိုဘက်မှာ အဖျားပိုင်းလေးပဲ တုန် တော့တာပေါ့၊ အဟေးဟေး... နာမည်က ကောင်းချင်နေပြီး ခေါင်း ပြတ်နေတယ်ကွ”

“ခင်ဗျာ!!”

“မင်းနာမည်လေကွာ... သိချင်တောင် ရှိသေးတယ်၊ ဘာတဲ့... ထွဋ်ဖုန်းခေါင်ဖျား... မြေးစတီအပါးမှ... နယ်ခြားမြေထဲ... ကြားဖူးလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြားဖူးသလိုလိုတော့ ရှိပါတယ်၊ ဦးကြီး... အဘ... အဲ... ဦးလေး”

“ဟေ့ကောင်... ကြိုက်တာခေါ်၊ အရှူးလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်... ခုတယ်... ဖြစ်တယ်၊ တကယ်ရှူးနေတာက... ခေါ်လို့မရတဲ့ မဖြစ်တဲ့ လူတွေကွ၊ အဲဒါ မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမှန်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နာမ်စားသုံးပြီး ခေါ်နိုင်ဖို့အတွက် အမည်မှည့်တာ နာမည်ပဲ မှည့်သင့်တယ်၊ ဒါကို နားမလည် ပါးမလည် လှရင်ပြီးရောဆိုပြီး အမည်မှည့်လို့ အမည်စုန်းကြောင့် ပုဗ္ဗနိမိတ်တုံးပြီး နီကံစေတဲ့နာမည်တွေ မှည့်ထားကြတယ်”

“ခင်ဗျာ... ကျွန်တော် နားမလည်လိုက်ဘူးဗျ”

“ကိုင်း... ရိုးပြီးရှင်းအောင် ပြောမယ်၊ လူကို ကောင်းမြတ်

တာ နာမည်၊ လူအထိနာစေတာ နာမည်၊ အဲဒီတော့ နာမည်ပဲ မှည့်မိကွယ်၊ နာတဲ့အမည်တော့ မမှည့်ပါနဲ့. . မလှနေပစေပေါ့. . . ”

“ဒါတော့ အဖေပေးတဲ့ နာမည်ဖြစ်လို့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“အေးလေ. . . အယူရှိရင် အပေးရှိတာပေါ့၊ အယူမရှိတော့လည်း ပေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင်ရင်လေး စိတ်က ပြောပုံမှန်တယ်၊ ဟိုဝတ်လို မဟုတ်ဘူး. . . ငါသဘောကျတယ်”

“ဟေ့လူ. . . ဘာပြောတာလဲ!!”

ဦးဝကြီး ရှုံးခနဲဖြစ်သွားပြီး လှမ်းအော်သည်။

“မင်းကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မင်းနဲ့ မတူဘူးလို့ ပြောတာ ဘာလဲ. . . မင်းက တူချင်သေးလို့လား၊ လောင်းကြမယ်လေ. . . ငါ့နဲ့ ဓါတ်လုံးက ကောင်းကင်ကိုတောင် မြေကြီးဖြစ်အောင် လုပ်လို့ရတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပုံစံညီတာလောက်တော့လား. . . ”

ကျွန်တော်တောင် မခံချင်သလို ဖြစ်လာသလို. . ဦးဝကြီးတစ်ယောက် နှာခေါင်းထဲကပင် အငွေ့တွေ ထွက်လာသည်. . ဒေါသမီးခိုးများ။ ဦးဝကြီး ဘာမှမပြောခင် ကျွန်တော်က. . .

“ဦးကြီး အဲဒါတော့ နည်းနည်းကြားလွန်းတယ်ဗျာ၊ ကောင်းကင်ကို မြေကြီးတကယ်လုပ်လို့ရပါ့မလား!”

“ဟ. . . သိပ်ရတာပေါ့ကွ၊ မယုံဘူးလား!”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လုပ်ခိုင်းချင်ပါတယ် ဦးကြီးရာ၊ ဧကတစ်ရာလောက်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

“လုပ်လို့ရရင် မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုကျေးဇူးပြုမလဲ!”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ပြောဆိုနေမှုအပေါ် ဦးဝကြီးပါ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး နားရွက်ကြီး ပြူးပြီး နားထောင်သည်။

(ချက်လုံးပြုသလို ပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်. . . မယုံလျှင် ပြုကြည့်ပါ။)

“ဧကတစ်ရာသာ တကယ်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော် အဲဒီမြေကြီးကို ကောင်းကင်လေဆိပ်လုပ်ပြီး ငှားမယ်ဗျာ၊ ယုံသနားရင်း စက်ချိုယွင်းမှ ဖြစ်ရင် ခရီးအဝေးကြီး မယုံသနားရဘဲ နားချင်ရင် နားလို့ရတာပေါ့၊ အဲဒီကရတဲ့ အကျိုးအမြတ်တစ်ဝက်ကို ဦးကြီးယူ. . . ဘယ်နှယ့်လဲ!”

“ဟေး. . . ဟေး. . . မဆိုးဘူးကွ၊ ငါလုပ်မယ်. . . အခုတော့ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက ကျွန်တော့်နား တိုးကပ်ပြီး လေသံလေးနှင့် ပြောပြပါသည်။

“မင်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါဘူးလို့ ကတိပေးရင် လေယာဉ်ကွင်းအတွက် မြေကြီးမဖော်ခင် ပီယဓါတ်လုံး လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်. . . ကတိမပေးနိုင်ရင်တော့ ဘာမှမရဘူးကွာ”

“ဟာ. . . ပေးပါတယ် ဦးကြီးရာ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါ. . . ဒါနဲ့ ပီယဓါတ်လုံးဆိုတာက. . . !!”

“ငတုံးလေးရဲ့. . . မင်းတို့စကားနဲ့ ပြောရရင် စော်ကြည်ဆေးခဲပါကွာ. . . ခွကျတဲ့ကောင်၊ ငါပေးတဲ့ ဓါတ်လုံးဆောင်ပြီးပြော ဟောခနဲ့. . . လက်ဆွဲလာ ချာခနဲ့. . . ဖက်ထားရင် ညက်သွားမယ်၊ အားတောင်သိပ်မထည့်နဲ့”

“ကောင်းလှချည်လား ဦးကြီးရာ”

ဦးဝကြီး အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ ဒေါသတွေ၊ ချေးဦးမပေါက်တာတွေ၊ ဆုံးရှုံးတာတွေ အားလုံးမေ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ဦးမာ သနားစဖွယ် မျက်လုံးလေးနှင့် ဝင်ထိုင်သည်။ သူလည်း တစ်ခုခု တောင်းချင်နေပုံရပါသည်။ အနည်းဆုံး လာဘ်ခေါ် ဓါတ်လုံးမို့လောက်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်လည်း လိုချင်တာတစ်ခုတော့ ခွဲချ

သည်။ ထို့ကြောင့်...

"ဦးကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကတိတောင်းတယ်၊ တစ်ခုပေးတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးကြီးဆီက တစ်ခုတောင်းမယ်၊ တစ်ခု ပြန်ပေးမယ်၊ ဒါမှ မျှတမယ် မဟုတ်လားဗျာ..."

ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီး ဆေးပေါလိပ် ပါးစောင်ခဲပြီး ပြုံးတော့သည်။

"မင်းက လူလည်ပဲကွ၊ ကိုင်း... ပြောစမ်း"

ကျွန်တော်ပြောမည်ဆိုကာမှ ရှက်ပြီးရှုံ့နေပြန်သဖြင့် မရှက် အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်အားတင်းလိုက်ရသည်။

"ဒီ... ဒီလိုပါ ဦးကြီး၊ အခု ကျွန်တော့်အမေက နောက်အိမ် ထောင်ပြုတော့မယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ အဆင်မပြေဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အမေနဲ့ကျွန်တော်လည်း ဒီကိစ္စအတွက် အမြင်မကြည်လင်ဘူး ဖြစ်လို့ အခု အိမ်မှာ မနေပဲ သူငယ်ချင်းနဲ့ ပွားနေတာ၊ အဲ့... အဲ့ဒါများ ဓါတ်လုံးတန်ခိုးနဲ့ အဲဒီလူကြီး အမေနားက ခွာသွားအောင် လုပ်ပေး ပါ၊ ဒါက ကျွန်တော် တောင်းဆိုတဲ့ကိစ္စ၊ ကျွန်တော်ပေးမှာက စောစော က ဦးဝကြီးနဲ့ လောင်းထားတဲ့ကိစ္စ၊ ဦးကြီးရတဲ့ ငွေနှစ်ထောင်ကို ကျွန်တော်ကပဲ ပေးပါ့မယ်"

"ဒီလိုလား... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မဆိုးပါဘူး၊ အေး... မင်းအဆင်မပြေဘူးဆိုတာ စောစောက မင်းနာမည်ကြောင့်လေး ခေါင်းပြတ်နေမှတော့ ကိုယ်လုံးတီးကြီး မမြင်မစမ်းနဲ့ ရောက်ချင်ရာ ရောက်နေတော့မှာပေါ့ကွ... ဟား... ဟား... ဟား"

ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက သူ့စကားနှင့်သူ သဘောကျစွာ ရယ်မောပြီး လွယ်အိတ်ထဲကို လက်နှိုက်၍ ကတ္တီပါစ အနီနှင့် ချုပ်ထားသော ကြိုးဆွဲ အိတ်ရှုံ့လေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကြိုးဖြေ၍ သူ့လက်ဝါးထဲမှာပင် သွန်ချလိုက်သဖြင့်

ဓါတ်လုံးဟုခေါ်သော ကြေးနီရောင်၊ ကြေးဝါရောင် သတ္တုရောင် အလုံး လေးများ ဆယ်လုံးလောက် ထွက်ကျလာပါသည်။

အလုံးကလေးများမှာ ဇီးကင်းအရွယ်အစားခန့် ချိုးပြီး သတ္တု ရောင်နှင့် တစ်လုံးသာလျှင် ဂေါ်လီခန့် ကြီးလေသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက ချိုးဂေါ်လီလုံးခန့် ဓါတ်လုံးကြီးကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ကိုင်ပြပြီး...

"ကောင်းကင်ကိုတောင် မြေကြီးဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ဒီဓါတ်လုံးပေါ့ကွ"

ပြောပြီး ပြန်ချထားကာ နောက်တစ်လုံးကို ကောက်ကိုင်လိုက် သည်။ အရောင်က ကြေးနီရောင်။

"ကဲ... မင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ ရိုရိုသေသေ တောင်းခံစမ်း!" ကျွန်တော်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်သည်။

"ဟောဒါဟာဖြင့် မင်းအတွက် ငါပေးတဲ့ ပီယဓါတ်လုံးပဲ၊ ဆော့... ဉာဏ်ရှိသလိုသုံး..."

"ဟုတ်ကဲ့... ဦးကြီး" "ဟောဒါက..."

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စောစောက ဓါတ်လုံးအရွယ် အရောင်တူတစ်လုံးပင် ဖြစ်နေပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက...

"မင်းတောင်းတဲ့ မလိုတာခွဲ၊ မလိုက်အောင်ခြားတဲ့ စည်းသား ဓါတ်လုံးကွ... ကိုင်း... ရော"

ကျွန်တော် ပထမနည်းတူ ရှိသေစွာ လက်ခံလိုက်ပြီးမှ... "သုံးစွဲတဲ့နည်းကိုလည်း လမ်းညွှန်ပြပါဦးခင်ဗျာ"

"ဟေ... ဉာဏ်ရှိသလို သုံးလေ" "ဟုတ်ကဲ့... ဉာဏ်တော့ ရှိပါတယ်၊ ငွေရင်းသီး ဥပမာလိုပေါ့ ဆိုတာ၊ အနံ့လေး ရလိုက်ရုံနဲ့ အထဲက အသီးအမွှာရဲ့အရသာ ဘယ်

လောက်ချိုဆိမ့်နေမယ်ဆိုတာ တွေးကြည့်ရင် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုခွဲစိတ်ရမယ်ဆိုတာတော့ နည်းနာခံရမယ် မဟုတ်လား... အဲဒါပါ။

“အင်း... ”

ထိုစဉ်အတွင်း ဆိုင်ထဲသို့ စုံတွဲတစ်တွဲ ဝင်သဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီး လည်း “အင်း” တစ်လုံးနှင့် စကားပြတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ဦးဝကြီး ထိုင်နေရာမှ အိခနဲ အားယူထပြီး ဈေးဦးပေါက်အတွဲဆီ ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ လျှောက်သွားသည်။

“ညီလေးတို့ ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲ!”

“လိုင်းချီးနှစ်လုံးပေးပါ... အေးအေးလေး”

ကျွန်တော်လည်း အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းထဲ ကတော့မဟုတ်၊ သွားရင်းလာရင်း ခဏဝင်နားပြီး အအေးသောက်ကြ ခြင်း ဖြစ်လောက်သည်။ ထိုစုံတွဲ၏ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ရုံဖြင့် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွေလောက်မှာ နေထိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်မှန်း သိသာ သည်။

“ကောင်လေး”

“ခင်ဗျာ”

ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက ပါးစောင်ခဲထားသော ဆေးပေါလိပ်ကို ချွတ်ပြီး လေသံနှိမ့်လျက် ပြောသည်။

“မင်းဆီက စည်းသားဓါတ်လုံးနဲ့ ဟိုဝဲတုတ် ယူသွားပေးမယ်၊ ပုလင်းနှစ်လုံးကို ခေါက်လိုက်စမ်း၊ တစ်လုံးကို တစ်ချက်စီပဲခေါက် သွား... မြန်မြန်!!”

ဘာကိုရည်ရွယ်မှန်း ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော် ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီး ခိုင်းသည့်အတိုင်း ကပျာကသီ ထလုပ်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ပေါ်တင်ကြီး

ဖြစ်အောင် ဉာဏ်ကူရသေးသည်။ ဦးဝကြီး အအေးသေတ္တာထဲက ခိုင်းချီးစံပုလင်း ရှာနေတုန်း ကျွန်တော် ရောက်သွားသည်။

“ဦးဝကြီး... ကျွန်တော့်အတွက်လည်း လိုင်းချီးစံတစ်လုံးသာ ခြွပ်လုံးက ဟိုအတွက်လား၊ ပေး... ပေး... ကျွန်တော်ပဲ စားပွဲထိုး ဆုပ်လိုက်မယ်”

“အေးကွာ... ကျေးဇူးပဲ၊ လိုင်းချီးစံတွေက ဟိုအောက် ချောက်နေတာဟ”

ကျွန်တော် ပုလင်းနှစ်လုံးကို ဦးဝကြီး လက်ထဲမှ ပြောင်းယူကာ ခံပေါ် တင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓါတ်လုံးနှင့် ပုလင်းကို တစ်ချက်စီ ခေါက်ပြီးမှ အဖုံးဖွင့်သည်။ ပိုက်နှစ်ချောင်း ယူကာ တစ်ချောင်းစီ စိုက် ဆည့်သည်။ ပြီးသည်နှင့် စုံတွဲစားပွဲဆီ ယူဆောင်ကာ ချပေးလိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ကိုတော့ ဦးဝကြီးကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပြီး ယူ သာ၍ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ပြန်ပေါင်းစုသွား သည်။

ထိုအခါ ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက ပြော၏။

“ကောင်လေး... ငါပေးထားတဲ့ ပီယဓါတ်လုံးကို ပုလင်းထဲ ဆည့်လိုက်”

ကျွန်တော် ခပ်ကြောင်ကြောင် ပြန်ငေးကြည့်ပြီးမှ ဓါတ်လုံး ဆုတ်ပြီး ပုလင်းထဲ ထည့်လိုက်၏။ ဂလောက်ခနဲ ကျသွားသော ဓါတ်လုံး ကို ကျွန်တော် ပိုက်တံနှင့် လိုက်ထိုးကြည့်နေပါသေးသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက ဆက်ပြောသည်။ သို့သော် စောစောပိုင်းကလို အသံဩဇာပါပါနှင့် မပြောဘဲ လူမမာသလေးနှင့် ဇက်ကလေး ပုပြီး ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဦးဝကြီးလည်း လူနာလာမေးသူတွေလို ဆေးထောင်လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ ခေတ်လူငယ်တွေက သဘောတရားထက် လက်တွေ့ကို အားသန်တတ်တော့... ငါ့မလဲ အကုသိုလ်အတက်ခံပြီး ပြရသကွ ခဏနေ ဟိုအတွဲ မင်းခွဲလိုက်တဲ့ စည်းသားခါတ်လုံးကြောင့် ပတီးပတာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့မယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းက ပီယစိမ်ရေ သောက်ထားတဲ့အတွက် ညီမျှတဲ့ချိန်ခွင်လို့ ပြန်စေ့စပ်ပေးလိုက်... ဟုတ်ပြီနော်”

ကျွန်တော် သဘောကျသွားပါသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက သုံးစွဲနည်းအား လက်တွေ့ခန်းဝင် သင်ပြနေချေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင်... တစ်ဖက်အတွဲက ပွဲစလေတော့၏။

“ဒါက ရှင့်အထင်လေ၊ သူ့ဘာသာ အိမ်ကို ချောင်းပေါက်ရဲ့ မကလို့ ပင်လယ်ကြီးပဲပေါက်ပေါက် ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားရင် ပြီးတာပဲ”

“မပြီးဘူးကွ လူဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့နေတာ...”

“သေလိုက်!!!”

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောကြမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိလား!”

“မလိုပါဘူး... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ချိုရာ၊ မင်း အဲသလို မပေနဲ့ကွာ၊ ဒီမှာ အဲဒီလူတို့ မင်း တစ်ခွန်းလောက် ဟောက်လိုက်ရင် တန့်သွားလိမ့်မယ်၊ မင်းဘာမှ မပြောရင် လက်ခံနေပြီလို့ သေချာပေါက်ထင်မှာ... ကိုယ် လောင်းခဲ့တယ်”

“မောင့်စကားတွေ တော်တော့ကွာ... ချိုစိတ်ညစ်တယ်”

“စိတ်ညစ်ရင် မောင်ပြောသလိုလုပ်လေ”

“ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ မဟုတ်လား!”

“ကောင်းပြီ... မင်းမပြောချင်လည်း ဖြစ်တယ်၊ မောင် ဒီနေ့ အဲဒီလူကို လာစောင့်ပြီး စာရင်းရှင်းမယ်...”

“မောင်နော်... ရပ်ကွက်ထဲလာပြီး ပြဿနာ လာမနှာနဲ့”

“မင်းက အဲဒီလူအတွက် စိုးရိမ်တယ်ပေါ့”

“ဘာ... !!”

“ဘလောက်... ခွပ်”

“ဟာ... သွားပါပြီ”

မိန်းကလေးဘက်က ပုလင်းလဲပြီး သံမံတလင်းပေါ် ကျကွဲသွား၍ ဦးဝကြီး ရင်ဘတ်ဖိပြီး အော်သည်။

ကောင်လေးကလည်း အားကျမခံ သူ့ပုလင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် သံမံတလင်းပေါ် ပစ်ခွဲလိုက်တော့၏။

“ခွပ်”

“ကုန်ပြီဟ... ဟေ့... ဟေ့!!!”

ဦးဝကြီး လန့်အော်ပြန်၍ ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီး လက်ကာပြပြီး တားသည်။

“မပူနဲ့ ဝတုတ်၊ ကိုင်း... ကောင်လေးရေ၊ မင်းဝင်ရမယ့် အခန်းရောက်ပြီဟ”

ပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီး လက်လှမ်းပုတ်ပြီး သတိပေးသော်လည်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းမဝင်နိုင်ပါ၊ ဒက်ဒက်ထိ ကောင်းလွန်းနေသော စည်းသား ခါတ်လုံးအစွမ်းအား မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရ၍ မှင်တက်မိနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့... ကောင်လေးရ သွားဟ...”

ဆိုတော့မှ ကျွန်တော် ကသုတ်ကရက် ထထွက်လာခဲ့သည်။ စကားသံ တိတ်သွားပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်စောင့်ခဲ့ခဲ့ကြည့်နေကြသော စုံတွဲနား ရောက်သာသွားသည်။ ကျွန်တော် ဘယ်က ပြီး ဘာပြောရမှန်း မသိပါ၊ အခြေအနေကလည်း ပဲလှော်ကြား ဆား

ညပ်ပြီး... ခွေးနက်ကြီး အရိုက်ခံရမည့် အခြေအနေမို့ ကျွန်တော်
တွေဝေသွားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် စုံတွဲယောက်ျားလေးက စပြောပါ
သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ပုလင်းဖိုး လျော်ပါမယ်”

ကျွန်တော်လည်း စကားအစ ရသွား၍ အသက်ရှူချောင်သွား
သည်။

“အခု... ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒီလိုပါပဲ... ပုလင်းကွဲတာထက် ချစ်
သူချင်း မကွဲမကွာဖို့က အဓိက မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီတော့ အပြန်အလှန်
လိုတိုးပိုလျှော့လေးနဲ့ ညှိကြပါ။ သေချာတာတော့ ဒေါသဦးဆောင်ပြီး
ရှင်းတာ မှန်သမျှ မှားတာက ခပ်များများ မဟုတ်လား!”

“ကျွန်တော်လည်း ဒေါသမဖြစ်ချင်ပါဘူးဗျာ... သူက”

“ဘာ... သူက... လဲ! ရှင်က စပြီးစော်ကားတာလေ”

“အေးလေ... ကိုယ်ပြောတာ ရှင်းနေပြီပဲ၊ မင်းမပြောရင်
ကိုယ်ပြောမယ်”

“ဒီမှာ... ဒီကအစ်ကို စဉ်းစားကြည့်၊ ကျွန်မတို့က အမေ
သဘောမတူလို့ ကွဲနေတာဆိုပေမယ့် အဆက်အသွယ် ရှိကြတယ်၊
အိမ်မှာက အမေသဘောတူတဲ့လူက ခဏခဏ အဝင်အထွက် ရှိတယ်၊
အမေခွင့်ပြုထားတာ... အဲဒါကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ!”

“ဒီမှာဗျာ”

ဟိုဘက်က တိုင်သလို ပြော၍ နားထောင်ပေးနေရင်းက
ဒီဘက်မှာ ဒီမှာဗျာဆိုတော့ ဒီဖက်လှည့်ရသည်။ ဟိုဘက် မသိမသာ
မျက်လုံးစွေကြည့်တော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ဦးဝကြီးတို့ ကျွန်တော်ပါဝင်ကာ
ရသောပွဲကို ဆေးပေါလိပ် တဖွားဖွားနှင့် မိန့်မိန့်ကြီး အကဲဖြတ်နေကြ
လေသည်။

“အဲဒီလူကို သူ တစ်ခွန်းပဲ ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်ရင်
ဗျာ”

ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်း ဦးနှောက်ခြောက်သွားပါသည်။
ဒါပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး စဉ်းစားပြီး...

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ... လောလောဆယ် သူက အိမ်ကို ဝင်ခွင့်ခေါ်
တော့ ဒီကအမေနဲ့ ဟိုလူရဲ့အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး... တိုးကြောင်
ခလေး ခေါင်းလှည့်ရထားစီးရင်း ကြမ်းပိုးကိုက်ခံနေရတဲ့သူလို ဖြစ်နေ
တယ်၊ ကြမ်းပိုးကိုလည်း သတ်ချင်... ယားတာလည်း ကုတ်ချင်၊
ခရီးသည်တွေ အများကြီးကြားထဲဆိုတော့ ခွကျကျ၊ အို... သူတို့လဲ
ငါလို ဖင်တွေနဲ့ပါပဲ... သူတို့တောင် ကုန်ဆွယ်နိုင်သေးတာဆိုပြီး
အံ့ကြိတ်ခံနေရသလိုပေါ့”

ကျွန်တော့်ဥပမာပေးက စုံတွဲတို့၏မျက်နှာကြောကို လျော့သွား
ခေပါသည်။ ငါကွဟု ကြိတ်၍ မာန်တက်ကာ ဆက်ပြောသည်။

“ဒီအစ်မလည်း သနားစရာ၊ သူ့ခမျာ မျက်မမြင် ကုလားအဘိုး
ကြီး ထမင်းပေါင်း ဝယ်စားမိသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဝက်သားတွေ ဝါးမိလို့
အဘားအဘားနဲ့ ထအော်ရလည်း အခက်၊ မစားဘူးကွာဆိုလည်း
ထမင်းဖိုးက ရှင်းရတော့မယ်၊ ဒီအစ်မက ကြိတ်မှိတ်ပြီး မျိုမချတာပဲ
တော်တော်ရယ်...”

နှစ်ယောက်စလုံး တခါခါ ရယ်ကုန်ကြသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက
လက်မထောင်ပြသည်။ ဦးဝတုတ်ခမျာ ရယ်ရင်းနှင့် မျက်ရည်တွေပါ
ထွက်ကုန်လေသည်။ ကျွန်တော် ဆက်၍အောင်လံထူပါသည်။ စစ်သူ
ကြီးပါ ပွဲလိုက်လျှင် မဟာဘုတ်သွားနိုင်မလားမသိ။

“အဲဒီတော့ ကျွန်တော်အကြံပေးချင်တယ်”
စုံတွဲတို့ အတွဲလိုက် မော့ကြည့်ကြပါသည်။

“အစ်မအမေကို အစ်မက ပြောလိုက်၊ အမေလူကြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ မြို့ထဲမှာ တွေ့တွေ့နေတာ သုံးခါမကတော့ဘူးနော်လို့ အစချီပြီး ဆက်ပြီးဗျာ၊ အခြေအနေ ပြောင်းသွားနိုင်တယ်”

ထိုအခါ စုံတွဲအမျိုးသားက ထခုန်တော့မလို ထလာပြီး... ကျွန်တော်ကို ဝမ်းသာအားရ လက်ဆွဲလေတော့သည်။

“ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံဗျာ၊ တကယ်ပါ... ကျေးဇူးပဲ၊ ကောင်းတယ်နော်... ချို၊ အဲဒီအတိုင်း ပြောလိုက်... သိလား!”

“အင်းပါ... ရှင်သာ ဒီက အစ်ကိုလို တွေးတတ်ခေါ်တတ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ!”

ထိုသို့ပြောပြီး စုံတွဲမိန်းကလေး ကျွန်တော်ကို ကြည့်လိုက်သော အကြည့်တစ်ချက်က ကြက်သီးမွှေးညင်းများပင် ဖျန်းကန် ထသွားသည်။ ပြီတီတီ ပြီးလဲ့လဲ့ မျက်နှာပေးလေးနှင့် မျက်လုံးအကြည့်တွေထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် စုံတွဲယောက်ျားလေးကို အားနာပြီး ကျွန်တော် လစ်ပြေးလာရသည်။

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ် အစ်ကို...”
ကျွန်တော် လှည့်မကြည့်ရဲတော့ပဲ ဦးဝကြီးကို လက်တို့လွှတ်ရလေတော့သည်။

စုံတွဲ ထပြန်သွားမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအသံက ဩဇာသံအပြည့် ဖြစ်လာသည်။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ ကောင်လေး!”
“ဟာ... ကြက်သီးထလောက်အောင် စွမ်းပါပေတယ် ဦးကြီးရာ... တကယ်ပါ”

“အေး... အေး... ဒါဆို မင်းသုံးတတ်ပြီပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့... ခင်ဗျာ”

ထို့နောက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လည်ချောင်းရှင်းသလို ချောင်းတင်ချက်ဟန်၍...

“တကယ်တော့ လောကီဝိဇ္ဇာဆိုတာ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာဆိုပြီး လေးမျိုးရှိသကွ၊ ဒါ ရှေးရှေးတုန်းက... အခုလောလောဆယ်တော့ နှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါက ကာတွန်းဝိဇ္ဇာနဲ့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာပဲ၊ ငါကတော့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်နှင့် ဦးဝကြီးတို့ အူကြောင်ကြားဖြစ်ပြီး ဆက်နားဆောင်ကြရသည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဝိဇ္ဇာဖြစ်ဖြစ် ဝိဇ္ဇာဆိုရင် ဓနသိဒ္ဓိ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ ဝိယသိဒ္ဓိ၊ ပထဝီသိဒ္ဓိ၊ ဥဒကသိဒ္ဓိ၊ အာကာသသိဒ္ဓိ၊ အာယုသိဒ္ဓိ၊ စိန္တာမယသိဒ္ဓိ ဆိုတဲ့ နတ်တန်ခိုးနဲ့ ပြည့်ပြီးမြောက်ရတယ်... မပြီးရင် ဝိဇ္ဇာမပြစ်ဘူး။

ငါမိတ်ဆွေ ကာတွန်းဝိဇ္ဇာကတော့ ဓနသိဒ္ဓိနဲ့ အာကာသသိဒ္ဓိပြီးတယ်ကွ၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး သူနေတဲ့တိုက်ခန်း အလွှာကလည်း အတော်မြင့်တယ်၊ ငါကတော့ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာဆိုတော့ မြေကြီးပေါ်ပဲ လျှောက်သွားနေရတာပေါ့ကွာ၊ ငါ ဘာသိဒ္ဓိပြီးတယ်ဆိုတာတော့ မင်းတို့ အမြင်ပဲ၊ ဒါက သမားဂုဏ်ဖော်တာ... မြန်မာလို ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကွားတာ။

ပြောချင်တာက ငါတို့ဝိဇ္ဇာတွေကတော့ သမ္မာပယောဂနဲ့ ညီညွတ်အောင် နေလို့ သိဒ္ဓိပြီးခဲ့ပေမယ့် မင်းတို့ တပည့်သာဝကတွေက ခိုယ်လိုအပ်တာ ရပြီးရင် အောင်မြင်အောင် အသုံးချနိုင်ဖို့လည်း သမ္မာပယောဂ ဖြစ်ရမယ်၊ ဆန္ဒ၊ ဝီရိယ အကြံအစည်ကို ကောင်းမြတ်တဲ့ ဘက်ကနေ ထားသုံးရမယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့ဘုရားရှင်က လောကီညောနဲ့ ပတ်သက်လို့ “လောကံသစ္စန္တိ အာမန္တာ၊ လောကံနသစ္စန္တိ

အာမန္တ” လို့ မိန့်ဆိုတော်မူတယ်ကွ. . . ဟုတ်ပြီလား၊ အဲဒီတော့ ဓနသိဒ္ဓိ ရချင်တဲ့သူက ဉာဏ်ဝီရိယကို ရှေ့က ထားရမယ်၊ ကာယသိဒ္ဓိ ရချင်ရင် ရဲရင့်တည်ကြည်တဲ့စိတ်ကို ရှေ့က ထားရမယ်၊ ပီယသိဒ္ဓိ ရချင်ရင် မေတ္တာတရား ရှေ့က ထားရမယ်ကွ. . . မှတ်ထား၊ ကိုင်း. . . ငါလည်း မြေလျှောက်လိုက်ဦးမယ်၊ ပေး. . . နှစ်ထောင်”

ထိုသို့ တဆန်တလျားကြီး ပြောပြီး. . . ပြန်ချင်တော့လည်း ဇာတ်ခနဲ ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံ လက်ကျန်လေးထဲက တစ်ထောင်တန် နှစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ် ဦးဝကြီးက ခုံပေါ်မှ ဆင်းကာ ဒူးတုတ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကန်တော့လေတော့၏။

“ကျွန်တော် ပြစ်မှားမိတာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာသခင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း သနားသောအားဖြင့် ဓနသိဒ္ဓိ ပြီးစေတဲ့ ဓါတ်လုံးလေးများ စွန့်ကြဲခဲ့ပါ”

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော ဦးဝကြီးကြောင့် ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အင်းလေ. . . သူလည်း လိုချင်ရှာမပေါ့. . . ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကတော့ မအံ့သြသလို အေးဆေးစွာဖြင့် လွယ်အိတ်ကြီးထဲ နှိုက်ပြန်သည်။ ရှေးနည်းတူ အိတ်ရှုံ့အနီထဲက ဓါတ်လုံးတစ်လုံး ထုတ်လိုက်သည်။

“ကိုင်း. . . ရော့. . . ဒါဟာဖြင့် လာဘ်ခေါ် ဓါတ်လုံးလို့ ခေါ်တယ်. . . ဆောင်ထား၊ ကောင်းမြတ်တဲ့ဉာဏ်ဝီရိယ ရှေ့ထား၊ ကြီးပွားပြီး လာဘ်မှန်သမျှ ဝင်လာလိမ့်မယ်. . . သွားပြီဟေ့”

ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ ဦးဝကြီးက ဦးသုံးကြိမ်ချင်း ဦးဝကြီး ပျော်သွားတာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း ပျော်ပါသည်။ သတိရလို့ နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ နေ့လည်(၁၂)နာရီ။ ဟာ! . . . အမေ ပြန်လာတော့မယ်။

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျိုးခဲ့ပါ

ကျွန်တော် သတိရ လန့်ဖြတ်သွားပြီး. . . အအေးဖို့ ရှင်းလိုက်သည်။

“မယူတော့ပါဘူး ထွဋ်ဖုန်းခေါင်ရာ၊ ငါ. . . မင်းတော့မှ ကြောင့် ဓနသိဒ္ဓိဓါတ်လုံး ရလိုက်တာ၊ ငါမှာ. . . လာဘ်တွေ ဝင်လာတော့မယ်. . . ဟား. . . ဟား၊ သွား. . . သွား. . . မင်းသွားစရာ ရှိတာ သွား. . . ”

ကျွန်တော်လည်း အားနာစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဧည့်ခန်းရှိ ရေသန့်စက်၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ မီးဖိုခန်း၊ အမေ့အိပ်ခန်းတော့ ကျွန်တော်ဝင်လို့မရပါ။ အိပ်ခန်းသော့က အမေ့ဆီမှာပဲ ရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။ လိုရမည်ရ စည်းသားခါတ်လုံး စိမ်းထားသောရေနှင့် ဆက်တိုက် အပါအဝင် ဧည့်ခန်းအနံ့ တောက်ဖျန်းပစ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျွန်တော့်အခန်း ဝင်သည်။ ခုတင်အောက်မှ ခရီးဆောင်သေတ္တာ ဆွဲထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်အဝတ်အစား၊ စာအုပ်စာတမ်း၊ တစ်ဦးချင်းရေသုံးပစ္စည်း၊ Handphone ပါ စားပွဲပေါ် ရှိနေသေးသဖြင့် . . . ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ကျန်တာအားလုံး ခရီးဆောင်သေတ္တာနှင့် ဆုံသရွေ့ ဂုတ်သိပ်ထည့်ယူလာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဧည့်ခန်းရှိ အမေ့ခါတ်ပုံရှေ့မှာ ဒူးတုတ်ထိုင် ထန်တော့ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

အမေ့မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း အိမ်ဖော်တွေပါ အမေ့မထားချင်၍ အိမ်သော့ ခြံသော့ နှစ်စုံ(တားပြီး အမေ့တစ်စုံ ကျွန်တော်တစ်စုံကိုယ်ထားသည်။ အိမ်ခြံဝင်းထဲ သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲမှာ ခရီးအဝေးကြီးက ပြန်လာရသလို ခံစားနေမိသည်။ အမေ့ကိုလည်း လွမ်းပါသည်။

အိမ်တံခါးမဖွင့်ခင် စည်းသားခါတ်လုံးကို သင်္ဃန်းပြီး . . . ခြံထောင့်ရှိ ပန်းပင်ရေလောင်းသော ပိုက်ရှိရာ လျှောက်သွားသည်။ ရေတိုင်ဘားကို ဖွင့်ပြီးသည်နှင့် ခါတ်လုံးကို လက်မှာ ထည့်ကာ ရေတိုင်ဘားခေါင်းနှင့် ဆက်ထားသော ပိုက်ပျော့အရှည်၏ထိပ်ဖျားနှင့် ရော့ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတစ်ခုလုံး ရေဖျန်းပစ်လိုက်သည်။

ခါတ်လုံး နှင့် ထိတွေ့ပြီးမှ ကျသောရေဖြစ်၍ စည်းခြားပြီးသား ဖြစ်ကာ ဦးသက်ဆွေ အမေနှင့် ပါလာခဲ့လျှင်တောင် အိမ်ထဲ မဝင်နိုင်တော့သေးချာသည်။

အိမ်ရှေ့ အစီအရင်ပြီး၍ အိမ်တံခါးသော့ဖွင့်ကာ ဝင်သည်။

ချစ်သူက စာတွေ
လိုလဲက စာရဲ
ပေးတော့မတွေ့ ကာမဝါနဲ့ ခွဲလည်း
တွဲနေမှာပဲ...!

(ကြီး...)

အနုပညာကျော်လည်း ပျိုပဲပါ

ဘာနိုး(ငါး)

ထွန်း

ကျော်တို့ နေတဲ့ရပ်ကွက်ထိပ်ကို ကျွန်တော်ပြန်
ဆောက်ချိန် အတော်နေစောင်းနေပြီ။ ဆောင်းအကုန် နွေအကူးကာလ
မ ညနေလည်းဖြစ်၍ ငရုတ်ကောင်းပါးပါးခတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်
ဆစ်ပွဲလောက် သော့ကိုထားရသလို... ပူလွလွ အိုက်ရှရှလေး
နီနေသည်။ ဒေဝဒဟလမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်မှ...
ကျွန်တော်သတိရသည်။ မနက်စာ မစားရသေး။ လူရောစိတ်ပါ နိုး
မို့ခွေးကြီးဖြစ်နေကာ အိမ်ရောက်အောင်လည်း သွားချင်စိတ် မရှိ

သေး၍ ဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်သည်။

ဆိုင်က အနည်းငယ် ကျယ်ပြီး ထိုင်သူ ခပ်ကျဲကျဲရှိနေသည်။

“အစ်ကို ဘာသောက်မလဲ...!”

“မုန့်ချကွာ... လက်ဖက်ရည်ကျဆိမ့်ရှယ်... တစ်ခွက်လုပ်ပေး...”

“ရှယ်ကျဆိမ့်... ဝမ်း...”

ကျွန်တော် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ... ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို ထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စပြီးလက်ခံကတည်းက မှားမှားစိုး၍... ပီယာဇာလုံးကို အင်္ကျီညာဘက်အိတ်မှာ ထည့်ပြီး စည်းသားဓာတ်လုံးကို ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်ရကား... လက်နှစ်ဖက် စုံနှိုက်၍ လက်တစ်ဖက်စီမှာ ဓာတ်လုံးတစ်လုံးစီ ရှိနေပြီး ယှဉ်ကြည့်မိသည်။

နှစ်လုံးစလုံး အရောင်တူ အရွယ်တူလုံးလေးတွေ ဖြစ်သောကြောင့် မမှားအောင် အရောင်ခွဲခြားထားသော အိတ်ကလေးတွေနဲ့ ထည့်ရမည်ဟု တွေးလိုက်သည်။ အံ့ဩစရာပါ... ဘာတွေနှင့် ဘယ်လို သွန်းပြုထားမှန်း မသိသော ဒီဇာလုံးလေးတွေမှာ... အစွမ်းသတ္တိ ထူးတွေ ရှိနေသတဲ့...။ ဒီပုံစံတူကို... ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘယ်လိုမျက်နှာ ခွဲလိုက်ပါလိမ့်...။

“အိုး...!!”

“ဂလွမ်”

“ဟာ...!!”

စားပွဲထိုးကလေးမှာ ကျွန်တော့်နားရောက်မှ ခလုတ်တိုက်မှောက်လဲတော့မလို ဖြစ်ပြီး... လက်ဖက်ရည်ခွက် မှောက်ကာ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီတွေ စိမ့်ကုန်တော့သည်။ တော်သေး၏။ ဘောင်းဘီကျင်းသားအထူ ဖြစ်နေပေလို့...။

“ဟိုကောင်ကွာ... လုပ်လိုက်ရင် ပြာယံပြာယာနဲ့... ဆရာတို့ သေချာသုတ်ပေးစမ်း...!!”

ကောင်တာခုံဆီမှ လှမ်းငေါက်သံကြားရသည်။ စားပွဲထိုး ချာတိတ် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကို သုတ်နေခြင်း ပြင်သည်။

“ရတယ် ချာတိတ်... လက်ဖက်ရည်သာ ပြန်ဖျော်လိုက်...”
စိုနေတာကို သုတ်တော့လည်း ပြောင်စရာမရှိ၊ ပြန်လည်း ခြောက်သွေ့နိုင်သဖြင့် ဒီအတိုင်း ထားလိုက်သည်။

ဟာ!!... သွားပြီ။

ကျွန်တော် ခေါင်းနပမ်းတွေပါ ကြီးသွားပြီး ညာဘက်လက်မင်းကို လန့်ဖြန့်စွာ ငုံကြည့်သည်။ မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့် ဓာတ်လုံးနှစ်လုံး ပေါင်းမိသွားချေပြီ။

“ဒုက္ခပဲ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါဘယ်လိုပြန်ခွဲရမလဲ!”

တစ်ခုစီ ဆကြည့်တော့လည်း အလေးချိန်က အတူတူ။

မတူလို့ တစ်ခုပေါ့၊ တစ်ခုလေးနေတော့ရော ဘယ်ဟာက ဘာတုန်း။ သေချင်သည်။ စားပွဲထိုးလေး လက်ဖက်ရည် လာချပေးသွားတာကိုပင် ကျွန်တော်မသိလိုက်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စကြာဝဠာနှင့် တန္ဆာမြေကြီးကို ရောမွှေထားသောအိုးကြီးထဲ ရောက်သွားသလို ခံစားနေရသည်။ ထိုစဉ် ထွန်းကျော် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။

“ဟာ... ငါ့မှာ စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ... အိမ်ပြန်လာပြီးမှ နှစ်ယောက်ပြန်ထွက်ရောပေါ့...”

ထွန်းကျော် ညည်းတွားသလို ပြောပြီး ခုံဆွဲထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“မင်းဘာဖြစ်တာလဲ... အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား!”

မေးရင်းနှင့် ကျွန်တော်အာရုံစူးစိုက်ထားသော ဓာတ်လုံးတွေကို ဖြိုင်သွားသည်။

“ဘာလုံးတွေလဲ...!”

“ဓာတ်လုံး”

ကျွန်တော် စိတ်မပါသလို တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။ ထွန်းကျော် ကိုယ်ကို ကိုင်းငဲ့၍ လက်ညှိုးနှင့် လာတို့ထိကြည့်ပြီး

“ဘယ်သူပေးတာလဲ... ကောက်ရတာလား!”

“အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ပါကွာ၊ ဝိဇ္ဇာလို့ ပြောတာပဲ...”

“ဪ... ငါသိပြီ၊ မင်းလူလိမ်ခံလာရပြီ မဟုတ်လား!”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...”

ထို့နောက်... ဓာတ်လုံးဇာတ်လမ်း အကုန်အစင် မဟုတ်သော်လည်း ထွန်းကျော် သဘောပေါက်လောက်သည်အထိ ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အခု ရောကုန်ပြီကွာ... ဘယ်ဟာက ဘာမှန်း မသိတော့ဘူး”

ထွန်းကျော် လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးပြီး... ပြောသည်။

“စိတ်မပူနဲ့... တံတားဟိုဖက်က ဘော်ဒါဆောင်ရွေ့ဘက် ကွင်းထဲမှာ... စေတီလေးတစ်ဆူရှိတဲ့ ဘုရားဝင်းလေးကို မင်းသတိထားမိလား...”

“အင်း... ဘာဖြစ်လဲ...!”

“အဲဒီမှာ အဂ္ဂိရတ်ထိုးတဲ့ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်... သူလဲ ဝိဇ္ဇာပဲနဲ့တူတယ်... သူ့ကို ခွဲခြားခိုင်းရင် ရနိုင်တယ်”

“သွားကြည့်တာပေါ့ကွာ... နီးစပ်နိုင်တာပဲ...”

ကျွန်တော် သက်ပြင်းမောတွေ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဓာတ်လုံးတွေ အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ လမ်းမပေါ်မှာ ခိုင်နာ

ခရီးသည်တင်ကားနှစ်စီး သူ့ထက်ငါ ဂိတ်အဝင် လုမောင်းကြသဖြင့် ဆိုက်ကားတစ်စီးကို တိုက်မိမလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ အရသာကင်းခဲ့သော ညနေထဲမှာ ဆက်မထိုင်ချင်တော့ပါ။

“လက်ဖက်ရည်ကို မင်းပဲ သောက်လိုက်တော့ကွာ”

၁၅. ၁၅. ၁၅. ၁၅.

ကျေချီးပြီးတော့ စိတ်က လန်းသွားသည်။ ထွန်းကျော် အဆင်သင့် ခူးခပ်ထားသော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို အဆာပြေစားပြီးမှ လူရော စိတ်ပါ ပေါ့ပါးလာကာ အိမ်ရှေ့ထွက်ထိုင်လိုက်သည်။ ထွန်းကျော်တို့ နှစ်ခန်းတွဲအိမ်လေးရှေ့၌ ဗန်ဒါပင် အုပ်အုပ်ပိုင်းပိုင်းကြီး ရှိနေကာ ထိုဗန်ဒါပင်အရင်း၌ သစ်သားခုံ အပိုင်းလိုက် ပတ်ကာ ဆောက်ထားသည်။ ညနေချိန် . . . ထိုခုံလေးမှာ ထိုင်ရသည်က တစ်မျိုးလေး အရသာရှိနေသည်။

ကျွန်တော် ထွန်းကျော်တို့အိမ်ရောက်ခါစ . . . တစ်ရက် နှစ်ရက် တစ်ခါသာ ထိုင်ဖူးပြီး သည်နောက်ပိုင်း ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာတောင် မထိုင်ဖြစ်တော့ပါ။ အကြောင်းရင်း ရှိပါသည်။

ထိုခုံပိုင်းလေး၌ မနက်ခင်းတစ်ပိုင်းလုံး အနီးနားက ကလေးတွေ လာရောက်စုရုံးကြပြီး ဘတ်(စ်)ကားလုပ်တမ်း ကစားကြသည့် ရေသရဲလိုက်တမ်း ကစားကြသည်။ ကလေးမလေးများ စုမိလွှင့် ဇာတ်ခုံဖြစ်သွားတတ်သေးသည်။

နေ့ခင်းပိုင်းမှာတော့ တစ်ဖက်ခန်းက ကောက်ညင်းပေါင်းသည် ဒေါ်ထွေးအပါအဝင် အနီးဝန်းကျင်မှ မိန်းမကြီး လေးငါးယောက် စုဝေးတာ တိုင်သည်။ ကလေးများ ရောက်လာလျှင် မောင်းထုတ်ပြီး သူတို့အုပ်စုသာ စပ်မိစပ်ရာ ပြောကြ . . . တစ်ယောက်ခေါင်းတစ်ယောက် သန်းရှာကြကာ ဗန်ဒါပင် ခုံပိုင်းလေးမှာ နေရာယူထားသည်။

ကျွန်တော် သတိထားမိသလောက် ညနေချိန်နှင့် ညပိုင်းတော့ ဆိုနေရာမှာ လူသူကင်းမဲ့ကာ ထီးထီးကျန်ကျန် ရှိနေသည်။ နောက်မှ ထွန်းကျော်ပြော၍ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ . . . ထိုဗန်ဒါပင်တွင် ခေါင်းညာရဲရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်မမြင်ဖူးပါ။ ထို့ကြောင့် . . . ထိုသို့အကြောင်း ကျွန်တော် ရေးစရာမလိုပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ ချောင်းဘက်ဆီမှ လေဝေလာတိုင်း ဧကရာဇ်နှင့်ကလေး သင်းသင်းမွှေးနေပြီး အေးရိပ်သာ ဗန်ဒါပင် ခုံပိုင်းအောက် ညနေချိန် ထွက်ထိုင်ရသည်မှာ သာတောင့်သာယာ ရှိလှကြောင်း၊ ထို့အပြင် ရင်ခွန်ခွင့်ပါ ရနိုင်ကြောင်း . . . ဒီနေ့ညနေမှ သိတော့သည်။

ထွန်းကျော် ညနေစာ ချက်ပြုတ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ထွက်ထိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် . . . တစ်ဖက်မှ မသဉ္ဇာတိလှပပ ဖြီးလိမ်းထားသောမျက်နှာနှင့် ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို ခြံသွားသည်။ သူမ လှဲခနဲ ပြီး၍ကြည့်သဖြင့် ကျွန်တော် ရင်တွေ ဆိုခနဲ ခါကာ အသက်ရှူမမှန်ချင်တော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း . . . ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန် မရှိဘူးထင်တယ် . . . တိတ်တိတ်နေလို့ . . .”

မသဉ္ဇာ ပြောပုံက ကျွန်တော်ရှိနေလျှင်ပဲ အိမ်ဆူနေတဲ့ပုံစံနှင့် ကျွန်တော်မကြားမိဘူးလို့ပဲ မှတ်လိုက်သည်။

“အိမ်ခဏပြန်သွားတာပါ . . . မသဉ္ဇာရော ဒီနေ့ ညဆိုင်းပဲ

လား!"

"ဟုတ်တယ်... အခုပဲ သွားတော့မလို့..."

သူမ လှမ်းပြောလိုက်သော မျက်နှာလေးက ပြုံးလဲ့လဲ့လေးစားနေရတဲ့ချည်း သုန်မှုန့်မှုန့်ဖြစ်သွားပြီး မျက်မှောင်တွေပါ ကုတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း... ဘာသာပြန်ငဲ့ကြည့်မိသည်။ ဘာမှားဖြစ်လို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိသဖြင့် သူမကို ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမလည်း သုန်မှုန့်မှုန့် မျက်နှာအမူအယူပေါ်မှာ... ပြုံးယောင်ယောင်တွေ ပြန်လင်းလာသည်။

ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် သူမအကြည့်တွေ တစ်မျိုးဖြစ်ကုန်ပြန်၍ ကျွန်တော်လည်း ခြေတွဲလွဲချထိုင်ရာကနေ ခုံပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက်သားဖြစ်သွားသည်။

ထိုခဏမှာပင် သူမအမြင်တွေ ပြန်ကြည်လင်လာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ပင့်သက်ရှိက်ကာ ခြေထောက်ပြန်ချရင်း... မတ်ထင်ရပ်မိသွားလေသည်။

ဘာဖြစ်တာလဲ! ဘာဖြစ်လို့လဲ!...။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲကနေ ဘာသာပြန်မေးမိသော မေးခွန်းတွေ မဆုံးခင် သူမ ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ကြည့်လာပြန်လေသည်။ သည်တစ်ကြိမ် သူမ အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့သွားပုံရပြီး နောက်ကိုပင် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်း ဆုတ်သွားကာ အခန်းဆီးထရံဘေးကပ်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသင်္ကာတော့သဖြင့် သေချာလှည့်ပတ် ငဲ့ကြည့်ကာ ရှာဖွေနေရလေသည်။

အင်္ကျီရောဘောင်းဘီပါ အားလုံး အသစ်လဲဝတ်ထားသည့် ထွန်းကျော် ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စပြီးလျှင် ဘုရားဝင်းထဲက အင်္ကျီရောင်အဘိုးဆီ သွားဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ထွက်ထိုင် နေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မမှားတာ သေချာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကို မတွေ့တော့ပါ။ သို့သော် ခဏသာ ကြာပြီး သူမနှင့်အတူ သူမမိခင် ဒေါ်ထွေးပါလာပြီး... သူမတို့အိမ်အတွင်းခန်း အပေါက်ဝကနေ မဝံ့မရဲ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ နောက်ထပ် အငယ်မပါ နောက်ကနေ ခေါင်းတိုးပြီး ချောင်းသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ငါ့ကို... ဒုက္ခပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုင်ရမလို့၊ ထရမလို့ ဖြစ်နေခိုက် ထွန်းကျော် ထွက်လာသည်။

ထွန်းကျော်လည်း ကျွန်တော့်ကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်ပြီး... ချွန်သွားသည်။ ထို့နောက်မှ... မျက်လုံးတွေကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဆုပ် ကြည့်ကာ ရောက်လာသည်။

"ထွန်းကျော်"

"ဟေ..."

"ငါ့ကို သေချာကြည့်စမ်းကွာ၊ ငါဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ!"

ထွန်းကျော် ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေနိုင်။ ခဏဆွံ့အသွားပြီးမှ အူတူတူ ပြန်မေးသည်။

"ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!"

ကျွန်တော် သူမတို့သားအမိမြင်ကွင်းကို ကျောခိုင်းပြီးမှ လေသံနှင့် ပြောလိုက်၏။

"မင်း ဟိုဖက်အခန်းကို လှမ်းကြည့်စမ်း ထွန်းကျော်၊ ငါ့ကို သယ်လိုဖြစ်ပြီး ပြုတ်တူပြုတ် ချောင်းနေကြလဲ မသိဘူး..."

ထွန်းကျော် ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်သည်။

"အေးဟ..."

အေးဟ... ဆိုပြီး ထွန်းကျော် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သင်္ကာမကင်းသောအသံနှင့် ပြောသည်။

“မင်းမျက်နှာက ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်သွားတာလဲ!”

ထွန်းကျော်ပြောမှ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လက်နှင့် ပြန်စမ်းကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်နေလို့လဲ!”

“ကျွတ်. . . ငါ စောစော အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတုန်းက မင်းမျက်နှာကို မည်းမည်းကြီး တွေ့လိုက်ရလို့ လန့်တောင် လန့်သွားသေးတယ်၊ အခုလည်း. . . မည်းသွားသလို ဖြူသွားသလိုနဲ့. . . မင်းမျက်နှာက အရောင်တွေ ထွက်နေတယ်ကွ”

“ဟကောင်. . . တစ်ကယ်ပြောတာလား!!”

“ဟို. . . ဟို. . . မင်းကို. . . သရဲစီးနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်. . . ”

“ကြံကြီးစည်ရာကွာ. . . စီးရ. . . လေးနေမှာပေါ့. . . ဒါပေမယ့် မင်းပြောသလိုဆို. . . ဟို သားအမိတွေ အဲဒါများ လန့်ပြီး. . . ”

“အေး. . . ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီအပင်ကလည်း သရဲရှိတယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ. . . ”

“မင်းမြင်ဖူးလို့လား!”

“သူများတွေ ပြောတာပဲ”

“တော်တော့. . . အခု ငါစဉ်းစားမိတာက ညနေစောင်းပြီး တဖြည်းဖြည်း မှောင်သွားလို့ မျက်နှာ မှောင်ရိပ်ထိုးတာပဲ ဖြစ်ဖို့များတယ်. . . ”

“ဟေ့ကောင်. . . မင်းဓာတ်လုံးတွေကြောင့်များလား!”

“အင်. . . ”

ကျွန်တော်အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားသော ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို လက်နှင့် စမ်းမိသွားပါသည်။ ပြီးမှ တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်ဆိုရင်. . . ညနေစောစောပိုင်းတုန်းကတည်းက မင်းသိနေရမှာပေါ့ကွ. . . ”

“ဟာ. . . အဲဒီတုန်းက သတိမထားမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာဦး”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းထိုင်စမ်း. . . ”

ထွန်းကျော်ကို ခုံမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ထွန်းကျော်အိတ်ကပ်ထဲ ဓာတ်လုံးနှစ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ လျှောက်သွားပြီးမှ. . . ပြန်လှည့်ရပ်ကာ ကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော့် ဇိတ်အထင် သုံးမိနစ်ထက်ပင် မပိုပါ။

“ဟာ. . . ”

ကျွန်တော်မြင်လိုက်သည့် ထွန်းကျော်၏မျက်နှာက သူပြောသလို အမည်းရောင် မဟုတ်ဘဲ အစိမ်းရောင် လင်းလင်းကြီး ထွက်လာသည်။ သေချာသွားပါသည်။

ထိုစဉ်အတွင်းမှာပင် ဒေါ်ထွေး တို့သားအမိ လန့်အော်ပြီး. . . အိမ်ရှေ့တံခါးအား ဝုန်းခနဲ ပိတ်ချလိုက်တော့၏။

ကျွန်တော်ရောက်သွားသည်နှင့် ထွန်းကျော် အလန့်တကြား သုမ်းမေးသည်။

“ထွဋ်ဖုန်း ဘာထူးခြားလဲ!”

ကျွန်တော် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ. . . ထွန်းကျော်အိတ်ထဲက ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို ပြန်နှိုက်ယူလိုက်၏။

“ဓာတ်လုံးကြောင့်ပဲ ထွန်းကျော်၊ ဟိုအခန်းက အဒေါ်တို့တွေ သည်း လန့်ပြီး တံခါးပိတ်ကုန်ကြပြီ၊ ငါတို့ ဒီပြဿနာရှင်းမှ ဖြစ်တော့မယ်. . . ”

“ခဏလေး ထွဋ်ဖုန်း. . . အဖေပြန်လာတော့မယ်. . . အဖေဆက်ရင် ငါတို့သွားကြမယ်. . . ”

“ဟင်... ဦးလေးက ညပိုင်းလုံခြုံရေး မဟုတ်လား!”

“ဒီနေ့ကစပြီး နေ့ပိုင်းအလှည့်ပြန်ရောက်သွားပြီ... ခုနောက်ပိုင်း တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်... နေ့ညလှည့်မယ်လို့ ပြောတယ်...”

ထွန်းကျော်၏ဖခင် ပြန်လာသည်အထိ စောင့်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဗန်ဒါပင် ခုံပိုင်းလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ထိုခင်းနှင့် တစ်ဖက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်မိသွားကာ...

“ထွန်းကျော်... ငါတို့ ဒေါ်ထွေးတို့သားအမိကို သွားရှင်းပြရင် ကောင်းမယ်၊ သူတို့ အရမ်းကြောက်နေကြတယ်ကွ...”

“အေးကွာ... ငါလည်း အဲဒါပြောမလို့ တော်ကြာ မင်းတအဖြစ်သည်းတယ် ပြောနေမှာစိုးတာ...”

“မပြောပါဘူးကွာ... ငါ့သူငယ်ချင်းကို ငါ ဒီလောက်တော့ နားလည်ပေးရမှာပေါ့!”

ထွန်းကျော် ဝမ်းသာအားရ သုတ်ခနဲ ထရပ်သည်။ ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားပါသည်။ ကိုယ့်မှာလည်း ကိုယ့်ဝှက်ဖဲနှင့် ကိုယ်ဆိုတော့...

“အဒေါ်ရေ... အဒေါ်... ခဏလောက် ဖွင့်ပါဦး၊ ကျွန်တော်ပါ... ထွန်းကျော်ပါ...”

ခဏကြာတော့ တံခါးလေး ဖွင့်ဟပြီး... ဒေါ်ထွေး ချောင်းကြည့်သည်။

“ဖွင့်ပါ အဒေါ်ရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ...!”

“ဟဲ့... နင်... နင်တို့...”

ဒေါ်ထွေးအသံက ကတုန်ကယင်ကြီး။

“ကျွန်တော်သိတယ်... အဒေါ်တို့ ကြောက်နေမှာစိုးလို့ ရှင်းပြမလို့ လာတာ... ဖွင့်... ရဲရဲသာဖွင့်... မကြောက်နဲ့”

ထွန်းကျော် အတင်းအဓမ္မ ဖွင့်ခိုင်းနေတော့သဖြင့် ဒေါ်ထွေး

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖွင့်ပေးပြီး ထွန်းကျော်နောက်မှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရွံ့စွာ လှမ်းကြည့်သည်။ တံခါးဖွင့်လိုက်မှ မသဘောလိုက်ဘဲ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘုရားစင်အောက်မှာ သေးကျွံစွာ ထိုင်နေကြတာတွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ် တက်ထိုင်ကြ၍ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခေါင်းရင်းခန်းမှ ခွာထွက်ပြီး... ဒေါ်ထွေး ထိုင်သော ခန်းဆီးထရံဘေးမှာ ဝင်ပူးကပ်ကြသည်။

“အဟမ်း... ဒီလိုပါ အဒေါ်... ဟို... အဲ... ထွင်ဖုန်းရှင်းပြလိုက်လေကွာ...”

လည်ချောင်းတွေဘာတွေ ရှင်းပြီး... အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် သူပဲ ရှင်းပြတော့မလိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာသည်။ ကျွန်တော် လက်ထဲ ကိုင်ထားသော... ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို ဖြန့်ပြပြီး...

“ဟိုအရောင် ဒီအရောင်တွေ ထွက်နေတာ... ဟောဒီ ဓာတ်လုံးတွေကြောင့်ပါ အဒေါ်... ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မှ ရခဲ့တာပါ...”

သားအမိတတွေ မဝံ့မရဲ ငဲ့ကဲကြည့်ကြသည်။

“ဒါက ဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ယောက် ပေးသွားတဲ့ ဓာတ်လုံးတွေပါ၊ သူပေးသွားတုန်းကတော့ တစ်လုံးစီ ခွဲပြီးပေးတာ... တစ်လုံးချင်း အသုံးပြုရမယ်လို့လည်း ပြောတယ်... အခု ကျွန်တော်က မေ့ပြီး နှစ်လုံးပူးလိုက်မိတာ... အရောင်တွေ အရွယ်အစားတွေ တူနေတော့ ခြားလည်း မခွဲတတ်တော့ဘူး၊ အဲဒီအပြင်... ဓာတ်တွေပူးပြီး ဘာမှဖြစ်ကုန်လဲမသိဘူး၊ ဒါကို ကိုင်ထားရင် အရောင်တွေ ထွက်လာတယ်... ရော အဒေါ် ကိုင်ထားကြည့်...”

“အို... မကိုင်ရဲပါဘူးတော်...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး အဒေါ်၊ အရောင်ထွက်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်... ကျွန်တော်ကိုင်ပြမယ်...”

ထွန်းကျော် အားတက်သရော ဝင်ပြောရင်း... ကျွန်တော့် လက်ထဲက ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို ယူပြီးကိုင်လိုက်သည်။ ဓာတ်လုံးတို့ ဆုပ်ထားသော ထွန်းကျော်၏လက်သီးဆုပ်က ကြမ်းပြင်နှင့် တစ်မိုက် လောက်ပဲ ကွာမည်ထင်ပါသည်။

သူက လက်ကိုဆန့်ပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ထားသော ခူးခေါင်း ပေါ် မှေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထွန်းကျော် မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲကနေ မိနစ်ကို ရေတွက်နေလိုက်သည်။ ဒေါ်ထွေးတို့သားအမိ လည်း ထွန်းကျော်ကို ကြည့်ကာနေသည်။

“ဟာ...!”

“ဟော...!”

အာမေဋိတ်သံတွေ အသီးသီးပြုရင်း အကြည့်တွေအားလုံး ထွန်းကျော်၏ဝမ်းဗိုက်အောက်ပိုင်းဆီ ရောက်ကုန်သည်။ ထွန်းကျော်မှာ ဓာတ်ပူးတန်ခိုးတွေဖြင့် အောက်ပိုင်းတစ်နေရာဆီမှ... လင်းခနဲ လင်းခနဲ ထွက်ပေါ်နေတော့၏။ အရောင်ကလည်း အနီရောင်တောက် တောက် ဖြစ်လေသည်။

ထွန်းကျော်ကို ကြည့်ပြီး ညဖက် ကောင်းကင်ထဲ ပျံနေသော လေယာဉ်ကို အမှတ်ရမိသွားသည်။ ဗိုက်အောက်မှာ မီးရောင် တဖျတ်ဖျတ်၊ ကြည့်ရတာ ဓာတ်လုံးရှိသောနေရာက အောက် ပိုင်းနှင့် အလွန်နီးသွားပုံပါ။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ထွန်းကျော်၊ နင့်ဟာကြီး မီးလင်းနေပါလား”

“ဗျာ!!”

ဒေါ်ထွေး အထိတ်တလန့် ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်

ကျွန်တော် ခွီးခနဲ ရယ်မိသွားသည်။ မသဉ္ဇာတို့ပါ တခါမိ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထွန်းကျော်လည်း ငုံ့ကြည့်ပြီး လန့်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်လုံးထွေ ချက်ချင်းပြန်ပေးသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဓာတ်လုံးရသည်နှင့် ခေါင်းပေါ် လက်တင် ထားလိုက်သည်။ ဆံပင်တွေထဲက အလင်း တွေပြာနေ၍ ရယ်ကြသည်။ နေသို့ဆိုစေ... ရယ်စရာကြောင့် ကြောက်စရာတွေ ထွက်ပြေးကုန် သဖြင့် ထွန်းကျော် အရှက်ကွဲရကမျိုးနပ် သွားသည်။

“ဟေ့... ဟိုဖက်ခန်းက ဟုတ်နေကြပါလားဟေ့၊ ပြောစမ်းပါ ဦး... ငါလည်း ရယ်ချင်လို့...”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထွန်းကျော်၏ဖခင် ဦးထွန်းမောင်၊ ပြောရင်း အိမ်ပေါ် တက်လာ၍ ထိုင်ပြီး ဝင်းသူဇာ လက်ဆွဲအိတ်လေး ဘေးမှာ ချထားလိုက်သည်။

“ဦးလေး... ဒါလေး ခဏကိုင်ထား၊ လက်ကို ဒီလိုထား”

ကျွန်တော် သူ့လက်ထဲ ဓာတ်လုံးထည့်ပေးပြီး ထွန်းကျော် ကိုင်သလို ကိုင်ခိုင်းထားလိုက်၏။ ခဏကြာတော့ ထွန်းကျော် အရောင် ထွက်သလို ထွက်လာလေတော့သည်။

ဒေါ်ထွေးအသံက ရွှေဆုံးက ထွက်ပြီး... သောခနဲ ရယ်၍ အားလုံးရယ်ကုန်ကြသည်။ ဦးထွန်းမောင် သူ့ဘာသာ ငုံ့ကြည့်ကာ လန့်ဖြန့်သွားပြီး... လက်ထဲက ဓာတ်လုံးတွေ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်ဒေါက်နှင့် လိမ့်ပြီး ဒေါ်ထွေး အောက် ရောက်သွားသည်ပြီး လင်းကုန်လေတော့သည်။ ဝါးကနဲ ဟားကုန်ကြ လေသည်။

ဒေါ်ထွေး လန့်ဖျပ်ပြီး ယက်ထုတ်၍ ကျွန်တော့်မှာ မနည်း လိုက်စုရလေသည်။ ပြီးတော့ အိတ်ထဲ တစ်လုံးစီ ခွဲထည့်ထားလိုက်

သည်။ ဓာတ်လုံးတွေလည်း လုံးချင်သလို လုံးကုန်လို့ ဘုန်းသမ္ဘာတွေ
အတော်တက်ကုန်ပြီထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထွန်းကျော်ကို
လက်တို့၍ ဒေါ်ထွေးတို့အား နှုတ်ဆက်ကာ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဝင်းရှေ့ ရောက်တော့ ည(၇)နာရီ
လောက် ရှိရောမည်။ ဟေမိကုန်း ဘုရားဝင်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
အဘိုးအိုတစ်ဦး ဓမ္မာရုံလေးထဲ ထိုင်နေတာ တွေ့ရသဖြင့် ထွန်းကျော်
က... .

“ဟိုးက အဘိုးပဲကွ... . ထွန်ဖုန်း... . လာ... . ဓမ္မာရုံထဲ ဝင်ကြ
ရအောင်... .”

နှစ်ယောက်သား ဓမ္မာရုံထဲ ဝင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုကြပြီးမှ အေး
ဆေးစွာ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုထံ ချဉ်းကပ်ကြတော့သည်။

“အဘိုး... . ဒီနေ့ ဖိုမထိုးဘူးလား!”

ထွန်းကျော်၏ ပဋိသန္တာရစကားက... . တည့်တိုးကြီး။

“ဟေ... . မင်းက ငါ့ကို သိလို့လား!”

“သိတာပေါ့ အဘိုးရဲ့... . အဘိုးက ဟောဒီဘုရားဝင်းသို့မှာ
နေတဲ့ အင်္ဂါရတ်ဝိဇ္ဇာအဘိုးပဲ... .”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ထွန်းကျော်၏စကားက အလွန်ပင်

ပြောင်မြောက်လှသည်။ အဘိုးအို၏နှုတ်ခမ်းညိုညိုကြီးတွေ ဝင့်ကားလာအောင် ပြုံးလျက် ကွမ်းယာဆေးမွှေးဘူးလေးထဲ ကွမ်းသွေး ပျစ်ခနဲ ထွေးပြီး... ဘူးကို သူ့နောက် ရွှေ့ကပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“အင်း... ဝိဇ္ဇာကို ဝိဇ္ဇာမှန်း သိတဲ့လူဟာ... ကံကောင်းတာပေါ့... ကိုင်း... ပြော၊ အဘိုးဆီ လာတာ ဘာကိစ္စလဲကွယ့်...”

ဝိဇ္ဇာဟု မြောက်ပင့်ပြောလိုက်ရုံနှင့် သဘောအကျကြီး ကျသွားသော အဘိုးကို ကျွန်တော်သဘောမကျပါ။ သို့သော် ဓာတ်လုံးပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်တာ အဘိုးထက် သေချာသောသူ လောလောဆယ် မရှိသဖြင့်... ကျွန်တော် ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားနှင့်လည်း ကိုယ့်အခက်ခဲကို ရေလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။ အဘိုးအိုက ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို သူ့လက်ဝါးထဲ တချပ်ချပ် မြည်အောင် ပွတ်သုတ်နေရင်း...

“အင်္ဂါရတ်ဆိုတာ မီးက ရသည်လို့ အဓိပ္ပါယ်ထွက်တယ်လူကလေးတို့ရဲ့... အဘိုးရဲ့အလုပ်က... ရသေ့ရိက္ခာထောက်လို့ ခေါ်တဲ့ ရတနာလုပ်ရပ်လမ်းသက်သက်ပဲ၊ နားလည်လွယ်တဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ပေါ့ကွယ်...”

“ဝိဇ္ဇာတွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲက အဘိုးက ဓနသိဒ္ဓိ ပြီးမြောက်စေတဲ့ ဝိဇ္ဇာလမ်းကို လိုက်နေတယ်ဆိုတော့ ပြဒါးဝိဇ္ဇာတွေဆီကထွက်တဲ့... ပညာခန်းနဲ့တော့ နီးမလို့နဲ့ လှမ်းတော့လှမ်းသား၊ အမှန်တော့ကွယ်...”

အဘိုးက စကားဖြတ်ပြီး... ဓာတ်လုံးအား မျက်ခုံးမွှေး ဖြူရှည်ရှည်ကြီးတွေ ကုတ်ပြီးကျလာအောင် မျက်ခုံးကို ကုတ်ကြည့်လျက်... ဆက်ပြောသည်။

“လောကီအစီအရင်ဆိုတာ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားပြီး

မေတ္တာတရား ရှေ့ထား၊ ကောင်းသောဆန္ဒ၊ ကောင်းသောဝီရိယ၊ ကောင်းသောအသိဉာဏ်ဆိုတဲ့ တရားသုံးပါးနဲ့ ပြည့်စုံမှ အလိုပြည့်တယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဝိဇ္ဇာကြီးတွေက ဒီလိုစင်ကြယ်မြင့်မြတ်တဲ့တရားတွေနဲ့ ပြည့်စုံပြီးသားမို့လို့ ပုံစံတူ အရောင်တူ အစွမ်းသိဒ္ဓိထူးပြီးသား ဓာတ်လုံးတွေကို ဒါက ဘာသုံး၊ ဒါက ဘာလုပ်ပါလို့ မှာလိုက်ရင်... သူတို့ အာရုံစူးစိုက်ပေးလိုက်တဲ့ အမှာစကားအတိုင်း ဖြစ်သွားတယ်၊ လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောရရင် အားလုံး အတူတူကို စိတ်နဲ့ သတ်မှတ်ပြီး စိတ်နဲ့ ခွဲခြားပေးလိုက်တာပဲကွဲ့... အဲဒီမှာ... လူကလေးတို့ နားလည်မှုမှာ တဆရာသခင်ဖြစ်ဖြစ် တပည့်သာဝကဖြစ်ဖြစ် စင်ကြယ်မြင့်မြတ်တဲ့ တရား လက်ကိုင်ထားမှ အစီအရင်ပြီးမြောက် သိဒ္ဓိပေါက်တယ်၊ အဲဒီတော့... ဒီနှစ်လုံးကို ဘယ်ဟာ ဘာသုံးမယ်လို့ ကိုယ်တိုင်အာရုံချ ဆုံးယုံကြည်ကြည်လုပ်... ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ပြန်ယူသွား...”

ကျွန်တော်တို့ အဘိုးကို နှုတ်ဆက်ပြီး မအီမလည်နှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ညက... ပိုမှောင်သလို ခံစားရသည်။ တံတားပေါ် ချောက်မှ ထွန်းကျော်က...

“မင်း ဘယ်လိုစဉ်းစားလဲ ထွဋ်ဖုန်း... ဒါကိုရော ဘယ်လို ချည်ရွယ်ချက်နဲ့ ယူလာခဲ့တာလဲ!”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်... လမ်းကြိုလိုကွာ၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှ မရှိဘူးဆိုပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... အဲဒါက မင်းလည်း သိတယ်၊ ငါ့အမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမယ့်ကိစ္စ... မပြုစေချင်ဘူးတဲ့၊ အတ္တကြီးတယ်ဆိုပေမယ့် အမေ့ကို ဒီအတိုင်းလေးပဲ ငါကြည့်ချင်တယ်...”

ကျွန်တော်တို့ တံတားပေါ်က မဆင်းဖြစ်ဘဲ ဘောင်ဘန်းကို ခိုပြီးရပ်ကြသည်။ ရေဆိုးများ ဆင်းသော ချောင်းဖြစ်၍ အနံ့မကောင်း

သော်လည်း လွတ်လပ်သည်။

“တစ်ချို့ကိစ္စတွေမှာ သဘာဝတရားရဲ့ပုံသေနည်းထဲက ခွဲထုတ်လို့ မရနိုင်တာတွေ ရှိတယ် ထင်ဖုန်း”

“ငါလည်း သိသလောက်တော့ သိပါတယ်ကွာ... အခုဟာက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ လမ်းကြောင်း... ထူးဆန်းတာနဲ့ လာတွေ့နေလို့ စမ်းသပ်ကြည့်တဲ့သဘောပါ... စမ်းလည်း စမ်းသပ်ထားပြီးပြီ...”

ထို့နောက် ကျွန်တော် အိမ်မှာ လုပ်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“နောက်တစ်ပတ်လောက်နေရင် အခြေအနေ သွားကြည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ လောလောဆယ်... ဓာတ်လုံးနှစ်လုံးကို ခွဲချင်တယ်၊ ဘယ်ဓာတ်လုံးက ဘာဆိုတာပေါ့...”

“အဲဒါ... တစ်လုံးချင်း စမ်းကြည့်မယ်လေ...”

“ဟုတ်တယ်... ဘယ်လိုစမ်းကြမလဲ!”

ထွန်းကျော် ခေါင်းကုတ်ပြီးစဉ်းစားသည်။ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားကြည့်ပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ...”

ထွန်းကျော်ဘက် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ငါစမ်းကြည့်မယ်ကွာ၊ အဲဒီနှစ်လုံးထဲက တစ်လုံးယူပြီး မိကြည့်ဖို့ ပြောကြည့်မယ်...”

“ဘာ... မင်းတို့က ဖြစ်နေကြပြီမဟုတ်လား!”

“ဟေအေးကွ ကြိုးစားတုန်း...”

“ဒီလိုလား... လုပ်ကြည့်လေ... တစ်ခါတည်း အဆင်ပြေသွားရင် ပီယံပဲ၊ မပြေရင် နောက်တစ်လုံး လာလဲပေါ့ကွာ...”

“သုံးတာတော့ နှစ်လုံးစလုံး သုံးရမယ်ကွ...”

“ဟာဟာလို့တုန်း...!”

“ဒီလိုလေ ငါတို့အနောက်လမ်းက အရိုးရှည်လေးက ငါ့ကို အဓိကလီ လုပ်နေတာကြာပြီ၊ ငါလည်း ဘယ်လို ပထုတ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ... စည်းသားဓာတ်လုံးနဲ့ စမ်းရင်း ခြားလိုက်ရုံပေါ့၊ ဘယ်နှယ့်လဲ!”

“ပြီးရောကွာ... ကဲ... ရော မင်းဘာသာကြည့်လုပ်၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဉာဏ်ရှိသလို သုံးလို့ မှာလိုက်ပြီးသားပဲ၊ ကြည့်သာလုပ်”

ကျွန်တော်တို့ ဓာတ်လုံးပုစ္ဆာ အဖြေရသလို မရသလိုနှင့် ဆက်တွက်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။ ဒီကောင်... အဆင်ပြေသွားရင် ပီယံဓာတ်လုံး ယူပြီး ကျွန်တော်လည်း စမ်းသပ်ကြည့်ရမည်ဟု စိတ်ထဲ တေးထားလိုက်တော့သည်။

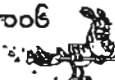
ချစ်သူအတွက်...
 ရင်ထဲမှာ...အင်တာနက်ကဖေးဆိုင်လေး
 ဖွင့်ပေးထားတယ်...
 အမြဲတမ်းပဲ ဖက်(စ်)ပို့ချင်မိတယ်...
 သူက...အရမ်းရှက်တတ်တော့...
 နည်းနည်းခွာပြီးပို့ရတာ...
 လွမ်းစရာပဲ ကောင်မလေးရယ်...

ဘာန်း(ခြောက်)

၁၈

မနက်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း စံပြဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းကျော်ကို ခေါ်လာခဲ့ချင်သော်လည်း စရိတ်အတွက် ထက်စွပ်တစ်ကွင်း ထပ်ရောင်းတာမြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုး၍ သားခွဲခြင်းဖြစ်သည်။ စံပြဈေး ရွှေဆိုင်တွေမှာ ရောင်းလိုကတော့ အင်မတန် ကောင်းပါသည်။ ပြီးပြီးတော့ကို ဝယ်ကြသည်။ အမျိုးသမီးထိုင်သော ဆိုင်မျိုးမှာ မရောင်းချင်၊ ရှက်တာလား

၁၀၆ နတ်ရွာစိုး

ဘာလား သူသေချာမသိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီး။ ထို့ကြောင့် အမျိုးသား ထိုင်သောဆိုင်ကို ရှာလိုက်သည်။

“ဘာများလိုအပ်ပါသလဲ ခင်ဗျာ . . . !”

အသားဖြူဖြူ . . ပုပုတိုတို . . မြန်မာလိုပြောလိုက်သော်လည်း အသံခပ်ဝဲဝဲ လေယူလေသိမ်းမျိုး၊ မည်သို့ဆိုစေ အမျိုးသားထိုင်သော ဒီဆိုင်မှာပဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး . . .

“ဪ . . ကျွန်တော်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ရောင်းချင်လို့ပါ”

“ဟာ . . ရတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ လက်စွပ်ဆိုတဲ့အရာဟာ လက်ထဲ စွပ်ထားရင် . . အင်မတန် စိတ်ရှုပ်မွန်းကြပ်စရာပေါ့ဗျာ . . ဂုံနီအိပ် ခေါင်းစွပ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေရသလိုမျိုးပေါ့”

“အေးဗျာ . . ခင်ဗျားပြောမှပဲ ကျွန်တော်လည်း သတိထားမီ တော့တယ်”

ထိုအခိုက် အမျိုးသမီးဝဝကြီး နှစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

“မောင်လေးရေ . . လက်စွပ် ကြည့်ချင်တယ်ကွယ်”

“ဟာရတာပေါ့ . . အစ်မရယ်၊ ကြီးကြီးလား . . သေးသေးလား . . နည်းနည်းကြားကြားလား . . များများကျစ်ကျစ်လား . . ကြည့်ပါ အစ်မ . . ”

“ရတယ် . . အစ်မက လက်စွပ်ကို အကွပ်တွေ အချယ်တွေ ရွေးမနေဘူး စွပ်လို့ရရင်ပြီးပြီ”

“ဒါပေါ့ . . အစ်မရယ် စွပ် ဆိုရင် . . . ဝက်စွပ်ပြုတ်ပဲသောသော် အရမ်းကောင်း”

“ဂုံနီအိပ် စွပ်ရင်ကောခင်ဗျာ!”

“အနံ့ . . . !!”

သူဝင်ပြောလိုက်၍ ဆိုင်ရှင်အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားကာ . .

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျံ့နှံ့ပါ

“မိန်းမရေ . . ဒီက အစ်မတွေကို ရောင်းပေးလိုက်ပါဦး . . လာ . . လာ . . အစ်ကိုကိစ္စ ကျွန်တော်ရှင်းပေးမယ်”

“တော်သေးတာပေါ့ . . ခင်ဗျား ဝက်စွပ်ပြုတ် ဆက်သောတ် ပြီ မှတ်နေတာ . . . ”

“အနံ့ . . . !!”

ဆက်နောက်နေ၍ ဆိုင်ရှင်လည်း တစ်အန်အန်နှင့် ဖြစ်နေ ချရာလေသည်။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

သည်ရက်များအတွင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်ထိုင်ရင်း သတင်းစာ အတော်ဖတ်ဖြစ်သည်။ အခွင့်အလမ်းဂျာနယ် ဝယ်ဖတ်သည်။ ရှိတာတွေ ထုတ်ရောင်းစားနေရုံနှင့် မပြီး၊ ရှိတာတွေ မကုန်ခင် အလုပ်ရှိမှဖြစ်မည်။ ဒီနေ့ဝယ်ဖတ်သော အခွင့်အလမ်းဂျာနယ်ထဲက အလုပ်ခေါ်သည့် ကြော်ငြာတစ်ခုကို ကျွန်တော်သဘောကျသွားသည်။

နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကဒ်နှင့် ဘွဲ့လက်မှတ်(သို့)ပညာရေးအဆင့် သတ်မှတ်မှု ထောက်ခံချက်တစ်ခု တင်ပြနိုင်သူ၊ ရုပ်ရည်အသင့်အတင့်နှင့် အသက်(၂၅)နှစ်ထက် မကြီးသူ၊ ကျန်းမာရေး ကောင်းမွန်သူဖြစ်လျှင် အလုပ်ခန့်ဖို့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာသည်။ သတ်မှတ်ချိန် သတ်မှတ် နေရာတွင် ဝန်ထမ်းစိစစ် ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံနိုင်ပြီး... စိစစ်ရေးအဖွဲ့မှ ကျေနပ်လက်ခံနိုင်မှုနှင့် ညီညွတ်ပါက ချက်ချင်း ခန့်အပ်မည်။

သတ်မှတ်ချိန်မှာ ရုံးချိန်အတိုင်းဖြစ်ပြီး သတ်မှတ်နေရာက မလီခအိမ်ယာဖြစ်၍ လက်ကနာရီကို ကြည့်ကာ လက်ဖက်ရည်ဖို နှင့်

သိုက်သည်။

ပညာရည်အဆင့်သတ်မှတ်မှု ကျောင်းထောက်ခံချက်က ထွန်းကျော်ရာ ကျွန်တော်ပါ ယူထားပြီး ဖြစ်သဖြင့်... ထွန်းကျော်ပါ ခေါ်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်သို့ လျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒီတောင်လည်း ဓါတ်လုံးကိုင်ပြီး မိကြူကို ကျားချောင်းချောင်းနေတာ... ယခုအချိန်အထိ အဆင်မပြေသေး။

ကောင်မလေးက အဝေးသင် ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသွားချိန် စောင့်ဖို့က သိပ်မဟုတ်ချင်၊ ဈေးရောင်းတာ ဈေးသွားတာက... ဒေါ်ထွေးအလုပ်၊ မိကြူက အိမ်စောင့်... မီးဖိုချောင်ဝင်၊ တစ်ခုပဲရှိသည်။ နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရ. ယ. က ရုံးသို့ ဧည့်စာရင်းတိုင်သည့်ကိစ္စတို့တော့ မိကြူ ပုံမှန်သွားသည်။

အမှန်တော့ ထွန်းကျော်ကိုယ်တိုင် သတ္တိနည်းတာလည်း ပါပါသည်။ ဒီနေရာမှာ လာဘ်မိုးထွန်းသာဆို ရုံခါပစ်မှာ သေချာသည်။ သူမနက်လည်း သူ့အမေ လစ်တုန်း ကြိုးစားကြည့်ဦးမည်ဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တောင် ထွက်မလာ၊ ကျွန်တော့်အတွေးနှင့် ကျွန်တော် လျှောက်လာရင်း... အမှတ်မဲ့ မော့ကြည့်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေပါ ပြေးသွားသည်။

“ဘာ... ဘာဖြစ်တာလဲဟ!”

ထွန်းကျော်တို့ နှစ်ခန်းတွဲ အိမ်လေးရှေ့မှာ လူတွေ အုံးအုံးထနေပြီး အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ ပန်ဒါပင် ပတ်ချာလည်မှာ အဒေါ်ကြီးတွေ၊ ဦးလေးကြီးတွေ၊ ပခုံးပေါ် သဘက်ကလေးတွေ တင်ပြီး လက်အုပ်ချီလျက် အိမ်ဘက်လှည့်ကာ ထိုင်နေကြသည်။ လမ်းပေါ် လျှံတက်နေသော ကလေးလူကြီးတွေအားလုံး မတ်တတ်ရပ်လျက် လက်အုပ်ချီထားသည်။

“ဟော...!!”

“ဟော...!!”

ထိုလူအုပ်ကြီးထဲမှာ တဟောဟောနှင့် ထွက်ပေါ်လာသော အာမေဋ်တံသံကြီးတွေကြောင့်... လမ်းထဲက မိန်းကလေးတချို့ ပြေးထွက်လာကာ ထိုနေရာသို့ ပြေးလာကြပြန်သည်။ ထိုအခိုက် အဘိုးကြီးနှစ်ယောက် တောင်စွေးကိုယ်စီနှင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ကာသွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း လူအုပ်ကြီးနား ရောက်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ!”

ကျွန်တော် မေးမိသော မိန်းမကြီးက...

“ဟိုအိမ်က ဘုရားစင်မှာ ဓါတ်တော်မြူးနေတာ အတော်ကြာပြီ”

“ဟင်...!!”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ဓါတ်ကတော့ တကယ်မြူးနေသည်။ အိမ်ရှေ့ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော ဘုရားစင်ပေါ်က အမွှေးတိုင် ထည့်ထွန်းသော ပုလင်းထဲမှာ အစိမ်းရောင်တွေ အနီရောင်တွေ လင်းကနဲ လက်ကနဲ အရောင်ထွက်လာသည်နှင့် ပရိတ်သတ်၏အာမေဋ်တံသံကြီးကလည်း ဟောခနဲ... ဟောခနဲ။

ဟောရုံတင် ဟောတာ ပြဿနာမရှိ... ရှေ့ဆုံးမှ နေရာရ၍ ထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီထားသော ယောက်ျားမိန်းမအားလုံး ဦးကုန်းချကြသည်။ ဘုရားစာတွေ ရွတ်ပြီး ပူဇော်ကြသည်။ အိမ်ထဲမှာတော့ ထွန်းကျော် တစ်ယောက် အပေါ်ပိုင်း ကိုယ်ဗလာနှင့် သဘက်တစ်ထည် လည်ပင်းပတ်ပြီး ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေလေသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ဒေါ်ထွေးတို့အခန်း၏အိမ်ရှေ့တံခါးများ ဝိတ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဗန်ဒါပင် ခုံဝိုင်းလေး၏ရှေ့ဆုံးတွင် ထိုင်ခွင့် ရသော အဘိုးကြီးမှာ ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်တွေ တဖိတ်ဖိတ် တက်လာပြီး အမွှေးတိုင်(၁၀)တိုင်ထုပ် တစ်ထုပ်စာလုံးကို မီးရှို့ပူဇော်နေတော့သဖြင့် အမွှေးတိုင်မှ ပြာပူ၊ မီးစများ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်၏ကျောကုန်းပေါ် ပြုတ်ကျလေတော့၏။

“အမလေး... ပူတယ်တော့...!”

ထိုမိန်းမကြီး ကျောကော့အော်ပြီး ထအရပ် ဖင်တုံးကြီးနှင့် အမွှေးတိုင် ကိုင်ထားသော လက်ကို ထပ်တိုက်မိကာ ထိုနားတစ်ဝိုက် နီးပါးလွှတ်သည့်နှယ် ဖြစ်ကုန်တော့၏။

“အား...!!”

“အမလေးဗျာ...!”

“ဟိုမိန်းမ ဘာထလုပ်တာလဲ!”

“ဒီမှာ နင့်ပထွေး မီးရှို့တာဟဲ့ မသာရဲ့...”

“အမေ... အမေခေါင်းမှာ မီးလောင်နေတယ်”

ထိုအခြေအနေက... အရှေ့ဆုံးပိုင်းမှာ ကျကျနန ပူဇော်ခွင့် ရထားသော လူအုပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားသည်။ အထိုင်မှအထ ဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ မလှုပ်သောအောင် ဩပ်နေသည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် အလဲလဲအပြီပြီနှင့် အော်သံ တစ်သံတွေ ဆူညံသွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော်လည်း ထိုအခြေအနေအား အခွင့်ကောင်းယူကာ အိုးကာခွကာနှင့် အိမ်ပေါ် ရောက်အောင် တက်ရသည်။ ဘုရားစင်ပေါ်က ဓါတ်လုံးနှစ်လုံးအား အစ်လုံးစီ ခွဲထားလိုက်ရသည်။ ထွန်းကျော်လည်း ယခုမှပင် အားတက်လာပြီး အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်ကာ ဤသို့

အော်ဟစ်လိုက်ပါသည်။

“တရားချစ်ခင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့ခင်ဗျား . . . ဓါတ်တော် ကွန်မြူခြင်း ပြီးဆုံးသွားလို့ ကိုယ်အိမ်ဌာန ပြန်နိုင်ကြပါပြီခင်ဗျာ”

သို့မှပင်လျှင် လူမင်းပရိသတ်တို့ တရွေ့ရွေ့ ပြန်ကြပါသည်။ ဒါတောင် တချို့က ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြ၍ အိမ်ရှေ့တံခါး များ ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။ ထွန်းကျော် ခုမှ စိတ်သက်သာရာ ရသွား သလို သက်မမောကြီး ချပစ်သည်။

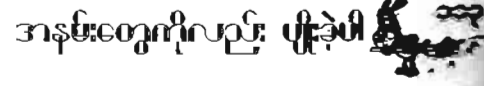
“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ထွန်းကျော်ရယ် . . . !”

“ရှား . . . ”

ထွန်းကျော်က တစ်ဖက်ခန်းကို မျက်စိပစ်ရင်း နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ သတိပေးသည်။ ထို့နောက် အဝတ် အစားများ ကပျာကသီ ဝတ်၍ အနောက်တံခါးပေါက်တွေ လိုက်ပိတ် ကာ အရှေ့ပေါက် ပြန်ဖွင့်၍ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး ဆင်းတော့သည်။

လမ်းပေါ်မှာ စောစောက ဓါတ်တော်မြူးလို့ ဖူးတဲ့သူတွေ မနီ တော့ပြီ။ သို့သော် သတင်းကား အလွန်ပင် ပျံ့နှံ့လွယ်ပါသည်။ ဒီအိမ် မှာ ဓါတ်တော်တွေ ကွန်မြူသတဲ့ဆိုသော တီးတိုးစကားနှင့် တင် ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဖြတ်လျှောက်ပြီး ကြည့်ကြသူတွေတော့ ရှိသည်။ လမ်းပေါ်ရောက်မှ ထွန်းကျော်က . . .

“ပြဿနာက မနက်က အဖေ အလုပ်သွားတဲ့အချိန်လောက် က စတာ ထွင့်ဖုန်း၊ ‘ဒါမျိုးက ပေါက်ကရနေရာ ထားလို့မသင့်ဘူး ဘုရားစင်မှာ ထားကွ’ လို့ ပြောပြီး သူကိုယ်တိုင် အဲဒီပုလင်းထဲ ထည့် သွားတာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဒေါ်ထွေးကလည်း ပဲပြုတ်လည်ရောင်းပြီး ပြန်လာတဲ့အချိန် ဒေါ်ထွေးနဲ့အတူ အမျိုးသမီးလေးငါးယောက်လည်း ပါလာတယ်၊ ကြည့်ရတာ ပဲပြုတ်ရောင်းရင်း ညက သူကြိုလိုက်ရတဲ့

အဖြစ်ကို ပြောမိပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် လိုက်ကြည့်ကြတာ”

“အင်း . . . ဟုတ်ပြီ၊ ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားမယ်ဆိုပြီး အိမ်က ထွက်တော့ ဒေါ်ထွေးနဲ့ အမျိုးသမီးတွေ ပါလာတာ ငါတွေ့လိုက် တယ်”

“အေး . . . အဲဒါ အိမ်မှာ ငါပဲ ကျန်ခဲ့တော့ သူတို့ ကြည့်ပါရစေ ဆိုပြီး လာပြောကြတယ်၊ ငါလည်း ရေချိုးမှာမို့လို့ လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ဘုရားစင်ပေါ်က ပုလင်းကို လှုပ်ပြ မြင်သာအောင် အနားကပ်ပြဖေ လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားစင်ပေါ် ပြန်တင်ပြီး နောက်ဖေးမှာ ရေဆင်း ချိုးတယ်ကွာ၊ ငါရေချိုးပြီး အပေါ်ပြန်တက်လာတော့ အိမ်ရှေ့မှာ လူတွေ အုံနေပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ဘုရားစင်ပေါ်က ဓါတ်လုံးတွေလည်း တဖျတ်ဖျတ် လင်းနေပြီ၊ ငါလည်း မင်းခွဲသလို ဓါတ်လုံးတွေ ခွဲဖို့လုပ်တာ ကို အောက်က လူကြီးတွေ ဝိုင်းအော်တယ်၊ မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ ဘုရားဓါတ်တော်ကို ကိုင်တာလဲ၊ မိုးကြိုးပစ်သွားချင်လား ဘာညာနဲ့ ဟေ့ကောင်ရေ . . . ငါ့မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိတော့ဘူး ဖြစ်သွားတာ”

“ဒါနဲ့ မင်းစမ်းသပ်ဖြစ်သေးလား . . . !”

“အေး . . . အဲဒါအတွက် ငါရေချိုးတယ်၊ မင်းရဲ့ရေမွှေးတွေ Roll on တွေ ရှေးရဲ့ ဟူးဟဲလုပ်ပြီး ဘွားတော်ကြီး ဈေးပြန်သွားတဲ့အချိန် စမယ်လို့ ချိန်ထားတာကွ၊ တောက် . . . လွတ်သွားပြန်ပြီ တစ်ရက်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဆိုင်ထဲ ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော ထွန်း ကျော်ကို ကျွန်တော် ဆွဲလှည့်ပြီး ဆက်လျှောက်ခိုင်းလိုက်ရသည်။

“လိုင်စင်ရုံးထိပ်က ဆိုင်သွားထိုင်မယ် ထွန်းကျော် . . . ဒီထဲ ခင်ရင် မင်းကို ဝိုင်းဗျူးနေတာနဲ့ ဘာစကားမှ ပြောရမှာ မဟုတ်ဘူး”

၁၁၄ နတ်ရွာဖိုး

ကျွန်တော်ပြောတာကို ထွန်းကျော်လက်ခံပြီး ရတနာလမ်းမကြီးအတိုင်း လိုင်စင်ရုံးဘက် ဦးတည်လိုက်ကြသည်။ လျှောက်လာရင်းက ကျွန်တော် တွေးမိသည်။ ထွန်းကျော်ကို ပြောပြသည်။

“ငါစဉ်းစားနေတာ တစ်ခုရှိတယ်. . .”

“ဘာကိုလဲ. . . !”

“ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ဦးကြီးက ဓါတ်လုံးတွေ ဆယ်လုံးလောက် ကတ္တီပါ အိတ်အနီလေးတစ်လုံးထဲမှာ စုထည့်ထားတာ ပြဿနာ မရှိဘူးကွာ၊ ငါ့ဆီ ရောက်မှ နှစ်လုံးထဲနဲ့ ခွကျနေတယ်”

“ဟုတ်လား. . . သူ့ဆီမှာ ဘာရောင်မှ မထွက်ဘူးလား!”

“မထွက်ဘူး”

“အေးနော်. . . စဉ်းစားစရာပဲ. . . အဲ. . . ဟိုလိုများဖြစ်မလားမသိဘူး. . . ငါးသိုင်းများ ဟင်းဟုန်ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့မှာ ဓါတ်လုံးတွေများတော့. . . အလင်းတွေ ဟုန်ကုန်သလားမှ မသိတာ. . .”

“မှတ်သားစရာပဲ. . .”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မရည်ရွယ်ပဲ သက်ဖိုသက်မ ပြင်တဲ့ ချကြသည်။ ပြီးမှ. . .

“ကဲ. . . အဲဒါ ခဏထားကွာ၊ စဉ်းစားလည်း ခေါင်းနောက် တာပဲ ရှိမယ်၊ လောလောဆယ် အလုပ်လျှောက်ဖို့ ကြော်ငြာကောင်းကောင်းတစ်ခု တွေ့ထားတယ်”

ထွန်းကျော်၏အကြည့်မျက်လုံးတွေ ကျွန်တော့်ထံ လှစ်ခနဲ ရောက်လာသည်။

“ဟုတ်လား. . . ဘာအလုပ်လဲ! . . ကြားရတာ မင်္ဂလာရှိလို့တာကွာ”

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျံ့ခဲ့ပါ

“အလုပ်က ပြည်ပ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီတစ်ခုပဲကွ. . . လူတွေ သွားရမယ့်နေရာက ဒီမလီခအိမ်ယာမှာ”

“ဟာ. . . ဒါဆို သွားကြမယ်လေကွာ”

“တော်တော့. . . ငါလည်း သွားဖို့အတွက် မင်းကို လာခေါ်တာ၊ ဟိုဓါတ်ဗူးတွေ ဓါတ်မြူးကုန်လို့ ငါလည်း အာရုံနောက်သွားပြီ”
ထွန်းကျော် ဘာတွေ တွေးမိမှန်း မသိဘဲ တဒိဒိ ကြိတ်နေတော့၏။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလုပ်လျှောက်ဖို့
ဝိရိယကြီးကြီးထားကာ . . . ရုံးခန်းဖွင့်ထားသော တိုက်ခန်းတွဲရှေ့ ကော်ဖီ
ဆိုင်လေးသို့ စောစီးစွာ ရောက်နှင့်နေပါသည်။ ထွန်းကျော် အစောကြီး
ထမင်းထချက်ပြီး မနက်(၇)နာရီ ထိုးသည်နှင့် အိမ်က ထွက်လာကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကော်ဖီဆိုင်က မည်ကာမတွဲ ဆိုင်ကလေး၊ လမ်းဘေးတစ်ဖက်
ရပ် ယာယီရွက်ဖျင်ထိုးကာ စားပွဲတစ်ဝိုင်းသာ ရှိသဖြင့် ထိုဝိုင်းတွင်
ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ပါသည်။ စူပါပလိန်း မှာသောက်ကြသည်။

“ထွန်ဖုန်း . . .”

“ဟေ . . .”

“ဓါတ်လုံးတော့ စမ်းပြီးသွားပြီကွ”

ထိုစကားကို ဒီကောင် လျှောက်ပြီးမပြောဘဲ ရှုတည်တည်ကြီး
(ရှုတည်တည်ထက် ပိုဆိုးသော)လုပ်၍ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့
မျက်ခုံးတွေ ရှုံ့တွပြီး နားထောင်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပေးက . . .

ပေါက်ပါလျက်နှင့် ခိုင်ပြေးသွား၍ မရိုးမရွ ခံစားနေရသောမျက်နှာမှာ

“အဆင်မပြေလို့လား ထွန်းကျော် . . . !”

“ပြေတယ် . . . ဒါပေမယ့် . . . ငါမဟုတ်ဘူး . . . ငါအေး”

“ဟာ . . . !!”

“ဒီလိုကွ . . . ညက မင်းအိပ်သွားပြီးမှ အဖေက ငါ့ကို ဓါတ်လုံး
ကိစ္စမေးတယ်၊ ငါလည်း မင်းပြောပြလို့ သိသလောက် ပြောပြလိုက်
တယ်”

“အဲဒီတော့ . . .”

“အဲဒီတော့ အဖေခဏပေးကွာ၊ အဖေ စမ်းကြည့်မယ်ဆိုတော့
ငါမလေးဘဲ နေလို့ရမလား!”

“အေးပေါ့ . . . ဟုတ်တာပေါ့”

“အဲဒါကွာ . . . မနက်အစောကြီး ထစမ်းတာ . . .”

“ဟင်း . . . ဘယ်သူ့ကို သွားစမ်းတာလဲ!”

“ဒေါ် . . . ဒေါ်ထွေးကြီးကို”

“ဟောဗျာ . . . ပါးရိုက်ခံရရောလား!”

“အုန်းသီး အတူတူ ခြစ်ကြတယ်ကွ”

“ညက်လှချည်လား . . . နှစ်ယောက်ခြစ်တာ ငါတောင် မသိ
လိုက်ပါလား!”

“ဟာ . . . မသိအောင် ခြစ်မှဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ ငါတောင် တနေနီး
အပေါ့ထစွန့်လို့ သိတာ”

ဦးထွန်းမောင် ဘယ်အုန်းသီးကို ဘယ်လိုချစ်လိုက်သည် မသိ၊
ကြမ်းပြင်တုန်အောင် ခြစ်လျှင်တော့ ကျွန်တော်နှီးမှာ သေချာသည်း
ထွန်းကျော် စကားပြတ်သွားပြီးမှ ပြန်ပြောသည်။

“ငါ မနက်က အဖေ အလုပ်မသွားခင် ဓါတ်လုံးပြန်တောင်း

တော့... ငါမျိုချလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟာ... သွားပါပြီကွာ၊ အဲဒီဟာက ပီယခါတ်လုံးအစစ်ပေါ့ကွ”

“အေး... ငါလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပဲ အီလည်လည်ကြီးကို ဖြစ်သွားတာ၊ ဒီမနက်ကျမှ မိကြူလေးကလည်း ငါ့ကို အထာတွေ ပေးသလား မမေးနဲ့၊ ငါပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား၊ တော်ကြာ... ထိုင်နေတာ အကောင်းသား ထသွားမှ အကျိုးမှန်းသိ ဆိုသလို ဖြစ်မှာလည်း ကြောက်ရနဲ့”

ကျွန်တော်လည်း ကြိတ်ပြီး စိတ်ညစ်သွားပါသည်။ ပြောင်ကို ညစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ထွန်းကျော် ကော်ဖီတစ်ခွက် စုတ်သောက်ပြီး ပန်းကန်လုံး ပြန်ချကာ...

“ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ ထွန်းဖုန်း... အကြံဉာဏ်လေး ပေးပါဦး!”

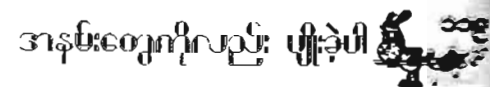
“တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ထမင်းထဲ ကနခို ထည့်ကျွေးလိုက်ကွာ”
ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်းအား ထွန်းကျော် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ပြီး လက်ဖျစ်တီးလိုက်သည်။

“အမှန်ပဲ ထွန်းဖုန်း... အဲဒီအကြံဉာဏ် ကောင်းတယ်”
ကျွန်တော် လန့်ဖျပ်သွားပြီး...

“ဟကောင်ရ... ငါ ပါးစပ်ထဲ ရှိတာ လျှောက်ပြောတာဟ”

“အို... သူ့ထက် ကောင်းတာတောင် သူ့လောက် မကောင်းဘူး၊ ဟင်းထဲ ကနခို ခပ်လွတ်လိုက်ရင် သေချာပေါက် ငလော... ငလောနဲ့ကို ပန်းမှာပဲ၊ ပန်းရင် ဟိုကောင် မနေနိုင်ဘူး၊ ဂလောက်ခနဲကို ထွက်ကျလာမှာ”

ကျွန်တော် ပျို့တက်လာပြီး ကော်ဖီပန်းကန်ကိုတောင် ငဲ့

မကြည်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“တော်ပါတော့ ထွန်းကျော်ရာ၊ ဆုံးချင်လည်း ဆုံးပါစေတော့”

“ဟာ... အဆုံးမခံနိုင်ဘူးကွာ၊ ညနေ အစီအစဉ်စမယ်”

ကျွန်တော် ခေါင်းတွေ ကုတ်ဖွပ်ပြီး လှမ်းအကြည့် မြေညီထပ်ရဲ့ခန်းလေး ဖွင့်ထားတာ မြင်လိုက်ရသည်။

“ရုံးဖွင့်ပြီ ထွန်းကျော်”

ထွန်းကျော် ဖိုင်အိတ်ဆွဲယူပြီး ရုံးခန်းဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီဖိုး ခေါ်ရှင်းလိုက်တော့၏။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

နတ်ရွာဖို့

“နာမည်...”

“ထွဋ်ဖုန်းခေါင်...”

“အသက်...”

“နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ နှစ်ရက်လိုသေးတယ်...”

ကျွန်တော်ဖြေသမျှ လိုက်မှတ်သော ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတလည်း ဆယ့်ကိုးနှစ်နှင့် သုံးရာခြောက်ဆယ့်သုံးဟု ရေးသဖြင့် ကျွန်တော် ပြုံးရသည်။ ပြင်လည်း ပြင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီနှစ်က ရက်ထပ်နှစ်ဆိုတော့ သုံးရာခြောက်ဆယ့်လေးပါ အစ်မ”

ဟိုကလည်း ရွဲတတ်သည်။ မှင်ဖျက်ဆေးနှင့် ဖျက်ပြီးပြင်သေးသည်။

“မှတ်ပုံတင်နဲ့ ပညာအရည်အချင်း”

ဖိုင်အိတ်ထဲ ထွန်းကျော် စာရွက်စာတမ်းတွေ ထုတ်ယူထားလိုက်သဖြင့် ကျန်တာအားလုံး ဆွဲထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျိုးခဲ့ပါ

စစ်ဆေးမေးမြန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက...

“ဒီဟာက... ဘာလဲကဲ့...!”

ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အဖေ့ DNA မှတ်တမ်း ဖြစ်နေကာ... ပြန်ယူထားလိုက်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စာရွက်စာတမ်းနှင့် နိုင်ငံသားကံကို ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ကာ...

“အဖေ မရှိတော့ဘူးနော်၊ ဆုံးသွားတာ ကြာပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... (၇)နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိပါပြီ”

“အမေကရော ဘာလုပ်သလဲ...”

“ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းစရာ လုံးဝမရှိကြောင်း အာမခံပါတယ်၊ ကျန်တာတော့ လူမှုရေးအရ လျှို့ဝှက်ပါတယ်”

ကျွန်တော့်ကို စစ်ဆေးသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ကျွန်တော့်ထံ အာရုံစိုက်သွားသည်။ သူတို့အချင်းချင်း တီးတိုးညှိနှိုင်းကုန်ကြသည်။ ခေါင်းခါသူ ခါကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း အပယ်ခံရဖို့ သေချာသွားပြီဟု ထင်မှတ်ထားလိုက်သည်။ မတတ်နိုင်ပါ... အမေ အလုပ်မရှိဟု ညှော့ချင်ပါ... ကျွန်တော့်အမေက ကုမ္ပဏီ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပါ ဟုလည်း မကြားချင်... ထို့ကြောင့် လျှို့ဝှက်ခွင့် တောင်းခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ဆေးသူအဖွဲ့၏အလယ်တွင် ထိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက...

“မောင်ထွဋ်ဖုန်းရဲ့မိခင် အလုပ်အကိုင်က အန်ကယ်တို့အလုပ်တို့ တနည်းနည်းနဲ့ ထိခိုက်နိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပါသလား၊ မရှိဘူးလို့ရော အာမခံနိုင်သလား...”

“မရှိပါဘူး... အာမခံနိုင်ပါတယ်၊ ခံဝန်လက်မှတ် ထိုးပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ထပ်မေးပါမယ်၊ ထွဋ်ဖုန်းခေါင် လှုပ်လှုပ်

ရှားရှား သွားလာ စကားပြောရတာ ဝါသနာ ပါသလား. . . ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး တွက်ချက်စာရင်းလုပ်ရတာ ဝါသနာပါသလား!"

"နှစ်ခုစလုံးပါပဲခင်ဗျာ"

"ကောင်းပြီ. . . မောင်ရင်အချက်အလက်တွေအားလုံး မောင်ရင်ကိုယ်တိုင် ဟိုးက Computer ထဲမှာ ဖိုင်ဖွင့်ပေးပါ"

လက်တွေ့ဆန်ပြီး မျှတသော စစ်ဆေးတွေ့ဆုံမှုထဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း နာရီဝက်နီးပါးမျှ စီးဝင်နေခဲ့သည်။ Computer ဖိုင်ကိစ္စကတော့ ဘယ်လောက်မျှပင်မကြာ၊ ကျွန်တော် မူလထိုင်ခုံကို ပြန်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက. . .

"လိုအပ်ရင် နယ်ကိစ္စတွေ ဆေး င်ရွက်နိုင်ပါ့မလား. . . !"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အမြင့်ဆုံးလစာ ခန့်မှန်းမှု ရှိလား!"

"ဟုတ်ကဲ့. . . ထိုင်းဝန်ကြီးချုပ်အဆင့်လောက် ခန့်မှန်းပါတယ်"

အားလုံး ပြုံးကြသည်။

"လစာ ငါးသောင်းနဲ့ စမယ်ဆိုရင်ကော"

ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်၏။

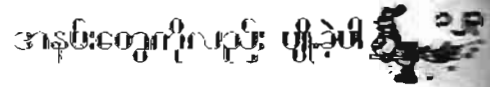
ကျွန်တော့်ကို မြင်သည်နှင့် ထွန်းကျော် အပြင်ထိုင်ခုံမှ ထလာသည်။

"အကြာကြီးပဲနော်. . . အဆင်ပြေခဲ့လား!"

"ပြေတယ်. . . သွေးစစ်ဖောင်ပဲ ကျန်တယ်၊ အလုပ်ကတော့ ခန့်လိုက်ပြီ"

"ဟာ. . . အေး. . . အဲဒါ မေ့နေတယ်၊ ငါလည်း မပါဘူး"

"ရတယ်. . . နောက်ရက်တွေကျမှ အလုပ်တက်ရင်း ယူလာ"

ပေးလို့ရတယ်၊ ဝင်သွားတော့"

ထွန်းကျော် အထဲဝင်သွားမှ ကျွန်တော်လည်း ထွန်းကျော်ထိုင်သွားသောခုံမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

နွေရာသီအတွက် တရိပ်ရိပ် တက်လာသောနေက မျက်နှာကြောက ခပ်တင်းတင်း၊ ပူပြင်းလှသည့် နေရိန်ကြောင့် ထင်သည်. . . ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက် မျက်နှာမှာ ရဲကာနေသည်။ အပေါ်မီး အောက်မီးနှင့် ဖုတ်ထားသော ဘိန်းမုန့် မျက်နှာပြင်လို အက်ကွဲကြောင်းတွေ ထမလာတာပဲ တော်လှပြီ၊ ကျွန်တော်တွေ့နေတုန်း ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က. . .

"ဒါအလုပ်လျှောက်ဖို့ လူတွေ့ဖြေတဲ့ ရုံးခန်းဟုတ်ပါတယ်နော်" ထိုမေးခွန်းကို ထွန်းကျော် အခန်းထဲက ထွက်လာချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်၍ ကျွန်တော်ဖြေလိုက်သည်။

"အား. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ နာမည်ပြောပါ"

"ခင်မိုးအေးပါရှင်. . ."

"ဟိုတစ်ယောက်ကရော"

"မြသွန်းစို"

"မဆိုးပါဘူး. . . နာမည်နဲ့လူနဲ့ လိုက်ဖက်သားပဲ၊ လူတွေ့ပြောတာကတော့ ဟိုအခန်းထဲမှာပါ. . . ကျွန်တော်ကတော့ ဖြေပြီးသွားပြီ"

ကောင်မလေးနှစ်ယောက် သဘောပေါက်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းထိုးကြသည်။ တစ်ယောက်က ချီးမွမ်းသွားပါသည်။

"ကြောင်တောင်တောင်နဲ့. . . !"

အနုပညာကျော်လည်း ပျိုခဲ့ပါ

ဘဝနိုး(ခုနစ်)

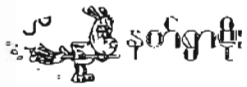
“ဟ” ကွ... ဒုက္ခ... အို ဒုက္ခ... အလုပ်မရလို့ ငုတ်တုတ် ကျ...

“ကြည့်မကောင်းဘူး ထွန်းကျော်ရာ... အလုပ်ကလေး လျှောက်လိုက်ပါ...”

“ဘယ်နားမှာလဲ ထွန်ခေါင်ရဲ့... ပြောပြစမ်းပါကွဲ့”

“အို... မလိခအိမ်သာဟိုဘက်ဆုံး... ပြေးကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟား... ဟား... ဟား... ပျော်တယ်ကွာ... ဖာန်ကယ်ဝံ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ရသွားခြင်းက ပျော်စရာ ကောင်းလှသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် မသန္တာလီ အိမ်ရှေ့ ထွက်ထိုင်ချိန် နှင့် ကြုံကြိုက်ကာ ရင်ခုန်ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ရပြီဗျ မသန္တာ”

ထွန်းကျော် ဝမ်းသာအားရ လှမ်းကြားသဖြင့် မသန္တာ ပြုံးလိုက် ပြုံး... .

“ဘာအလုပ်လဲဟင်... လစာရော ကောင်းလား!”

“ငါးသောင်းနဲ့ စတာ အစ်မရ၊ ပြည်ပ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေနေ ကုမ္ပဏီမှာ၊ ရုံးက လမ်း(၄၀)မှာ တစ်ခု... ဒီမလီခမှာ တစ်ခုဖွင့်ထား တယ်”

“ဟယ်... ကောင်းလိုက်တာ၊ ငါတောင် လုပ်ချင်တယ်၊ ဟို... မိကြူလျှောက်ရင်ကော”

“ဟာ... ရတာပေါ့၊ လောလောဆယ် ဆယ်တန်းအောင် လက်မှတ်နဲ့ မှတ်ပုံတင် ရှိရင်ကို လျှောက်လို့ရတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ရပ်ကွက်ထောက်ခံချက်တွေရော၊ သန်းခေါင်စာရင်းတွေရော အကုန်လူ သွားတာ”

“အဲဒါတွေ မိကြူမှာ အားလုံး အဆင်သင့် ရှိတယ်၊ ဟိုတစ်ပတ် က တောင်ဒဂုန်စက်ရုံက အလုပ်ခေါ်တယ်ဆိုလို့ လုပ်ထားတာ၊ လူပြည့် သွားလို့ မလျှောက်လိုက်ရဘူး”

ကျွန်တော် နားထောင်ရင်း ထွန်းကျော်အတွက် အိပ်မက် တစ်ခု မြင်မက်လိုက်ရသဖြင့် ဗန်ဒါပင် ခုံဝိုင်းလေးကနေ လှမ်းပြော လိုက်သည်။

“ထွန်းကျော်... မင်း မိကြူကို ခေါ်သွားကွာ၊ အချိန်မီသေး တယ်၊ ရနိုင်တယ်ကွ... မြန်မြန်လုပ်”

မသန္တာ ကြားနိုင်လောက်အောင် ကျွန်တော် တမင်ပြောခြင်း ဖြစ်ကာ ထွန်းကျော် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောလိုက်နိုင်ခင် မသန္တာလီ အိမ် ထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ခဏကြာတော့ မိကြူနှင့် နှစ်ယောက်ပြန်ထွက်လာကြသည်။ မိကြူလက်ထဲမှာ ဖိုင်အိတ်ကလေးတစ်ခုပါ ပါလာလေသည်။

“ထွန်းကျော်... ဒီမှာ ငါ့ညီမလေးကို ကူညီစမ်းပါဟယ်”

ထွန်းကျော် အမြူးသွားပြီး ခုန်ဆွခုန်ဆွ မလုပ်မိအောင်... အတော်မျှသိပ်နေရပုံပါ။

ထွန်းကျော်တို့ ထွက်သွားကြသဖြင့် ကျွန်တော်နှင့် မသန္တာတို့ ကျန်ခဲ့ကြပါသည်။ အတူတူ ကျန်ခဲ့ကြတာတော့ မဟုတ်၊ သူမက သူမ အိပ်ခန်းရှေ့ အဝင်ဝမှာ လှေခါးပေါ် ခြေချထိုင်နေပြီး ကျွန်တော်က ထွန်းကျော်တို့ အခန်းပေါက်ဖက်ကနေ သူမ ထိုင်သလို ထိုင်နေခြင်းဖြစ် သည်။

သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က ရည်းစားစကား ပြောဖို့ဆိုတာ ထင် သလောက် မလွယ်၊ ကျွန်တော် ထွန်းကျော်ကို အပြစ်တင်မိတာ မှာ သွားသည်။ ယခုမှ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သတ္တိကြောင်ကာ နှစ်ယောက်ထဲ နှိသော အခြေအနေမှာ ဘာညာဘာညာ ပြောဖို့နေနေသာ လှည့် မကြည့်ရဲ၍ ဗန်ဒါပင်၏ပင်စည် မဲညစ်ညစ်ကြီးကိုသာ ကြည့်နေရလေ သည်။

ရည်းစားစကားပြောဖို့ ဘယ်လိုအရည်အချင်းမျိုးတွေ လိုအပ် ပါသလဲ၊ တစ်အချက် အရှက်အကြောက်နည်းပြီး မျက်နှာပြောင်ဖို့ လိုပါ သည်။ နှစ်အချက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် တကယ်ချစ်မချစ် သေချာသိဖို့ လိုလိမ့်မည်။ သုံးအချက် ကာယဣန္ဒြေပျက်မှုနှင့် တိုင်တန်းလျှင် အငြိမ်

ကို ကျေနပ်စွာ ခံယူရဲရမည်။

“ထွဋ်ဖုန်းခေါင်”

“ခင်ဗျာ”

ဘာသာ အတွေးနှင့် အမေးအဖြေ လုပ်ကြည့်နေတုန်း သူမ
ခေါ်သံကြောင့် ချာကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမက မျက်နှာ
တစ်ခြမ်းဖုံးအောင် ဝဲကျနေသော ဆံမျှင်ရှည်ကြီးတွေအား လက်နှင့်
သပ်တင်ရင်း ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်၏။

မွှေးညှင်းစိမ်းကလေးတွေ ရှိန်းဖြာဖောင်းအိနေသော သူမ၏
ပါးပြင်လေး တစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ရင်တွေ ကုလားဗုံ တီးကုန်
ကြသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးသာ မြင်ရလျှင် ဒိုးပတ်သံ ထွက်သွားနိုင်ပါ
သည်။

“မနေ့က ဟိုခါတ်လုံးကိစ္စ ဘယ်လိုအပြီးသတ်လိုက်လဲဟင်!”

“ဟာ... ခါတ်လုံးကို တစ်လုံးစီ ခွဲလိုက်ရတာပေါ့ မသဉ္ဇာရာ၊
ကျွန်တော်လည်း လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး အတော်လန့်သွားတယ်”

“မမ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်”

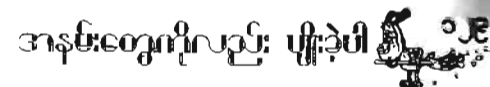
“ခင်ဗျာ... ဘာအတွက်လဲ မသဉ္ဇာ...”

“မမတို့အမေက တောသူတောင်သားတွေဆိုတော့ အရမ်း
ရိုးအလွန်းလို့ တချို့ကိစ္စတွေမှာ အခုလိုပေါ့”

“ရပါတယ် မသဉ္ဇာ၊ ကျွန်တော် နားလည်နိုင်ပါတယ်... သိပ်
ထူးဆန်းလွန်းတော့လဲ မျိုသိပ်မထားနိုင်ဘူးလေ...”

သူမ မိခင် ပြဿနာ ဖန်တီးမှုကို တောင်းပန်ချင်ပုံရပြီး
ကျွန်တော့်ဘက်က တမင်ဖော့ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ စိတ်သက်
သာရာ ရသွားပြီး ပြုံးရယ်လာမှ ကျွန်တော် အရဲစွန့်၍...

“ဟို... ဟိုလေ... မသဉ္ဇာက ကျွန်တော့်ထက် အသက်

နည်းနည်းပိုကြီးတော့... ကျွန်တော် မသိတာလေး တစ်ခုလောက်
မေးလို့ရမလား!”

“မေးလေ”

ထွဋ်ဖုန်းခေါင် အရဲစွန့်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လည်ချောင်း
တစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီးမှ...

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကား ပြောနိုင်ဖို့...
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုကြိုးစားသင့်သလဲဆိုတာ
လေးပါ”

ဝင်းဝါနေသော သူမ၏ပါးပြင်ပေါ် ပန်းသွေးရောင်လေး နှစ်
ပြေးသွား၍ မွှေးညှင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေတောင် ယိမ်းခနဲ ဖြစ်ကုန်သည်။
ထို့ပြင် စောစောပိုင်းက ကျောလယ်မှာ ဖြန့်ခင်းထားသော ဆံနွယ်တွေ
ရုတ်ချည်း ရှေ့သို့ ယိမ်းထိုးအုံကျသွားသဖြင့် တီဗွီဇာတ်လမ်း ကောင်
တုန်း မီးပြတ်သွားသလို “ဟာ”ခနဲ မအော်မိအောင် အတော်ကြိုးစား
လိုက်ရသည်။

“တို့ ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ!”

ဆံမျှင်ရှည်ကြီးတွေ ကာပြီး ပြောတဲ့အသံက တိုးညှင်းစွာ
အဖျားဆွတ် တုန်ခါကာနေသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာလည်း ကုလား
ဗုံသံကနေ နတ်ဆိုင်းသံ ပြောင်းသွားသည်။ မြူးတော့ မြူးပါသည်။

“အင်းနော်... ကျွန်တော်လည်းဗျာ... ဘယ်လိုပြောရမှန်း
ကို မသိလို့ မပြောဖြစ်တာ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းနဲ့များ ကွာပါ!”

“ထွန်းကျော်လား!”

“မဟုတ်ဘူး... လာဘ်မိုးထွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ကောင်၊ ဟာ...
ဒီကောင်ကတော့ အရမ်းသွက်တယ် မသဉ္ဇာရာ၊ ဒီကောင်သာ ကျွန်
တော့်နေရာမှာရှိရင် မသဉ္ဇာကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်လို့ လွှတ်ခနဲ

ပြောလိုက်မှာ”

“ဟင်...!!”

သူမ ဆံပင်တွေ လွင့်ခနဲ ခါကာ လက်ခနဲ ပေါ်လာသော အကြည့်မျက်ဝန်းအစုံကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“မင်း... မင်း... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျာ... ဟုတ်၊ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားနေတာ... ပြောမိလိုက်သလားလို့”

ကျွန်တော်၏အူတိအူကြောင့် ဖြစ်သွားပုံကြောင့် သူမ ရယ်ချင်သွားပြီး မရယ်မိအောင် အောက်နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိကိုက်ကာ အကြည့်လွှဲပစ်သည်။ ဝဲကနဲ ပြန်ယိမ်းလာသော ဆံနွယ်တွေ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ရင်ခွန်မြင်ကွင်းလေးအား အမှောင်ကျသွားစေသည်။

“ဪ... ကျွန်တော်စဉ်းစားမိပြီဗျ... သိလား!”

သူမ ဖြတ်ခနဲ လှည့်အကြည့်...။

“ကျွန်တော် မသတ္တကိုချစ်နေတယ်ဗျ... သိလား!”

“ဟာ... မင်းကွာ... ”

သူမ ရှက်ရွံ့မြည်တမ်းကာ... အိမ်ထဲ လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာကြည်နူးစွာ... တိတ်တိတ်ကလေး ကြိတ်မြူးပစ်လိုက်သည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဒီနေ့ ကျွန်တော် ဘို့နှစ်ယောက် အလုပ်စတင်ခွင့် ရသော်လည်း သွေးစစ်ဖောင် ဦးစားပေး လုပ်ပါဟု စီမံဌာနမှူး ညွှန်ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်ရော ထွန်းကျော်ပါ သွေးသွားစစ်ဖို့လုပ်ကြရသည်။

အပြင်ထွက်ရန် စီမံဌာန ရုံးစာရေးမထံ... အပြင်ထွက်ခွင့် လက်မှတ်သွားယူရာ... ဟိုနေ့က အင်တာဗျူးဖြေရင်း သူနောက်လွှတ်လိုက်သော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။

“ဘာကိစ္စ ထွက်မှာလဲ!... ဒီနေ့မှ အလုပ်ဆင်းတာ ဒီနေ့ Out pass လာတောင်းတယ်ဆိုတော့ ရှင်တို့ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်တို့ကို ဌာနမှူးလွှတ်တာ... သွေးစစ်ဖို့ဗျ...”

“ပေးလိုက်ပါဟယ်... ရုပ်တွေကိုက အေ ကိုက်နေတဲ့ ရုပ်တွေပါ စစ်ကြည့်လို့တွေ့တော့လည်း စောစောမျက်စိနောက် သက်သာတာပေါ့”

ထွန်းကျော် ဒေါ်ပွဲပြီး သောင်းကျန်ဖို့ နှုတ်သီးပြင်နေသဖြင့် သူ အချိန်မှီတားကာ အပြင်သို့ခေါ်ထုတ်တာခဲ့သည်။

“တောက်... စော်စော်ကားကားကွာ!!”

“မစော်ကားပါဘူးကွာ... ခုမှ... တစ်ဝိုင်းစီနဲ့ သရေကျသွားတာ ဟိုနေ့က တို့တစ်ဝိုင်းသွင်းထားလို့ ခုမကျေနပ်လို့ ပြန်ထည့်တာလေ... အဲ့ဒါထား... ဆေးခန်းသွားမယ်”

ထွန်းကျော် မိကြူ အလုပ်မရလိုက်၍ တဗျစ်တောက်တောက် နှင့် ဆက်လက်ညည်းတွားလာပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့... ကိုယ်ပျိုးထားသည့် အနမ်းပန်းလေး ပွင့်ချိန်ကို တွေးကာ ပျော်နေသည်။ ထွန်းကျော်ကိုတော့ ပြောမပြပါ။ သို့သော် မေးတော့ မေးဖြစ်သည်။

“မနေ့က နှစ်ယောက်ထဲ သွားတာ အဆင်မပြေခဲ့ဘူးလား ထွန်းကျော်”

“အေးကွာ... အသွားတုန်းက ဟိုရောက်ရင် မေးတာကို ရဲရဲ ဖြေဖို့ မကြောက်ဖို့... လုပ်နိုင်သလား မေးရင်... ဟင့်အင်း တစ်ခုမှ မဖြစ်စေနဲ့ မှာရင်း... သူကလည်း သူ့စိတ်ထဲ ထင်ရာ လိုအပ်တာတွေ မေးနေလို့ ပြန်ဖြေရင်းနဲ့ သွပ်ချာပါဒေါက်ကိုလည်ပြီး ရုံးကို ရောက်သွား တာကွာ၊ အပြန်တော့ ပြောဖြစ်အောင် ပြောမယ်ဆိုပြီး အားခဲထားတာ၊ သူပြန်ထွက်လာတော့ အလုပ်မခန့်လို့ မျက်နှာမကောင်းဘူး... အဲ့ဒါ ကိုအားပေးနှစ်သိမ့်ရင်း ငါဖွင့်ပြောဖို့ဆဲဆဲ... ဒေါ်ထွေးနဲ့ တည့်တည့် တိုးပါလေရောလားကွာ၊ ငါကိုက ကြိဖန်ပြီး ကံခေတာ...”

“ဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ဟိုကိစ္စ လုပ်မလို့ဆို... လုပ်ဖြစ်လား!”

“ကနဦးက ဒီနေ့ ဈေးသွားမှ ရလာတာလေ၊ ဒီနေ့လုပ်မှာ”

ခိုင်ဆေးခန်းမှာ သွားစစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ သွေးအဖြေ... ကောင်းပါသည်။ ဘာရောဂါမှမတွေ့... ‘အို’ သွေး... ထွန်းကျော် လည်း အဆင်ပြေသည်။

“ဟိုဟာမတွေ ပြောသလို ဘာမှဖြစ်စရာမရှိဘူး... တို့က သန့်သန့်လေးတွေနော် ထွင်ဖုန်း... ဟားဟား”

ထွန်းကျော် သူ့ဘာသာသဘောကျနေစဉ်... ထွင်ဖုန်းခေါင် သွေးစစ်ချက်ကို သူ့အဖေ DNA ဖိုင်ထဲဖွင့်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟင်... !!”

“ဟေ... ဘာဖြစ်တာလဲ ထွင်ဖုန်း!”

“ခဏကွာ... သွေးစစ်ချက်များ မှားသလားလို့”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာကွာ ဘာတွေ့လို့လဲ!”

“DNA ဖိုင်ထဲမှာ အဖေသွေးက ‘အေ’ ဖြစ်နေတယ်ကွာ၊ အမေ က ‘ဘီ’ သွေးဆိုတာ ငါသိတယ်... ဒါဆို ငါက ‘အေ’ မဟုတ်ရင် ‘ဘီ’ ဖြစ်ရမှာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ‘အို’ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဒါတော့ မင်းအမေ မေးကြည့်မှပဲ သိမယ်”

“ဟေ့ကောင်... ငါ့အမေကို မစော်ကားနဲ့နော်!!”

“ဟာ... ငါက ရိုးရိုးသားသား ပြောတာပါကွာ၊ မင်းသွေး အုပ်စုကိစ္စ မင်းအမေထက် ဘယ်သူ ပိုသိနိုင်မလဲ!”

၁၂ ၁၂ ၁၂

ထိုပြဿနာက တစ်မနက်ခင်းလုံး လင်းနေသော ကျွန်တော့်
စိတ်ကို တစ်နေကုန် အံ့မှိုင်းသွားစေသည်။ အမေ ကျွန်တော့်ကို အဖေ
DNA ဖိုင်ပေးလိုက်သည့်ကိစ္စပါ စိတ်ထဲ မွေ့နှောက်လာသဖြင့် ကျွန်
တော် အိမ်ကို ပြန်ပြေးချင်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်ကြည့်ရင်ကော။

“ထွင့်ဖုန်း... ရေချိုးတော့လေကွာ”

ဗန်ဒါပင်ခုံဝိုင်းမှာ... စိတ်ရောလူပါ ပြိုင်းပြိုင်းကျနေသော
ကျွန်တော့်ဆီ ထွန်းကျော် ဆင်းလာပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ မျက်လုံးအကြည့်
တွေကို ကောက်ညှင်းဆန် ထိုင်ရွေးနေသော မိကြူဆီ ပို့လွှတ်၍...
ခိုညည်းသလို ညည်းလေသည်။

“ကောင်မလေးရယ်... မင်းနဲ့ငါရဲ့ အချစ်ခရီးက ဆလင်ဇူး
မောင်းတဲ့ သင်္ဘောလိုပဲ၊ ခရီးကို ရောက်နိုင်တယ် မရှိတော့ဘူး၊ တကယ်
ပါ... တစ်လုံးလွဲ တစ်လုံးလွဲနဲ့ နှစ်လုံးထဲနဲ့ ကွဲနေတဲ့လူလိုပဲ၊ ဘယ်သူ
များ အတိတ်စိမ်း ဒဲ့ပေးမလဲလို့ မျှော်ရတာလည်း အမော၊ ရောဂါကျွမ်း
နေပါတယ်ဆိုမှ ကမ္ဘာတော့ သမားက အတု၊ ဪ... လူ့ဘဝ... လူ့ဘဝ။

သမုဒယ လက်တစ်ကမ်းစာလေးကို ငါ့နှယ် ဒေါ်ဘုမ ဝက်ဖမ်းသလို
“ကျွတ်... စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ မင်းက သပ္ပာယ်ပဲကွာ၊ ကဲ...
ဒေါ်ဘုမ ဝက်ဖမ်းတော့ ဘာဖြစ်သလဲ!”

ကျွန်တော် အာရုံနောက်ပြီး ထင်တိုက်ပစ်သဖြင့် ထွန်းကျော်
မျက်လုံးတလည်လည်နှင့် ပြောရှာသည်။

“ဒေါ်ဘုမက ငါတို့ အနောက်လမ်းကကွာ၊ ဝက်တွေ မွေးတဲ့
ခုဆိုးမကြီးပေါ့၊ လေဖျန်းထားလို့ ခြေတစ်ဖက် လက်တစ်ဖက်က မသန်
ဘူး၊ ဝယ်သူလာမှ ခြံထဲက ဝက်ထွက်ပြေးသွားလို့ လိုက်ဖမ်းရတာ...
အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ရပ်ကွက်ထဲက အမြင်မတော်တဲ့သူတွေ ဝိုင်းဖမ်းပေးမှပဲ ရသွား
တယ်၊ ငါလည်း အဲ့ဒီလိုပဲ ဟကောင်... အမြင်မတော်တဲ့သူတွေ ဝိုင်း
ဖမ်းပေးမှ... အဲ... အဲ... ဝိုင်းပြီးတောင်းရမ်းပေးမှပဲ ရတော့မယ် ထင်
တယ်လို့... ပြောချင်တာပါကွာ”

“အဲ့ဒါဆိုလည်း ဧည့်စာရင်း သွားတိုင်ရင်း ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ
သာ ပြောခဲ့ကွာ”

ကျွန်တော်ပြောပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာခဲ့ပါသည်။ ရေခဲခွံ
အဝတ်အစား ချွတ်လဲရင်း အမေဆီ ဖုန်းဆက်မေးဖို့ သင်္ကေတက ခရီး
ဆောင်အိတ်ထဲ ပစ်ထည့်ထားသော Handphone ကို ထုတ်ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။ Battery အားကုန်နေသဖြင့် စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ပစ်ထည့်
ထားလိုက်သည်။ phone charger ကလည်းမပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဒီတစ်ပတ်
ရုံးပိတ်ရက် အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တော့သည်။

၁၃ ၁၄ ၁၅ ၁၆

ကျွန်တော် ရေချိုးပြီး ပြန်တက်လာတော့... အိမ်ပေါ်မှာ ထွန်းကျော်နှင့် သူ့ဖခင် ဦးထွန်းမောင်တို့ ရယ်ပွဲဖွဲ့ကာ စကားကောင်း နေကြသည်။

“သား အလုပ်ရပြီဆိုတော့ အဖေ နားတော့လေ”

“မဖြစ်ဘူး လူလေးရ”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ!”

“မင်းအတွက် စိတ်အေးရပေမယ့် အဖေအတွက် စိတ်ပူစရာ ကျန်သေးတယ်”

“ဟာ... ဘာပူစရာ ရှိတော့လို့လဲ အဖေရာ၊ သားလုပ်ကျွေး မှာပေါ့”

“မသင့်တော်ပါဘူး လူလေးရာ၊ ကဲ... ကဲ... အဖေ ရေမိုးခို လိုက်ဦးမယ်”

ကျွန်တော် အဝတ်လဲပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ထွန်းကျော် ညာထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပြီးနေပြီ၊ ထွန်းကျော်က ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲထိုင်ချ

ခိုင်းပြီး လေသံနှင့်...

“မင်း ဟိုကြက်သားပန်းကန်ကို သွားမနှိုက်နဲ့နော်”

“မင်း ငရဲကြီးမှာ မကြောက်ဘူးလား ထွန်းကျော်!”

“ဟာ... ဘာဆိုလို့ ငရဲကြီးရမှာလဲ၊ ငါ့အဖေက ငင်းချစ် တတ်တဲ့သူကွ၊ ဝမ်းနှုတ်ပေးသလိုဖြစ်ပြီး အပူအပုတ်စင်သွားလို့... ကုသိုလ်တောင် ရဦးမယ်”

ထွန်းကျော် သူ့အတွေးနှင့်သူ ဟုတ်နေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သာ ထမင်းဝိုင်း ရှေ့ထားပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ပါသွားလည်း ပလုံခနဲ ကျင်းထဲကျသွားမှာ ပဲ... လုပ်မနေနဲ့”

“မကျဘူး... ကျင်းပေါ်မှာ ပလတ်စတစ် ခံထားတယ်”

“ဟာ... တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ကောင်ကွာ”

“မင်း မယုံရင် သွားကြည့်လေ”

“တော်ပါပြီ... မင်းဘာသာ လုပ်ချင်ရာသာ လုပ်တော့... ထမင်းဝိုင်း ရှေ့ထားပြီးမပြောနဲ့တော့”

“ထွန်းမောင်ရေ... ဟေ့... ထွန်းမောင်”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထမင်းဝိုင်းဘေး ကွဲစိကွဲစိ လုပ်နေ တုန်း အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြောင့် ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည်။

“ဟာ... ဒေါ်ကြီး၊ အဖေ... ဒေါ်ကြီးတို့ လာတယ်ဗျ”

ထွန်းကျော် သူ့အဖေကို လှမ်းအော်ပြောရင်း အိမ်ရှေ့ကို ပြေး ဆင်းကာ ကြိုဆိုလေသည်။ အထုပ်တွေ အပိုးတွေနှင့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော် ပါ ဆင်းကူသယ်ရသည်။ ဧည့်သည်က သုံးယောက်တောင် ပြန်၍ ပစ္စည်းထုပ်တွေနှင့် ထွန်းကျော်တို့ အိမ်ရှေ့ခန်းလေး ပြည့်လှနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် အားနာသွားကာ ငန့်ငါး

အောက် ဆင်းထိုင်နေလိုက်ပါသည်။ ဒါကို ထွန်းကျော်က...

“လာလေ ထွန်းဖုန်း... ထမင်းစားကြမယ်”

“ဟာ... ဧည့်သည်တွေ ဦးစားပေး ကျွေးလိုက်ပါကွာ”

“ရပါတယ်ကွ... အဲ့ဒါ ငါ့အဖေရဲ့အစ်မလေ၊ ဟိုတစ်ယောက်က ဒေါ်ကြီးယောက်ျား၊ ရန်ကုန်မှာ ဆေးလာကုကြတာ၊ ဟိုချာတိတ်မလေးက ဒေါ်ကြီးတို့ မွေးစားထားတာ၊ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိဘူး”

“အေးပါ... သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူအများကြီးနဲ့ငါ ထမင်းမစားတတ်ဘူးကွာ၊ ပြီးမှပဲ မင်းနဲ့ငါ စားမယ်”

“အေး... အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ထွန်းကျော် သူ့ကြီးဒေါ်ကြီး မိသားစု ရောက်လာ၍ ပျော်နေပုံ ရပါသည်။ လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးတက်သွားသည်။

“လူလေးရေ... မင်းအဒေါ်တွေ မိသားစုပါ တစ်ခါတည်း စားလို့ရအောင် ပြင်ကွာ၊ ဟိုသူငယ်ရော...!”

“သားနဲ့ထွန်းဖုန်း နောက်မှစားမယ်၊ အဖေတို့ အရင်စားလိုက်”

“ဪ... အေး... အေး... အစ်မ... လာ... အစ်ကို... လာ... ဟိုသမီးလေး... လာ စားကြမယ်၊ ဆာကြရောပေါ့”

ထွန်းကျော်ဖခင်ကလည်း ထွန်းကျော်ကဲ့သို့ပင် အလွန်သဘောမနောကောင်းသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဗန်ဒါပင်အောက်ကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး မိသားစု ထမင်းဝိုင်းလေးအတွက် ပီတိဖြစ်မိသည်။ အိမ်မှာတော့ အဖေဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း သားအမိနှစ်ယောက်ထဲ ကျန်နေတာတောင် ထမင်းလက်ဆုံ စားဖြစ်သည့်ရက်က အလွန်ရှားပါသည်။ အမေကလည်း သူ့အလုပ်နှင့်သူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကျောင်းကိစ္စ၊ ကိုယ့်သင်တန်းကိစ္စတွေနှင့် ကိုယ်ဖြစ်၍ သားအမိနှစ်ယောက်

ကြား ထမင်းစားချိန်ဆိုတာ မရှိပဲ ကိုယ်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ပြီးရသည်။

ထို့ကြောင့် အလွန်ခြောက်ကပ် အထီးကျန်လှသော ထမင်းဝိုင်းနှင့် အသက်ရှင်နေသော ကျွန်တော်သည် စုံညီစုံပြေလှသော ထမင်းဝိုင်းထဲ ဝင်မစားတတ်တာကလွဲလို့ စိတ်ထဲက အားကျစောင့်စားနေတာ အမှန်ဖြစ်သည်။

“စား... အစ်မ... ရော့ စား၊ ကြက်သားက ဗမာကြက် စစ်စစ် အစ်မရ၊ အစ်ကို ထည့်စား၊ အိုး... ကြာပါတယ်၊ အင့်... ဟိုသမီးလေးက ပန်းကန် ဒီဘက်တိုး”

ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်တော့ ထွန်းကျော် မျက်လုံးတွေ ပြူးနေသည်။

ခဏကြာတော့ သူ ထမင်းဝိုင်းနား မနေရဲတော့ပဲ ကျွန်တော်ထံ ပြေးလာသည်။

“ငါတော့ မြွေခြောက်ကိုက်ပြီ ထွန်းဖုန်းရာ”

ကျွန်တော် ရယ်ချင်စိတ်ကို အောင့်ထားပြီး...

“ကောင်းပါတယ်ကွ... ဂျီးဒေါ်မိသားစုပါ အပူအပုတ် ခင်သွားတာ မင်းကုသိုလ်တွေ တထောကြီး ရတာပေါ့”

ထွန်းကျော်တစ်ယောက် မျောက် ငါးပိ ကိုင်မိသလို... ဟိုကုတ်ဒီကုတ် မရိုးမရွ ဖြစ်ပြီး... ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့ ဖြစ်နေစဉ်...

“လူလေးရေ... အား... ကျွတ်ကျွတ်!!!”

ထွန်းကျော် ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကွယ်ကားပုဝပ်နေသည်။

“ပြဿနာတော့ စပြီ ထွန်းဖုန်းရေ”

“ဟဲ့...”

၁၄၀ နတ်ရွာမိုး

“ဝိ. . .”

“အမလေး. . . ငိုက်နာလိုက်တာ၊ ထွန်း. . . ထွန်းမောင် အိမ်
သာလေး ဘယ်နား. . . အား!!”

“အမေကြီး. . . သမီး အရင်တက်ချင်တယ်၊ ကျွတ်. . .
ကျွတ်!!”

“ငါ. . . ငါက မြန်တယ်. . . အ. . . အ”

အိမ်ပေါ်မှာ ဒူသံဘူသံတွေနှင့် အတော် စည်စည်ဝေဝေ ဖြစ်
သွားပြီး အသံပလံများအားလုံး အိမ်နောက်ဖေးဖက်မှာ ညီညာစွာ
စုဝေးကုန်သည်။

“ဒုန်း. . . ဒုန်း”

“မြန်မြန်လုပ်ပါ ထွန်းမောင်ရဲ့”

“အား. . . အစ်မ ခဏလေး”

“ဝိုး. . . !!”

“အမေကြီး. . . သမီး ထွက်တော့မယ်”

“အမလေး. . . အမလေးဗျာ. . . ငါ. . . ငါက လူနာပါ. . . ငါ့ကို
ဦးစားပေးကြပါ. . . အ. . . အာ”

ဗန်ဒါပင်အောက်မှာတော့ ကျွန်တော်က ငိုအားထက် ရယ်
အားသန်ပြီး ထွန်းကျော်က ရယ်အားထက် ငိုအားသန်စွာ ရှုံ့မဲ့နေပါ
သည်။

“မင်းရဲ့ပလတ်စတစ် ဇလားကြီး ပြည့်ပြီထင်တယ်ကွ၊ သွား
ကြည့်ပါဦးလား. . . ဟားဟား”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မင်းပါးစပ်လေး ပိတ်ထားစမ်းပါ ထွန်ဖုန်းရာ. . .
ခွမ်းမှပဲ!!”

“အင်း. . . မင်းခါတ်လုံး ပြန်တွေ့ဖို့ အတော်မွေ့ရမယ် ထင်

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျိုးခဲ့ပါ ၁၄၁

တယ်”

“ဟာ. . . ဒီကောင်ကွာ”

အိမ်နောက်ဖေးမှာ ဝမ်းခေါင်းသံတွေ အတော်ဆူညံသွားသည်
ထင်ပါသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဒေါ်ထွေးတို့သားအမိပင် အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်လာကုန်ကြသည်။

(ချစ်သူရေ...)

သမာဓိချိန်ခွင့်နားရောက်သွားတိုင်း
ကိုယ့်နှလုံးသားကို ချိန်ကြည့်ပါလားကွယ်...
မင်းဝယ်နေကျကြက်သားနဲ့ ဘယ်သူပိုပြည့်မလဲလို့
ကိုယ့်ရင်တွေ ဟက်တက်ကွဲခဲ့ရင်တောင်
ရေမထိုး...

အလေးမခိုးတဲ့ နှလုံးသားမျိုးလေ...

သေချာအောင်

ဝေဒနာရှောင်ရင်း

နောင်ရေးအတွက်

မောင်တွေ့ပြီး...အသည်းဝဘားမှာ

အစွန်လွတ်ဈေးလေး ဖွင့်ထားတယ်...

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျိုးခဲ့ပါ ၁၄၃

အနမ်း(ဂျစ်)

ချန်

တော်ပျိုးထားတဲ့ အနမ်းပန်းလေး ပွင့်လဲ့လာဖို့
ဖျက်လုံးအကြည့်တွေ မှန်မှန်လောင်းပေးထားပါသည်။ သူမ အလုပ်
သွား အလုပ်ပြန်ကို ချောင်းမြောင်းနေကြသော ရပ်ကွက်ကာလသား
ပေါင်းမြက်တွေလည်း ရှင်းလင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ခက်နေတာက ချစ်ခြင်း
မေတ္တာတွေနှင့် ပေါင်းစပ်သို့ခဲထားသော အသည်းခါတ်မြေဩဇာ
ဖြစ်ပါသည်။ (မြန်မာ့ဩဘာ သုံးလို့ရမရ မေးကြည့်ရဦးမည်။)

သို့သော် အနမ်းပင်လေးထက် အနမ်းပွင့်လေး ရှင်ထံမှ
သွားအောင်... အမြန်ဆုံး လန်းပွင့်လာအောင်... ချစ်ခြင်းဖွဲ့နေ

ဩဇာကို ဘယ်နေရာကနေ ဘယ်လိုထည့်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခြင်းက ဆိုးလှသည်။

ထွန်းကျော်၏အချစ်ဖွဲ့ သည်းခြေအား ကောင်းမှုကလည်း စံနမူနာ ယူလောက်သည်။ လူလေးယောက်ကို ကနခို စားခိုင်းပြီး . . . အလမ်းကြောင်း ရှင်းထားသမျှ ကျင်းနှုတ်ခမ်းဝမှာ ခံထားသည့် ပလတ်စတစ်စနှင့် ထုပ်ပိုးပြီး ဒီမနက်အစောကြီး ချောင်းဘက်ကို မထုတ်သွားပါသည်။ ဟိုမှာ သွန်ချကာ ကျကျနန ရှာဖွေမည်ဟု ဆိုသည်။ ကောင်းပါသည်။ “ရှာဖွေလေ တွေ့ရှိလေ” ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း မင်းလိုချင်နေတဲ့ ပီယခါတ်လုံး အမြန်တွေ့ပါစေဟု . . . ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ် သူငယ်ချင်း . . . နာ . . . နာ . . . သာမေ့ . . .

ကျွန်တော်ကတော့ နှာခေါင်း လေစစ်ကော မကောင်း၍ လိုက်မသွားပါ။ ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်လည်းဖြစ်၍ အိမ်ပြန်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသဖြင့် အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဗန်ဒါပင်အောက်အရောက် မသစ္စာလည်း အလုပ်သွားဖို့ အထွက်နှင့် ဆုံကြသည်။

“ဟိုတစ်ယောက် အထုတ်အပိုးတွေနဲ့ ဘယ်သွားတာလဲ!”

“ဪ . . . ဟို . . . ဟိုလေ . . . စံပြဈေးရေ့မှာ . . . ဘေ . . . ဘေ ထုတ် သွားရောင်းမလို့တဲ့”

“အော် . . . ကောင်လေးက ကြိုးစားသားပဲနော် . . . ”

ရိုးအီနေသော စက်ရုံဂျူတီကုတ် တစ်မျိုးတည်းနှင့်တောင် ဒီလောက်လှနေတာ၊ အသားရောင်နှင့် လိုက်ဖက်သော အရောင် အသွေး အဆင်ဒီဇိုင်းနှင့်သာဆိုလျှင် ဘယ်လောက်လှလိုက်မလဲဟု စိတ်ကူးနှင့် ရင်ဖိုကာ မေးလိုက်၏။

“မသစ္စာ အလုပ်သွားတော့မလား!”

“အင်း . . . ”

နှမ်းတစ်လုံးတည်းနှင့် ဆီမဖြစ်သလို အင်း တစ်လုံးတည်းနှင့် လည်း စကားမဖြစ်ပါ။ သို့သော် သူ၏ ‘အင်း’ က ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ပြီး နှလုံးသွေးနွေးနွေးတို့ကြားမှ ခုန်ထွက်လာသော အင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော့် ရင်မှာ စကားဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအင်းက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို Starter Motor တစ်လုံးလို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်သည်။

အသံက ကစ်ကစ် . . . ကစ်ကစ် မမြည်ပဲ ချစ်ချစ် . . . ချစ်ချစ်နှင့် မြည်ကာ . . .

“ဟိုတစ်နေ့က စကားကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပြီ မမ၊ ကျွန်တော် အဲဒီနေ့က မသစ္စာကို ချစ်တယ်ဗျာလို့ ပြောလိုက်မိတယ် . . . သိလား၊ ဟာ . . . ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းသာသွားတာပဲ မမရယ်”

“ဟဲ့ . . . ထွန်ဖုန်း . . . !”

သူမ အရှက်သည်းစွာ ခေါင်းငုံ့လျှောက်ရင်း သတိပေးသလို အော်သည်။

ကျွန်တော် အဲ့ဒါကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့၊ ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ်လို့ ပြောနိုင်ဖို့ ဘယ်လောက် အင်အားသုံးထားရသလဲဆိုတာ . . . ”

“ဒီကောင်လေးနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီဟယ်”

“မခက်ပါဘူး မမရယ်၊ နှလုံးသားထဲ တကယ် နက်နက်နှိုင်းနှိုင်း ကြိုးကို နစ်ဝင်နေတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ ကျွန်တော်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒီမနက် အိမ်ပြန်မှာ မမ၊ အဆင်ပြေရင်တော့ အမေ့ကိုလည်း ဖွင့်ပြောရမယ်”

“ဟင် . . . !”

သူမ လန့်ပြီး လှည့်ကြည့်၍ ကျွန်တော်ရယ်ပါသည်။ ထို့နောက်

သူမ နှုတ်ခမ်းပန်းဖူးလေးတွဲ ပြုံးလဲ့လာပြီး...

“မင်းနဲ့မမ ဘာဖြစ်သေးလို့... ဘာသွားပြောမှာလဲ!”

“ဒီလိုလေ မမရဲ့၊ မမက ကျွန်တော့်ကို ငြင်းလိုက်ရင် သေပြီး အဲ့ဒါကြောင့် လိုအပ်ရင် အမေ့ကို ကူပြောခိုင်းမလို့... အသိပေးမယ်လို့ ပြောတာပါ”

ထိုအခိုက် မသဏ္ဌာ ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဆတ်ခနဲ ခွာပြီး လမ်း တစ်ဖက်သို့ ကပ်သွားသည်။ ဘာရမလဲ... ကျွန်တော်လည်း သူမဘေး သို့ လိုက်ကပ်သည်။ သူမ ခေါင်းမဖော်ပဲ ချက်ချင်းရပ်ပစ်ပြီး လမ်းဟို ဘက်ခြမ်းကို ကူးပြေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်အကူး...

“ဟောဒီက ပဲပြုတ်”

“ဟာ... ဒေါ်ထွေး... !!”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်လမ်းထိပ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ရောက် သွားသည်နှင့် ရင်ထဲဝင်ပြီး ဇိမ်ရစ်နေသော အချစ်တွေ ခုန်ချထွက်ပြေး ကုန်ကြသည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၈)နာရီ၊ လှပသော မနက်ခင်း နေခြည်က ကျွန်တော် မြင်ဖူးနေကျအတိုင်း လမ်းထဲမှာ ဖြာဖြာလေး ခင်းကျင်းထားသည်။ ဒီချိန်ဆို ကိုဝကြီး အအေး ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီပေါ့ဟူသော အတွေးနှင့် လှမ်းအကြည့်...

“ဟင်... !!”

မြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်မျက်လုံးနဲ့ကျွန်တော် မယုံကြည်နိုင် အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကိုဝကြီး အအေးဆိုင်က ဆိုင်းဘုတ်သာ မိုပြီး ဆိုင်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းအချို့နှင့် လာဘ်မိုးထွန်းကို အကျီဗလာကျင်းနေသော ကိုယ်နှင့် လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ဆိုင်ရှေ့ တည့်တည့်ရောက်မှ လာဘ်မိုးထွန်းသာ မကဘဲ လာဘ်ဖြိုး၊ လာဘ်ဦး၊ လာဘ်တိုးတို့ ညီအစ်ကိုလေးယောက်အပြင် သူတို့အမေ ဒေါ်လာဘ် ကြီးပါ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ဦးဝကြီး ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ငိုကြွေးချက်မ ပြေးထွက်လာကား...

“အောင်မလေး ထွန်ဖုန်းခေါင်ရယ်... ငါ့ဘဝကြီးကို ကြည့်ပါဦးကွာ”

“ဘယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦးဝကြီးရယ်!”
“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ... လာဘ်ခေါ် ဓါတ်လုံးလေ၊ ခေါ်လိုက်တာမှ တစ်မိသားစုလုံးကွာ၊ ငါ့မှာ ဆိုင်တောင် မဖွင့်နိုင်ဘူး”

ဦးဝကြီး နောက်ပိုင်းမင်းသားကြီးဟန်နှင့် အမယ်မင်းရယ်မှတောင် မစနိုင်ခင် လာဘ်မိုးထွန်း ရောက်လာပါသည်။

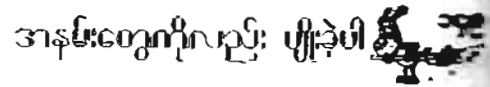
“ပြန်လာပြီလား ထွန်ဖုန်း”

“အေးကွာ... နေပါဦး၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ!”

“ငါတို့တိုက် ဝါယာရှော့ဖြစ်ပြီး ဒီးလောင်သွားတယ်ကွာ၊ ငါတိုးတော်ကြီးလည်း မီးပေါ်ဆူနဲ့ အဖမ်းခံထားရတယ်... ကုန်ပြီကွာ... ဘာမှကို ပြန်မရဘူး၊ လောလောဆယ် နေဖို့တောင် ဦးဝကြီးကို အကူအညီ တောင်းထားရတယ်”

ကျွန်တော် ပင့်သက် ရှိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် ရပ်ကွက်နှင့် ခွဲခွာနေတာ သိပ်မကြာသေးဘူးဟု ပြောနိုင်သော်လည်း ကာလတစ်ခုတော့ လွန်မြောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်း မထင်မှတ်သော အပြောင်းအလဲကို မြင်လိုက်ရချေပြီ။

လောကမှာ ဘယ်အရာမှ အမြဲမရှိ ဘူးကွ၊ အစိုးမရဘူးကွဟု တစ်ခါတုန်းက လမ်းထဲက တရားပွဲမှာ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ဟောခဲ့သော ဓမ္မာစရိယ ကိုယ်တော်ကြီးကို သတိရမိသည်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီဘုန်းကြီးကွာ... တရား ဟောတာ ရန်ဖြစ်တာ ကျနေတာပဲဟု နုနယ်သောစိတ်နှင့် ထင်မိသည်။ ခုတော့ ချက်ချင်းရင့်မာသွားသလို

ခံစားရသည်... ရန်ဖြစ်သလို အော်ဟစ်ပြီး ဟောတာတောင် နားထဲမဝင်။ ခုလို မျက်ဝါးထင်ထင်ကြီး မြင်လိုက်ရမှ... ဪ ဟုတ်ပါလားဟူသောအတွေးနှင့် သံဝေဂရပြီး... ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်မျှ ခံစားကြောင်း သတိထားမိသွားသည်။ လာဘ်မိုးထွန်း သနားပါသည်။

ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် ဝင့်ထည်နေကျ လာဘ်မိုးမျက်နှာပေါ်မှာ နောက်ထပ်မျက်နှာတစ်ချပ် အသစ်ကပ်ထားသလို ပြောင်းလဲသွားသည်။ အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နာကျင်ကြေကွဲခြင်းသက်သက် ပြည့်နှက်နေသော မျက်နှာအလွှာကို ဆွဲခွာပေးချင်လောက်အောင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ထိသွားသည်။

“ငါပြန်လာခဲ့မယ် သူငယ်ချင်း... ခဏလေးကွာနော်၊ ဦးဝကြီး ကျွန်တော်ပြန်လာမယ်”

ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ အမေနဲ့တွေ့မှ ဖြစ်တော့မည်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

အိမ်ခြံမြေမှာ ကားရိုးပြီး ခြံတံခါးမှာ သော့မရှိ၊ အိမ်မှာ အမေ တစ်ယောက်ထဲနေပြီး ဘာကြောင့်များ သော့မခတ်ထားတာလဲ! . . . ကျွန်တော် မဝင်သေးဘဲ မဝံ့မရံနှင့် နားစွင့်ကြည့်မိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ လွင့်ပျံ့သော လူသံ၊ ကားသံ၊ စကားသံမှလွဲ၍ . . . အိမ်ခြံဝင်း တစ်ခု လုံး တိတ်ဆိတ်နေပါသည်။ ဘုရားသိကြားမလို့ ဟိုလူကြီးနဲ့ ရှိမနေ ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းပြီး ခြံတံခါး အနည်းငယ် ဖွင့်ဟကာ တိုးဝင်လာခဲ့ သည်။

ဧည့်ခန်းအဝင်တံခါးကို ခပ်ဆဆလေး တွန်းကြည့်သည်။ အိမ်ခနဲ ဟသွား၍ ကျွန်တော်လန့်သွားပါသည်။ ဧည့်ခန်းတံခါးတောင် လော့ချမထား၊ ဘုရားရေ . . . ဟိုလူကြီးများ . . . ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟောဆိုပြီး ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်သည်နှင့် အမေကို ဆက်တီခုံပေါ်မှာ ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရ တော့သည်။ ရုတ်တရက်မို့ ကျွန်တော် ခူးတွေပါ ညွတ်ကျချင်သွား သည်။

“အမေ အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ခြံတံခါးရော အိမ်တံခါးပါ ဖွင့်ထားပါတယ် သား၊ မင်းပြန်လာတဲ့အခါ အလွယ်တကူ ဝင်လို့ရနိုင် အောင်လို့ပါ”

မယုံကြည်နိုင်စွာ ကြားလိုက်ရသော အမေစကားသံက ကျွန် တော်ရင်ကို ထုံကျင်သွားစေသည်။ ကရုဏာသက်သော အပြုံးတွေနှင့် အမေ့မျက်ဝန်းအကြည့်က . . . အရိုင်းဆန်လွန်းသော ကျွန်တော့်မာနကို လဲပြိုစေသည်။

“သားလေးရယ် . . . မင်း ဒီကာလတွေမှာ ဒုက္ခရောက်နေမှာ ပဲနော်၊ အမေ နေ့တိုင်း သတိရပါတယ် . . . စိတ်လဲ ပူမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် တချို့ကိစ္စတွေမှာ ပြောပြရုံနဲ့ မသိနိုင်လို့ အမေ ရင်နာနာနဲ့ မျက်စိမှိတ် ထားရတာပါ . . . အမေ့ဆီကို လာပါဦး”

ခံနိုင်ရည် ပါးလှသော ကျွန်တော်မျက်လုံးအိမ်တွေ နွေးပူကုန် ပါသည်။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ ငိုမိသည်။ ရင်ထဲ လှိုက်ခါနေ အောင် ငိုပစ်သည်။ ကျွန်တော် ငိုနေတာကို အမေ လုံးဝမတားပါ၊ ခေါင်းက ဆံပင်တွေကိုသာ ပွတ်ဖွပြီး နှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။ အားရ အောင် ငိုပြီးမှ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ ခွာထွက်ကာ လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။

“သားကြောင့် အမေ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရတာကို ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်”

ခွင့်လွှတ်ပါဟု မပြောချင်၊ အမေ ခွင့်မလွှတ်ရင်တောင် ကျွန် တော် ကျေနပ်သည်။

ကျွန်တော် ကန်တော့ပြီး မော့ကြည့်မှ အမေ့မျက်ဝန်းမှာ . . . မျက်ရည်ကြည်တွေ ဝေဝဲနေတာ မြင်ရသည်။

“အမေ . . .”

“ဝမ်းသာလွန်းလို့ပါ . . . စိတ်မပူပါနဲ့၊ အမေ့မျက်ရည်မှာ

သောကမရှိပါဘူး၊ သား အခု အမေ့ဆီကို ပြန်လာတာပေါ့နော်”
ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မုသားတွေ တိတ်တိတ်
ကလေး ပါသွားမှန်း ကျွန်တော်သိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ အမေ
ကို ပြုံးပျော်စေချင်ပါသည်။

“သား... အခု အလုပ်လုပ်နေပြီ အမေ”

ဘာရယ်လို့မဟုတ်၊ အမေ့ကို ဝမ်းသာကြည်နူးစေဖို့သက်သက်
ကျွန်တော် ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေ ပျော်ပါသည်။

“ကြည့်စမ်း... ကဲ... ဘယ်မှာလုပ်နေလဲ၊ အမေ့ကို ပြောပါ
ဦး!”

“ပြည်တွင်းပြည်ပ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီပါ အမေ
အခုလောလောဆယ် မလိခအိမ်ယာမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ရုံးခွဲမှာ၊ ရုံးချုပ်က
တော့ လမ်း(၄၀)မှာ ရှိတယ်”

အမေ့မျက်နှာ ရုတ်ချည်း တည်ငြိမ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်
လန့်ဖျပ်သွားကာ...

“အမေ သဘောမကျလို့လားဟင်!”

အမေ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်သွင်းပြီးမှ...

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... ကျောင်းပြီးပြီ၊ သား အလုပ်လုပ်ရ
မှာပေါ့၊ အမေ့ကုမ္ပဏီမှာမှ မဟုတ်ဘူး... ဘယ်ကုမ္ပဏီမှာပဲလုပ်လုပ်
သား အလုပ်အကိုင်နဲ့ ရှိနေရင် အမေကျေနပ်တယ်၊ ဒါနဲ့ သားကုမ္ပဏီ
ရဲ့ ရုံးချုပ်ကိုရော ရောက်ပြီးပြီလား!”

“မရောက်သေးဘူး အမေ... ရှေ့လထဲမှာတော့ သား အဲဒီကို
ပြောင်းရမယ်ထင်တယ်၊ ဪ... သားမေးချင်လို့”

“မေးလေ သား”

“သားသွေးအုပ်စုက ‘အို’ဖြစ်နေတယ်၊ အဲ... အဲဒါ”

“အမေလည်း အဲဒါကို ပြောပြချင်လို့ မင်းအဖေရဲ့ DNA ကို
ပို့လိုက်တာပေါ့ သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ၊ သားကို ပြောပြပါ”

အမေ ချက်ချင်းမပြောပါ၊ ပြောဖို့ စကားအစရှာမရသလို
ဆွဲအနေခြင်းတော့ မဟုတ်၊ ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံရသည်။
အတန်ကြာမှ သက်မမောကို ချစ်...

“သား လက်မခံနိုင်လည်း ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ အခု အမေနဲ့
ဦးသက်ဆွေ လက်ထပ်မယ့်အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်တယ်၊ အဲဒါ သား
လက်မခံတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ သား၊ အမှန်တော့... အမှန်တော့ သား
ဟာ အမေနဲ့ ဦးသက်ဆွေ ရတဲ့ကလေးပါ”

“ဗျာ... !!”

ကျွန်တော် ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်အထိ ထိတ်ပြာထွက်သွား
သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသော စကားသံက ကျွန်တော်မပြောဘဲနှင့်
ကျွန်တော့်အသိအာရုံ၏နေရာအနှံ့အပြားမှ ပေါ်ထွက်ကြားယောင်နေ
ရသည်။

“အမေနဲ့ ဦးသက်ဆွေက အိမ်နီးနားချင်းကျောင်းသွားဇော်
တွေလေ၊ အမေက သူ့ထက်(၂)နှစ်လောက် ကြီးတယ်၊ အမေ ကျောင်း
ပြီးတဲ့နှစ်မှာပဲ ဦးသက်ဆွေနဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီး
မန္တလေးဘက်မှာ သွားနေကြတယ်၊ ဦးသက်ဆွေက ကျောင်းမပြီးသေး
တော့ အဝေးသင် ပြောင်းယူပြီး အလုပ်ထွက်လုပ်တယ်၊ အမေတို့
(၆)လလောက်ပဲ အတူတူ နေလိုက်ရပြီး မိဘတွေ ရှာတွေ့သွားလို့
ပြန်ခွဲလိုက်ကြတယ်လေ၊ အမေ့မှာ သားကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တယ်၊ သက်
ဆွေကိုတော့ သူ့အဖေက ပြည်ပကို ပို့လိုက်တယ်၊ သားအမေနဲ့အမေ
က သားကို မွေးပြီး (၂)နှစ်ပြည့်မှ မိဘတွေ စိစဉ်မှုနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ

၁၅၄ နတ်ရွာမိုး

ပါ။ ဒါကြောင့် အဖေအမေ သွေးအုပ်စုက ဘီနဲ့အေ ဖြစ်ပြီး သားက အိုဖြစ်နေတာ၊ သက်ဆွေက အိုသွေးလေ သား”

ကျွန်တော် ဘာပြောရမည်နည်း၊ အမေပြောတာကို နာကျင်ကြေကွဲစွာ လက်ခံပေးရုံကလွဲလို့ ရွေးချယ်စရာ ဘာမှမရှိမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ အဖေအရင်း၏မျက်နှာပေါ် ကျရောက်သွားသော ကျွန်တော့် လက်သီးကို ကျွန်တော် နာကျည်းစွာ ငုံ့ကြည့်သည်။

နတ်မဖွက်ပဲ အမေဖွက်ထားသော အတိတ်ဘဝက ကျွန်တော့် ရွှေမှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုချင်သွားပါသည်။

သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ မျက်ရည်မရှိတော့ပြီ။

၂၁ ၂၂ ၂၃ ၂၄

ဝနေတနင်္ဂနွေ နှုတ်ရက် နှစ်ရက်စလုံး ကျွန်တော် မပြန်ဖြစ်တော့ပါ။ အမေနှင့် ခွဲနေရသောကာလအတွက် လွမ်းသက်စွာ ယေဆပ်ရင်း... လာဘ်မိုးထွန်းတို့ မိသားစုအတွက် အကူအညီပေးမိသည်။ နဂိုကမှ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အရှုံးစာရင်းများ၊ အကြွေးစာရင်းများနှင့် အူချာပတ်ချာ လည်နေရသည့်ကြားထဲ မီးလောင်မှုကြောင့် ဘဝပျက်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အမေ့ထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီး အိမ်ငှားပေးခဲ့သည်။ လာဘ်မိုးတို့ ညီအစ်ကိုတွေထဲက ကျောင်းပြီးပြီးသား လာဘ်မိုးနှင့် လာဘ်ဖြိုးကို အမေ့ကုမ္ပဏီမှာပဲ အလုပ်သွင်းဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေမှာတော့ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ အမေ့ကိုတော့ ကျေနပ်အောင် ပြောဆိုပြီး ချော့မော့ထားခဲ့သည်။ အံ့သြစရာကောင်းသည်မှာ ကျွန်တော့်အဖေအရင်း ဦးသက်ဆွေနှင့် ပတ်သက်၍ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြပြီးနောက်ပိုင်း အမေ့ထံမှ နောက်ထပ် တစ်စွန်းတစ်စမျှ ထပ်မကြားရတော့သလို... ကျွန်တော်လည်း ခြေသည်

၁၅၆ နတ်ရွာစိုး

မဲသည် မပြောဖြစ်ပါ။

ဒါဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပေးလိုက်သော စည်းသားဓါတ်လုံးအစွမ်းကြောင့်လားဟု ထင်စရာ ရှိပါသည်။ ကိစ္စမရှိ၊ တကယ် ဒီအစွမ်းသတ္တိ ထူးကြောင့် ဆိုလျှင်တော့ ထိုစည်းကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်ဖောက်ပစ်ရမည်။ အမေချစ်သော ဦးသက်ဆွေသည် ကျွန်တော့်အဖေလည်း ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုသောအခါ...။

၁၅၆

အနုပညာရှင် ဦးစိုးဝင်း

ညနေက ပုဇွန်ဆီရောင် လိမ်းကျံထားသော မျက်နှာနှင့် ကမ္ဘာမြေကို ငုံ့ကြည့်နေခဲ့က်... လေပြည်တစ်ချို့ အိုကြီးအိုမနှင့် တအိပဲ့ပဲ့ တိုက်ခတ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော် လမ်းထဲအဝင်... လမ်းထဲကနေ ထွန်းကျော်နှင့် မိကြူတို့ မှုန်ကုတ်ကုတ်လေး ထွက်လျှောက်လာကြသည်။

“ထွန်းကျော် ဘယ်လဲ!”

“ဟာ... မင်းပြန်လာပြီလား!.. အေး.. ဟို..”

ထွန်းကျော် ထစ်အာ အသံနှင့် မိကြူကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ မိကြူ ခေါင်းကို ငုံ့ချထား၍ ထွန်းကျော်က...

“ဒီနေ့ ငါနဲ့မိကြူ ဈေးအတူတူသွားကြတယ်၊ ပြန်လာတော့ အိမ်မှာ...”

မိကြူ တံတောင်နှင့် လှမ်းတွက်သဖြင့် ထွန်းကျော် အနီး မြည်ပြီး...

“ငါ့အဖေနဲ့ သူ့အမေ... အုန်း... အုန်း... အုန်း... ခြစ်နေ

၁၅၈ နတ်ရွာစိုး

ကြလို့ ဈေးခြင်းတောင်းလေးတွေ ချပြီး ပြန်ထွက်လာတာ”

ကျွန်တော် မိကြူကို အားနာပြီး မရယ်ဖြစ်ပါ။

“မင်းရဲ့ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းရော အဆင်ပြေလား!”

“မပြေပါဘူးကွာ... အဖေ့ငိုက်ထဲမှာ ပုန်းနိုင်ခဲ့ရင်တဲ့ ဂလိုဏ်
တွေများ ရှိသလားမသိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ဒီအတိုင်း ဒဲ့ပြောလိုက်ရောပေါ့ကွာ၊ မိကြူကို
ငါချစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ... ဒဲ့ပေါ့”

“ရှန်... !!”

“ဟို... ဟို... ငါမဟုတ်ဘူး၊ သူ... သူ မင်းကို ချစ်နေတာ
ကြာပြီ၊ အဲဒါ မပြောရဲဘဲ မြို့နေလို့... ပြောလိုက်လို့ ပြောပြတာ၊ ကဲ...
သွား... သွား... ဟိုဖက်ခြမ်းက အေးတယ်ကွ၊ အဲဒီဖက် လျှောက်
ကြ... ”

“အေး... အေး”

အေးဆိုပြီး ထွန်းကျော်တို့... ကယောင်ချောက်ချား ဆက်
လျှောက်သွားကြသည်။ လွန်သွားမှ ထွန်းကျော် ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

“နေပါဦး... မင်းက ဘယ်လဲ!”

“အုန်းသီးခြစ်နေပြီဆိုတော့ နှမ်းသွားဖြူးပေးရင် ကောင်းမ
လားလို့”

ကောင်မလေး မအောင့်အီးနိုင်စွာ ခွီးခနဲ ရယ်တော့သည်။

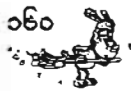
၁၆. ၁၆. ၁၆. ၁၆

အနမ်းတွေကိုမည်း ပျံ့ခဲ့ပါ

ဒီနေ့ လမ်းလေးဆယ် ရုံးချုပ်က Operation Manager လာ
မည်ဟု မနေ့ကတည်းက ဌာနခွဲမှူး ကြိုတင်သတိပေးထားကာ မနက်
နံနက်ချိန်ကို (၇)နာရီအဖြစ် အရေးပေါ် သတ်မှတ်ထားလိုက်သည်။
နံနက်စောစောတက်ပြီး သန့်ရှင်းရေးကိစ္စ၊ ကြိုဆိုညှိခံရေးကိစ္စ၊ နံနက်
အတွင်း၊ ရုံးသုံးပစ္စည်းနှင့် ပရိဘောဂများ နေရာအထားအသိုက်စွဲ
ဆိုင်းဘုတ်များ၊ ဆောင်ပုဒ်များ၊ နံရံကပ် ပုံစံတစ်မျိုးမှ အစ ကြိုတင်စီမံ
တာ စနစ်တကျ အစီစဉ်ခံနိုင်ရန် ဌာနခွဲမှူးမှ ရည်ရွယ်လုပ်ကိုင်ပုံ ရပါ
သည်။

ထွန်းကျော်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အားမလိုအားမရ မြည်တွန်
ဘောက်တီးပြီး (၇)နာရီအတိ ရုံးတက်နိုင်ရန် ကြိုတင်ကာ အိမ်က
ထွက်ပါသည်။ ငါလိုက်လာခဲ့မည်ဟု လှမ်းအော် မှာလိုက်ပါသော်
လည်း... ထိုမနက်ခင်းမှာပင်လျှင် အလုပ်ခွင်ကို (၇)နာရီအတိ ဝင်နိုင်ဖို့
မှက်ကွက်သွားခဲ့သည်။

“မြန်မြန်သွက်သွက် လုပ်ကြလေ Manager က လာတော့မှာ

၁၆၀ နတ်ရွာမိုး

ဝန်ထမ်းတွေကော (၇)နာရီအရောက်မှာထားတာ စုံကြပြီလား. . . "

"တစ်ယောက်လိုသေးတယ် ဌာနခွဲမှူး. . . ထွင်ဖုန်းခေါင်ပါ"

"ဘာ!! . . (၇)နာရီတောင်ခွဲနေပြီ. . . တောက်!! . . အလုပ်လုပ်စားချင်စိတ် မရှိတဲ့ကောင်ဘဲကွ. . ရတယ်. . ဒီနေ့ Manager လာရင် တင်ပြမယ့်. . လူသစ်စာရင်းထဲမှာ သူ့နာမည်ဖယ်ထားလိုက်"

ထွန်းကျော် ပစ္စည်းများ ရှင်းလင်းရင်း နားစွင့်နေလိုက်သည်။

အင်း. . ဒီကောင်တွေ့ခက်ပြီ။

"ဌာနခွဲမှူး လူသစ်စာရင်း အသစ်ပြန်ရိုက်လိုက်ရမလား"

"အေး. . . !!"

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

အနမ်းတွေကိုလည်း ပျိုးခဲ့ပါ ၁၆၁

ထွင်ဖုန်းခေါင်မှာကလည်း အကြောင်းရှိသည်။ မသန္တာ ခွင့်နှစ်ရက် ယူထားပြီး. . . ဒီမနက် သူမ ဈေးသွားမည်ဟု ထရံတစ်ချပ်ခြားကာ ကြားထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူမ ဈေးခြင်းတောင်းလေး ဆွဲပြီး အိမ်ကအထွက် ကျွန်တော်ပါ လိုက်ထွက်သည်။

"မောနင်း မမသန္တာ"

"ဟင်. . . ထွင်ဖုန်းခေါင်၊ မင်းအလုပ်မသွားဘူးလား!"

"သွားမယ်လေ. . . မမနဲ့ ဈေးဝယ်လိုက်ပြီးမှ သွားမှာ"

"ဟာ. . . ဟိုတစ်ခါလို အမေနဲ့ တည့်တည့်တိုးနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ. . . ဒုက္ခပါပဲ"

သူမ အရမ်းစိုးရိမ်ကဲနေသလောက် ကျွန်တော်ကတော့. . . ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင်။

"စိတ်မပူပါနဲ့ မမ. . . အဒေါ်နဲ့ ပက်ပင်းတွေလည်း အဒေါ်ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ အဒေါ်ကိုလည်း"

၁၆၂ နတ်ရွာစိုး

ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းထားတယ်... ကျွန်တော့်နဲ့ မမသဉ္ဇာကို ချစ်ခွင့် ပေးပါလို့ တောင်းထားတယ်”
“အဓိပ္ပါယ် မရှိလိုက်တာ”
“ဟောဒီက ပဲပြုတ်”
“ဟော...!”

ဟောဆိုပြီး သူမ လှည့်အပြေး... ကျွန်တော် သူမလက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ အားနာစရာပါ။ သူမ လက်ဖဝါးလေး အေးစက်ပြီးတော့တောင် တုန်ခါကာနေသည်။ ဒေါ်ထွေး အနားသို့ ရောက်လာပြီး...

“သားရယ် လမ်းမပေါ်မှာ လက်ဆွဲထားတာတော့ မကောင်း ပါဘူး!”

“ကျွန်တော်လည်း မဆွဲချင်ပါဘူး အဒေါ်၊ မမက အဒေါ်ကို မြင်ပြီး ထွက်ပြေးမယ် လုပ်နေလို့”

“သမီးရေ... ဣန္ဒြေပျက်တယ်ကွယ်၊ သင့်သင့်မြတ်မြတ် သွားကြစမ်း”

သူမ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် လန့်ဖြတ်သွားစဉ် ဒေါ်ထွေး လည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ပဲပြုတ်ဟု ပင် ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပစ်လိုက်သေးသည်။

“မမနော်... အဒေါ်က ပြောသွားတယ်... သင့်သင့်မြတ် မြတ်တဲ့!”

“သွား... ကောင်စုတ်လေး”

ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် ဖွဖွဆုပ်ထားသော သူမလက်ကလေးက သွေးနွေးလေးများ ဖြာဆင်းကာ ရှိန်းမြတုန်ခါ နေပါသည်။ ကြည့်ရတာ ကျွန်တော်ပျိုးထားသော အနမ်းပွင့်လေး ပွင့်ပြီပေါ့၊ ထို့ကြောင့် သေချာ

အနမ်းတွေကိုပဲ ပျိုးခဲ့ပါ

အောင် မေးဖြစ်သည်။
“မမကို ကျွန်တော်ချစ်တာ လက်ခံပေးပါနော်”
သူမ မဖြေပဲ အလှဆုံး ပြုံးလိုက်သည်။ အလှဆုံးအပြုံး ဘုရား ရေ... အဲဒါ ကျွန်တော်ပျိုးထားတဲ့ အနမ်းပွင့်လေးပေါ့။

ပန်းမိုးရွာစေ
ထစ်ချုန်းစေတော့
မှုန်ဖျော့ညအို
တေးမချိုခင်
မေပျိုနှုတ်ခမ်း
ပျားရည်ဆင်းပြီး
အနမ်းတွေကိုပဲ ပျိုးခဲ့ပါ...

ကျွန်တော် ပျော်လွန်းလို့ ဘေးက ဖြတ်မောင်းသွားသော တား ကို လက်နှင့် လှမ်းပုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကားလေး ကျိခနဲ ရပ်တာ ဘက်ပြန်ဆုတ်လာ၏။

“ဘာလုပ်တာလဲကွ!!”

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ... ဒီမနက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့အကြောင်း ဦးလေး မသိလိုက်မှာစိုးလို့ ခုလို တားဖြင့် ပြောပြရတာပါ”

“ငါ့ကြောင်... ဂျူး... ဂျူး”

ကျကျနန ချီးမွမ်းပြီး ဆောင်အောင် မောင်းထွက်သွားသော ကားကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ ရယ်ကြသည်။

“နေပါဦး... အမေ့ကို ဘယ်လို သွားပြောလိုက်တာလဲ!”

၁၆၄ နတ်ရွာမိုး

“အဟင်း... ဒီလိုပါပဲ”

အမှန်တော့ မနေ့က ကျွန်တော် တကယ် နှမ်းသွားဖြူ၍ သူတို့ အုန်းသီးခြစ်တာ လူမသိအောင် ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခွင့်ပေးလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကို ပြောပြလို့တော့ မဖြစ်၊ ထို့ကြောင့် ရူးချင်ယောင် ဆောင်ပြီး စကားလမ်းလွဲရသည်။

“မမ ကျွန်တော်နဲ့ ရုံးခဏလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒီနားလေးတင်”

“ဟင်... ဘာလုပ်ဖို့လဲ!”

“ကျွန်တော် မနက်ပိုင်းလေး ခွင့်တောင်းပြီး မမနဲ့ ဈေးဝယ် လိုက်ချင်လို့”

“ဟာ... မင်းရုံးတက်တာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိသေးလို့လဲ!”

“ပြဿနာ မရှိဘူး၊ အချစ်အတွက် တစ်စက္ကန့်လောက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူး”

“အင်း... ပြုတ်စော်တော့ နံနေပြီ”

၆ ၆ ၆ ၆

အနမ်းတွေကို နည်း နည်းနင်းနင်း

BURMESE
CLASSIC

မမအကြားအမြင်က ချိုဝမ်တို့ထက် သာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရုံးခန်းရှေ့အရက် ထွန်းကျော် ပြေးထွက်လာကာ...

“မင်းတော့ သွားပြီ ထွင်ဖုန်း၊ ရုံးချုပ်မန်နေဂျာ ရောက်နေပြီ၊ ဌာနခွဲမှူး တင်ပြတဲ့ ခန့်အပ် ဝန်ထမ်းသစ် စာရင်းထဲမှာ မင်းနာမည် မပါတော့ဘူး!”

ကျွန်တော် မတုန်လှုပ်သလို လေကလေး ချွန်ပြီး မျက်နှာအလွဲ လမ်းတစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားသော အမေ့လင်ခရူဇာကြီးကို တွေ့လိုက်ရ ကာ...

“ဟာ... မန်နေဂျာ၊ မန်နေဂျာက ဒီကားနဲ့ လာတာလား”

“အစစ်ပေါ့ကွ၊ သူ့ဇနီးလား မသိဘူး... အမျိုးသမီး ခန့်ခန့် ချောချောကြီးတစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်”

“ဟဲ့ကောင်ရဲ့... အဲ့ဒါ ငါ့အမေကွ၊ အဲ... ဒါပေမယ့် သူ့ ဇနီးဆိုတာလဲ ဟုတ်တယ်”

“ဟာ... ဘယ်လို!”

ကျွန်တော် ရှင်းမပြနိုင်ခင် အမေနှင့် ဦးသက်ဆွေတို့ ရုံးခန်းထဲ မှ ထွက်လာကြပါသည်။ အမေတို့နောက်မှာ ဌာနခွဲမှူးနှင့် ကြိုဆိုရေး ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပါလာသည်။

“သား... ထွန်ဖုန်းခေါင်”

“ဗျာ... အမေ”

မြင်ကွင်းနှင့် အခြေအနေက အားလုံးကို... မှင်တက်မိသွား စေခဲ့သည်။ အမေက...

“သားပြောတော့... ဒီမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့...”

ကျွန်တော့် ‘ဟုတ်ကဲ့’ က... ဌာနခွဲမှူးအား ယူယာခပ်သွား စေပြီး...

“ဒီ... ဒီလိုပါခင်ဗျာ... ဟို...”

ကျွန်တော် ဌာနခွဲမှူးကို သနားသွားပြီး ဝင်ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။

“သားတို့ ဒီမနက် (၇)နာရီ ရုံးအရောက်မှာထားပါတယ် အမေ အဲ့ဒါ ဝန်ထမ်းအသစ်ဖြစ်ပြီး ရုံးစည်းကမ်း မလိုက်နာလို့ ခန့်အပ်စာရင်း ထဲက ပယ်ဖျက်ပြီး မတင်ပြတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဌာနမှူး မှန်ပါတယ်... ကျွန် တော်လည်း မှန်ပါတယ်။ ဒီမနက်မှ မမဆီက အဖြေရမှာမို့လို့ အဲဒါစွန့် ပြီး...”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးခင် အမေနှင့် ဦးသက်ဆွေတို့ ပြုံးကြ သည်။

ထို့နောက် ဦးသက်ဆွေက...

“ကဲ... သားကို သူ့အလုပ်ဖြုတ်လည်း ဖေဖေ ရုံးမှာ ပြန်ခန့် ပေးမယ်... ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ... ကားပေါ် တက်ကြ၊ ဩော်... ဦးကျော်... ကျွန်တော် သူ့ကို ခေါ်သွားပြီ၊ သူက ကျွန်တော်နဲ့...”

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် မသိကြလို့ပါ အမေရော အဖေပါ ကားပေါ် ရောက်သွားပြီး ကျွန်တော် မရောက်သေး။

“ဟဲ့... သား လာလေ!”

“ဟင့်အင်း... သားက အခု နှစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ တစ် ယောက်... တစ်... တစ်ယောက်က...”

“အဟင်းဟင်း... အမေကလည်း နှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ် တာပါ သားရယ်၊ ကဲ... သမီးလာ... သမီး အရင်တက်”

မသဉ္ဇာ အူတူတူ အတတနှင့် ရောက်သွားသည်။ ကျွန်တော် ထွန်းကျော်ကို တီးတိုးပြေးပြောလိုက်ရသည်။

“ခိုးသွားပြီဟေ့”

